

ВИКТОРИЯ АЛЕКСАНДЪР ВЯРВАЙ

Превод от английски: Христина Симеонова, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

— И въпреки че тази история е очарователна, тя е мит, легенда, в която няма повече истина, отколкото в някоя приказка. — Теса се усмихна към класа и зачака неизбежния въпрос.

Не чака дълго.

Едно наперено чернооко момиче на втората маса вдигна ръка.

— Но не би ли могло да е истинско?

Теса сподави импулса да вдигне поглед към тавана. В края на краищата, добре е студентите да задават въпроси. Това е част от процеса на обучение. Просто ѝ се искаше да възприемат малко по-бързо.

— Не, не би могло. Както вече ви казах, ако Артур въобще е съществувал, то той е бил келтски вожд от пети или шести век. Приказките за Камелот и рицарите на кръглата маса и всичко останало са продукт на въображението на хора като Джофри от Монмът и Томас Малъри.

— Ами търсенето на свещената чаша Граал? — обади се предизвикателно едно кльощаво, дългокосо момче.

Теса познаваше това поколение. Те представляваха странна субкултура. Израснали едновременно с компютри и тъмници и дракони, тези уникални индивиди не позволяваха на високотехнологичното естество на едната им страст да засенчи фантазията на другата. Най-вероятно всичко, което това момче знаеше за свещения Граал, произлизаше от Монти Питън.

— Търсенето на Граал, разбира се, е неделима част от легендата за крал Артур. Но то е по-скоро необходимост, всъщност техника, която да движи действието. — Теса си пое дълбоко въздух. Нямах ли да свършва този час? — Ако имаме някой изключителен герой, то на него му е необходимо изключително търсене. А какво по-благородно и по-героично в християнското общество от търсенето на чашата на Исус? Така се раждат митовете. И ние точно с това се занимаваме. С един мит. Нищо повече.

— Тогава как ще обясните многобройните и разнообразни знаци из цяла Британия, отбелязващи живота и смъртта на Артур и неговите рицари? — обади се един висок, прилично изглеждащ, джентълмен в дъното на стаята.

Теса присви очи. Кой беше този човек? И кога се е вмъкнал тук? Не го бе забелязала досега. Намирисваше на инспектор. Акцентът му беше леко английски, сакото му беше с традиционна кройка, сребрилата му коса — късо подстригана, а стоманеносивата брадичка — прецизно оформена. Имаше известна прилика с Фред Астер. Определено беше инспектор. По дяволите, администрацията трябваше да я уведоми. Теса не обичаше гостите — очаквани или не — в часовете си. Особено в този час.

— Не е необичайно древните легенди да оставят следи. Най-ярък пример за това е планината Олимп в Гърция. Няма и съмнение, че планината никога не е била дом на богове, но... — Звънецът я прекъсна. Лошо. Тъкмо беше загоряла за любимата си тема. Студентите наскачаха и тръгнаха към вратата и тя извика, напразно опитвайки се да бъде чута: — Следващата седмица започваме раздела за норвежката митология. Прегледайте програмата и прочетете това, което се изисква.

Тя въздъхна, събра книгите си от катедрата и се замисли за госта. Кой беше и защо бе дошъл в часа ѝ? Огледа стаята. Страхотно, вече си бе отишъл. Теса излезе навън и погледна в двете посоки на коридора. Нищо. Е, сигурно ще чуе нещо за него рано или късно. И по-добре по-късно. Единствената ѝ цел напоследък беше просто да изкара оставащите дни до лятната ваканция.

Теса си проправи път през претъпкания коридор към мъничката стая, която ѝ се полагаше като на асистент-преподавател. Би могло да бъде и по-лошо. Остави книгите си върху и без това разхвърляното бюро, отпусна се на стола си и затвори очи.

Още три седмици. За първи път днес по устните ѝ пробяга усмивка. Още три седмици и щеше да бъде в Гърция. Древният дом на Афродита и Аполон. Предполагаемото местонахождение на Атлантида.

Усмивката ѝ се разшири. О, разбира се, през лятото ще прави проучвания за книгата си за корените на гръцката митология, но няма да прекара всичкото си време в прашни стари библиотеки. Не, проучването на легендите на тази героична земя означаваше истинска

работа в най-прекрасните части на земното кълбо. Малки, бели селца, обсипали бреговете на сапфирено-синьото Егейско море...

— Никога не бих могла да сбъркам тази усмивка. В момента не си в Канзас, нали?

Теса се засмя, когато чу познатия глас, но не отвори очи.

— Няма начин. Канзас никога не е бил интересен.

— Пак си в Гърция, нали?

— Позна. — Теса отвори очи. — Още три седмици.

— Знам, знам. — Ейнджи Уиткоум въздъхна със зле прикрита завист. — Човек бих убила да дойда с теб. Но точно сега съм тръгнала да обядвам. — Тя спря. — А, щях да забравя. — Ниската, набита студентка последен курс сложи голяма кутия в средата на разхвърляното бюро на Теса. — Това дойде с днешната поща.

Теса го огледа с любопитство.

— Какво е?

— Не съм го отваряла. Дори не съм го разклащала. — Ейнджи отмахна кичур тъмна коса от челото си. Опашката, която обикновено носеше, никога не успяваше да прибере буйните ѝ коси. — Мисля, че заслужавам награда.

— Защото си направила това, което трябва да направиш?

— Е, разбира се. — Ейнджи я изгледа обидено. — Не е запечатано много добре. Бих могла да надзърна и никой нямаше да разбере. Беше ми необходима всичката воля, за да не го направя.

Теса се ухили. Любопитството на Ейнджи беше легендарно в департамента за класическа литература.

— Впечатлена съм. Какъв кураж, каква сила на характера, каква...

Ейнджи седна на единствения друг стол в претъпкания офис.

— От майка ти е.

— Мислех, че каза...

— Прочетох адреса на подателя. — Ейнджи сви рамене. — Осъди ме.

— Чудя се какво ли е.

Теса огледа разсеяно кутията. Майка ѝ винаги ѝ изпращаше разни вехтории, които смяташе, че могат да я заинтригуват.

— Може би нещо за пътуването ти. Плажно масло, слънчеви очила. — Ейнджи се ухили. — Бикини.

— Ейнджи, отивам да работя и това е всичко. Ейнджи изсумтя.

— Да бе.

— Наистина. — Възражението ѝ звучеше слабо дори в собствените ѝ уши. — Така е.

— Пишеш тази книга вече две години. И двете знаем, че не е необходимо да ходиш в Гърция, за да я довършиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Съвсем просто е, мис Сейнт Джеймс. — Ейнджи кръстоса ръце на гърдите си и се облегна назад. — Можеш да го наричаш изследване или работа, или каквото искаш, но аз казвам, че възнамеряваш да съчетаеш доста удоволствия с малко работа. Казвам също и че гръцките богове, които търсиш, няма да са съвсем митически.

— Ейнджи! — Теса би трябвало да е възмутена, или поне смутена от думите на Ейнджи, но самата мисъл, колко е близо до това пътуване... не... до това приключение, изключваше всяка възможност за раздразнение. — Признавам, възнамерявам да се позабавлявам. Цял живот съм мечтала да отида в Гърция. И ако някой и друг бог ми се изпречи на пътя, е — тя сви рамене — сигурно няма да пропусна възможността да се позабавлявам малко на другия край на света.

— Любов на гръцки остров. — Ейнджи въздъхна. — Звучи като заглавие на филм.

— Чакай малко. — Теса се наведе и се загледа в по-младата жена. — Някой гръцки бог наистина ми звучи добре, но аз не търся любов. Аз всъщност не вярвам в любовта.

— Всеки вярва в любовта — каза решително Ейнджи.

— Не и аз. В моя случай тя не съществува.

— Защо?

— Просто е. Израснах с двама любящи родители в прекрасни взаимоотношения помежду си. Смятах, че и моят живот ще е такъв. — Теса поклати глава. — Но всеки път, когато се влюбвах — а съм изпитвала това несигурно чувство немалко пъти — всеки път, когато предложи сърцето си на някой мъж, той го разбива. Това няма да се случи повече. Няма начин. За мен любовта е мит точно както митовете за боговете на Олимп. Който днес — в случай, че не знаеш — е ски-курорт.

— Хей, на всеки се е случвало да му разбият сърцето. Това е част от играта. Нали знаеш — емоционалният еквивалент на „*Няма болка, няма наслада.*“ — Ейнджи се втрени в нея. — Не разбирам защо някой да не вярва.

— О, аз вярвам. — Теса се ухили. — Вярвам във високите, красиви гръцки богове. Просто не вярвам в смъртните мъже. — Взе една химикалка и я насочи към приятелката си. — Но ще повярвам, че мечтите могат да станат реалност само ако оцелея през следващите три седмици.

Ейнджи се усмихна съчувствено.

— Още мразиш този клас, нали?

— Не стига, че трябваше да ги взема по средата на семестъра, но и съм пропуснала разделите за гръцка и римска митология, средиземноморските легенди... — Нещастното изражение на Ейнджи я накара да спре. Теса сбърчи нос. — Чувала си го и преди, нали?

Очите на Ейнджи заблестяха закачливо.

— Почти всеки път, когато имаш часове в този клас. Слава Богу, че е два пъти седмично. Все още не мога да схвана. Разбирам защо предпочиташ темпераментните гръци пред нормандските богове в тяхната ледена страна, но кой човек с всичкия си не харесва крал Артур и Ланселот и всички онези разкази?

— Аз, ето кой. Помисли, Ейнджи. — Теса започна да почуква по бюрото с химикалката. — Първо на първо, става въпрос за средните векове. Отвратителен, претъпкан, мръсен, смърдящ период. Епидемии. Дори и да имаш пари и власт и да живееш в замък, животът ти в най-добрия случай ще е примитивен.

— Да, не звучи толкова добре като това да си гръцки бог, лудуващ под палещото слънце на някой плаж без нищо върху себе си, освен туника и усмивка.

Теса се засмя.

— Е, и кое звучи по-добре? Средновековието просто не може да се включи в състезанието. Виждала ли си някога рицарски доспехи?

— Ъ-хъ — отговори Ейнджи. Беше нащрек.

— Дали наистина би искала да носиш студен, тежък метал? А още по-малко — да се сгушваш до него? Е? — На Ейнджи, изглежда, тази мисъл не ѝ хареса и Теса задълба още повече: — Или още по-зле — да се хвърлиш в прегръдката на мъж, който е стоял цял ден

запечатан като консервена кутия? Това едва ли е моята представа за приятно прекарване на времето.

— За това съм съгласна, но какво ще кажеш за любовта? Толкова е романтично. — Ейнджи стисна упорито устни. — Артур и Гуенивир и Ланселот.

— Любов? — Теса се намръщи. — По-скоро прелюбодеяние, предателство и разочарование. Любовта в гръцките легенди поне има цел, обяснява смяната на сезоните или нещо друго. Легендата за Артур няма дори особена поука, като изключим тази може би — не доверявай жена си на най-добрия си приятел.

Ейнджи поклати глава.

— Ти определено си се побъркала, Теса.

— Не съм. — Тя се засмя. — Просто вярвам, че гръцките легенди, както и римските, са класически, а Артур и приятелчетата му са само измислица.

— Както и гръцките богове, но това явно не те тревожи.

— Добре, признавам. Никой от тези богове, крале или хора не е съществувал. Точка. Сега. — Тя стана и погледна пакета на бюрото си. — Да видим какво ми е изпратила майка ми. Тук някъде трябваше да има ножица.

Ейнджи разрови по бюрото.

— Никога ли не подреждаш?

— Разбира се. В началото и в края на учебната година.

— Ето я. — Ейнджи вдигна ножицата. — Милейди Теса, меча ви.

— Много смешно.

Теса срязва връвта, отвори пакета и извади няколко топки от смачкани вестници.

— Колко мило — обади се Ейнджи. — Малко леко четиво за пътуването ти.

— Майка ми винаги опакова всичко прилежно. Смята, че нищо в пратката не бива да се движи. — Теса извади последната топка вестник и се усмихна. — Виж това.

— Какво е? — Ейнджи се надигна, за да надзърне в кутията.

— Книги.

— Книги? — В гласа ѝ се долови нотка на разочарование. — Това ли е? Само книги?

— А-ха. Но не просто някакви стари книги. — Теса извади най-горната и я разгледа. — Детски книги. Стари детски книжки. Колекционирам ги от много отдавна. Погледни тази, особено илюстрациите.

Теса ѝ подаде томчето и Ейнджи прелисти страниците.

— Хубавичка е.

— Нали? — Теса извади още три книги от сякаш бездънната кутия. — Май са някъде от двайсетте или трийсетте години. Произвеждали са ги масово, но качеството им е много по-добро от това на днешните.

Ейнджи взе друга книга и я прелисти.

— Харесва ми старомодният стил на рисунките. Някак невинен.

— Знам. Майка ми сигурно ги е открила на някоя гаражна разпродажба. Като малка винаги ме мъкнеше от една разпродажба на друга всяка събота сутрин. А сега винаги, когато се натъкне на нещо, което смята, че ще ми хареса, го купува и ми го изпраща. О, тук има и бележка.

Теса извади сгънат лист и го прочете.

— Е, какво пише?

— Пише: „*Всеки има нужда от малко магия.*“ — Теса сви рамене. — Не схващам.

— Може би майка ти знае, че не вярваш в любовта — Ейнджи повдигна вежди, — и се надява, че поне ще повярваш в магията.

— Греша. — Теса се загледа в кутията. — Тук има още една книга. — Тя я извади, прочете дългото заглавие и устните ѝ се разтеглиха в усмивка. — Няма да повярваш. — Подаде томчето на Ейнджи.

Ейнджи погледна към златистите букви и се засмя.

— Не те познава много добре, нали?

— Напротив, познава ме много добре. — Теса си взе обратно книгата и я разгледа внимателно. — Това е наистина интригуващо. По корицата съдя, че книгата е на около стотина години. Все още е сравнително лесно да се намерят неща оттогава. — Отвори я внимателно. — Но страниците изглеждат много по-стари. Чудя се как ли се е получило?

— Може би някой е сменил корицата? — опита се да подсказе Ейнджи.

— Предполагам... И все пак изглежда странно. — Теса бавно запрелиства страниците. — Това изглежда наистина, наистина много старо. Виж само печата.

Ейнджи погледна към страницата.

— Курсивен стил, по-скоро като писано на ръка. — Погледът ѝ срещна този на Теса. — И какво от това?

— Не знам. След като корицата е била сменена, вероятно книгата не е особено ценна. — Теса сбърчи вежди. — Но е интересно.

— Интересно? — Ейнджи притисна ръце към бузите си в преувеличен жест на изненада. — Кой би си помислил, че нашата мис Сейнт Джеймс би сметнала точно тази тема за интересна?

— Избий си го от главата — засмя се Теса. — Намирам за интересна книгата, не темата. — Остави я внимателно на масата. — Ще я прегледам по-късно. Да идем да намерим нещо за похапване.

— Хубаво е да разбере, че вярваш в нещо. — Ейнджи пристъпи към вратата.

— О, така ли? В какво? Ейнджи ѝ се ухили лукаво.

— В яденето.

— Хвана ме. А сега да вървим.

Теса я избута навън. Щеше да разгледа книгата по-късно днес. Беше странно, че именно този том пристига точно сега. Вероятно просто съвпадение. И въпреки това като песен, която не можеш да избиеш от съзнанието си, заглавието на книгата се въртеше в главата ѝ:

МОЯТ ЖИВОТ И ВРЕМЕ

ИСТОРИЯТА НА МЕРЛИН МАГЪОСНИК НЕОБИКНОВЕН И СЪВЕТНИК НА КРАЛЕ

* * *

Теса изпъна гръб и протегна ръце над главата си в напразен опит да облекчи схванатите си стави. Имаше чувството, че седи тук от много отдавна. Сама. И точно затова обичаше старото крило на

университетската библиотека. Тук рядко идваше някой и тъй като Теса имаше склонност да си говори на глас, когато се съсредоточаваше, това място беше идеално за нея. Тук нямаше прозорци, нищо, по което да съдиш за минаването на времето, и й беше много лесно да се концентрира върху работата си, каквато и да беше тя. Теса погледна часовника си и наистина се изненада. Беше почти осем. Бе стояла тук цял ден.

— И какво успях да свърша? Не много.

Теса се загледа намръщено в книгите, разпръснати по голямата надраскана дъбова маса. Беше извадила почти всичките възможни справочници, отнасящи се до датиране на стари книги, с които университетът разполагаше. „Историята на Мерлин“ противоречеше на всички и с течение на деня загадката се бе превърнала в мания.

Все пак беше почти сигурна за възрастта на корицата. Датираше някъде от края на деветнайсети век и в нея нямаше нищо особено, като се изключи забележително доброто й състояние. Единствената повреда бяха леко ожулените ръбове. Но не корицата я омагьосваше.

Отвори книгата и запрелиства страниците една по една. Никога не беше виждала такава хартия. Приличаше на много фин пергамент. Теса бе разглеждала книги отпреди петстотин години, но пергаментът им беше крехък и чуплив и втвърден от старост. Страниците на тази книга бяха еластични и меки като нови. Но, разбира се, това беше абсурдно. Дори и през миналия век никой не е използвал пергамент. Освен това след повече от сто години пергаментът щеше да изгуби гъвкавината си.

Страниците обаче не бяха и наполовина толкова интригуващи, колкото думите, отпечатани върху тях. Поне тя си мислеше, че са напечатани. Възможно бе и да е писано на ръка. Тя поклати раздражено глава. В това нямаше никакъв смисъл. Прокара леко пръста си по една страница. Ако беше писано, без значение колко отдавна, щеше да има някаква разлика в усещането на листа, малки ръбове и вдлъбнатини по повърхността. Но, доколкото можеше да прецени, листът беше съвсем гладък.

Но илюстрациите наистина караха дъха й да спира. В стил, по-реалистичен от този на миналия век, цветовете — ярки и живи — не се поддаваха на никаква датировка. Всяка картина беше по-хубава от предишната. Ето рисунка на рицар, изправен срещу дракон, която

изглеждаше толкова реална, че тя сякаш почти усещаше огнения дъх на дракона върху лицето си и потрепери от страх за храбривия рицар. Друга картина показваше голяма дворцова зала, пълна със знамената на хората на краля, отекваща от смеха на стотина лордове и дами. Отвори на друга страница и затаи дъх. Как бе пропуснала тази картина? Това беше най-изумителната илюстрация.

Рицар, коленичил пред олтар, скръстил молитвено ръце, вперил поглед нагоре. Беше облечен в нещо като туника, на кръста му висеше голям меч. На малкия му пръст блестеше пръстен с червен камък. Тънък лъч светлина от малкото прозорче осветяваше лицето му. Косата му беше тъмна, почти черна — цветът на нощта. Имаше класически профил — прав, благороднически нос, плътни устни, брадичката беше някак предизвикателна, дълбоките очи — озарени от пламенна страст. От рисунката не се виждаше, но тя някак знаеше, че очите му са сини и тъмни. Самото му присъствие сякаш изпълваше малкия параклис. Силен. Точно такъв беше. Силен. Тя си пое въздух. Оу! Какво парче! И колко глупаво да е от легенда, която тя не харесваше. Разбира се, някой като този тук би я накарал да промени мнението си. Теса се ухили.

— Колко жалко, че не е истински.

Неохотно отвори на друга страница. Сигурно за четвърти или за пети, а може би за петдесети, път прелистваше книгата. И сякаш винаги забелязваше нещо ново. Като например рисунката на сър Парче. Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча неестествено силно в тишината на залата. Той всъщност не беше неин тип. Е, ако беше гръцки бог...

Върна се в началото на книгата. Вече бе търсила, но напразно, някаква информация за публикуването ѝ. Може би просто я е пропуснала. Май доста неща пропускаше в тази малка книжка.

Отвори на страницата със заглавието и отново прочете:

МОЯТ ЖИВОТ И ВРЕМЕ

ИСТОРИЯТА НА МЕРЛИН МАГЪОСНИК НЕОБИКНОВЕН И СЪВЕТНИК НА КРАЛЕ

Нищо. Обърна страницата и ръката ѝ се вцепени. *Истинската история на Мерлин*. Върна се обратно и се опули. Наистина. Наистина пишеше „*истинската*“.

— Май се уморих — промърмори тя. — Бих могла да се закълна, че тази дума не беше тук преди.

Разтри очите си и прелисти напред. Отново се опули учудена.

Още една картина, която очевидно е пропуснала. Макар че беше странно как въобще е възможно. Проницателни, властни черни очи се вираха в нея изпод конусовидната шапка на магьосник. Бели коси се къдреха по раменете, дълга брада образуваше вълни по гърдите. Дрехите му подхождаха на шапката. Тъмносин цвят, обсипан със златни планети и звезди. Теса погледна заглавието в долната част на страницата. „*Мерлин, магьосник необикновен и съветник на крале.*“

— И си скромен, а, приятелю? Но какво можеш да очакваш от един мит?

Теса се засмя тихо и се наведе, за да вижда по-добре. Очите на мъжа сякаш я привличаха. В тях проблясваше усмивка. Смешно. Първоначалното ѝ впечатление беше за високомерие, не за смях. Старецът освен това ѝ напомняше за някого, когото познаваше. Като се изключи Дядо Коледа, едва ли познаваше някого, който дори смътно да прилича на този тук. Погледът ѝ се плъзна надолу към заглавието: „*Аз не съм мит.*“

Теса въздъхна, отмести поглед и се облегна назад.

— Не съм казала това.

Опита се да се въздържи, но не можа да устои да не погледне още веднъж. „*Каза го.*“

— Оу! — Теса затвори рязко книгата и скочи от стола. Обземаше я паника и тя положи усилие да запази спокойствие. Пое си три пъти дълбоко въздух. — Добре, отпусни се. Няма никакъв проблем. Просто съм уморена, това е всичко. Седях тук прекалено дълго, загледана в тези дребни букви, и очите започнаха да ми изневеряват. — Погледна към невинната книжка. — Или мозъкът ми.

Теса събра бързо книгите от масата.

— Ще ги върна, ще се прибера вкъщи и ще си почина. Да, точно това трябва да направя.

Когато върна книгите по местата им, пулсът и дишането ѝ почти се нормализираха. Книгата на Мерлин лежеше на масата. Защо

изпитваше такова нежелание да я вземе? Просто не беше прочела правилно заглавията. Нищо повече. Като се прибави и дългият ден, нарастващото ѝ вълнение за предстоящото пътуване, дори странната бележка на майка ѝ относно магиите, нищо чудно, че започнаха да ѝ се привиждат разни неща.

— Не ставай глупава, Теса.

Тя кимна рязко и посегна към книгата. Ръката ѝ се разтрепери и изпусна томчето. То се отвори и падна на пода с корицата нагоре.

— Проклятие.

Каквато и да беше тази книга, със сигурност беше стара, вероятно скъпа, и заслужаваше по-внимателно отношение. Тя я вдигна, пренебрегна силното си желание да не я поглежда и я обърна.

Книгата се бе отворила на картината с рицаря в параклиса. Истинността на рисунката отново я порази. Отсенките върху кожата на рицаря бяха толкова топли и истински, че тя почти си помисли, че може да докосне пулса на шията му. Студенината на каменните стени и спокойствието на помещението бяха толкова добре предадени, че сякаш излязоха от картината и я обгърнаха. Яркия слънчев лъч, проникващ през прозореца, беше съвсем като истински. Теса стоеше като хипнотизирана. В лъча светлина танцуваха пращинки. Самата светлина ставаше все по-силна и по-силна. Тя вдигна ръка към заслепяващия я лъч, но явно не можеше да се извърне.

Какво ставаше тук? Не можеше да отмести погледа си от картината, която я привличаше все по-близо и по-близо, макар че тя самата не бе направила и една крачка. Страх сграбчи сърцето ѝ и тя опита да се бори със силата, която я дърпаше. Какво ставаше с нея? В едно ъгълче на съзнанието ѝ се промъкна мисълта, че това прилича на усещането при класическа филмова техника. Камерата се движи напред, докато лещите се движат назад, карайки те да изгубиш представа за пространство и разстояние. Вече бе преживяла подобно усещане пред екрана, но хваната от него тук и сега... Не! Призля ѝ. Обърна се към един образ, който нарастваше, докато изпълни всичко — погледа ѝ, сетивата ѝ и най-накрая — нейния свят. Теса се бореше с шока, който ѝ отнемаше дъха и смразяваше кръвта ѝ. Закри очи с ръце, борейки се да възвърне самообладанието си. Изведнъж всичко сякаш се успокои и замръзна.

Продължаваше да затиска очите си с ръце. Какво, по дяволите, беше това? Болна ли беше? Мъртва? Дали не е припаднала?

Стоя неподвижна доста дълго. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Не си спомняше да се е страхувала толкова. О, страхът я навестяваше понякога, но никога истински, неподправен ужас. Но това сега беше ужас. Какво щеше да види, когато махнеше ръцете от очите си? Отново си пое дълбоко въздух. Може да беше всичко друго, но Теса Сейнт Джеймс никога не е била страхливка и нямаше намерение сега да става. Махна ръцете си и се втренчи във видението пред себе си.

Рицар, коленичил пред олтар, скръстил молитвено ръце, вперил поглед нагоре.

ГЛАВА 2

— По дяво...

— Е, е, скъпа моя, що за език! Намираш се в параклис.

Теса се извърна рязко в посоката, от която дойде гласът. Възрастен джентълмен се бе облегнал невъзмутимо на каменната стена. Акцентът му беше леко английски, самото му беше с традиционна кройка, сребрилата му коса — късо подстригана, а стоманеносивата брадичка — прецизно оформена. Тя ахна.

— Вие! Вие сте...

Той изтанцува няколко стъпки от танца степ. Теса го гледаше объркана.

— Фред Астер?

— Не. — Той направи още няколко перфектни стъпки. — Но хората казват — той завърши с поклон, — че приличам на него.

Очите ѝ се разшириха. Застанала между сър Парче и това подобие на Фред Астер, което очевидно очакваше аплодисменти, имаше пълното право да смята, че сънува кошмар.

— Някой да ме ощипе, сигурно сънувам.

Ръката ѝ веднага изтръпна от болка.

— Ох! — Тя стисна засегнатия крайник и се втренчи в подобие на Фред Астер. Той не бе помръднал и на сантиметър, но Теса не се и съмняваше, че вината е негова. — Заболя ме!

Той сви рамене.

— Каза да те ощипя.

— Е, определено нямах предвид точно това!

— Ако не си го имала предвид, не е трябвало да го казваш.

— Едно от онези неща, които хората все повтарят. Като например „*Стореното — сторено*“ или „*След дъжд — качулка*“, или... — Тя присви очи. — „*Луд като бясно куче.*“ — Ръката ѝ отново изтръпна. — Хей!

— Съжалявам. — Той я удостои с мила усмивка. — Без да искам.

— Обзалагам се. Кой си ти всъщност?

Той кръстоса ръце на гърдите си.

— Би трябвало да се обидя от това, че не можеш да ме познаеш.

— Познавам те добре. Ти прекъсна часа ми тази сутрин.

— Хайде, хайде, скъпа, това едва ли беше прекъсване. Само зададох един прост и уместен въпрос.

— Хубаво. Може би не беше прекъсване. — Тя вдигна обвинително пръст към него. — Но не трябваше да бъдеш там. Администрацията би трябвало да предупреждава за външни посетители. Такива са правилата. Това е част от колективния трудов договор.

Той повдигна безочливо вежди.

— Аз не съм част от никакъв колективен трудов договор. И единствените правила, на които се подчинявам — очите му заблестяха, — са моите собствени.

— Не ме интересува! — По дяволите, този мъж я дразнеше. От друга страна, раздразнението ѝ бе изместило почти всичкия страх. — Единственото, което ме интересува, е отговорът на въпроса ми. Така че още един път — Фред, кой си ти?

Той въздъхна.

— Сигурна ли си, че не ме познаваш?

— Да.

— Съвсем?

— Да, да, да!

— Може би имам нужда от известна помощ в областта на пъблик рилейшънс — промърмори той.

— Може би... — Думите излизаха през стиснатите ѝ зъби. — Може би имаш нужда да забравиш егото си за момент и просто да отговориш на проклетия въпрос!

— Теса — тихо каза той, — спомни си параклиса.

— Не ми пука за параклиса!

— Това е доста грубо от твоя страна.

— Грубо? — Тя се задави от възмущение. — Грубо?

— Ти го каза, скъпа. — Тонът му беше търпелив, сякаш говореше на малко дете.

— Не съм груба. Винаги съм била... любезна. Точно така. — Тя изпъна дребната си фигура и го изгледа високомерно. — Аз съм изключително любезна.

Той изсумтя.

— Не и днес.

— И чия е вината? Ти дори не проявяваш най-простата учтивост да се представиш. — Тя го изгледа триумфално.

— Съвсем права си, скъпа. Моите извинения. Много добре. Позволи ми да се представя. — Той направи елегантен поклон, изправи се и я погледна в очите. — Магьосник необикновен и съветник на крале, аз съм Мерлин.

Тя го гледа известно време, после изведнъж избухна в смях.

— О, да, така е, приятелю. А аз съм Гленда, добрата вещица на Севера. Хайде.

Очите му се присвиха, но гласът му беше благ.

— Не ми вярваш?

— Разбира се, че не ти вярвам. — В думите ѝ звучеше убеденост, но в стомаха ѝ се надигаше паника.

— Погледни книгата, Теса.

Тя не можа да устои на почти неприкритата му заповед. Погледът ѝ падна върху книгата, която още беше в ръцете ѝ. Тя сама се отвори на страницата, където беше рисунката на Мерлин. Теса сбърчи объркано вежди. Образът на стареца с бялата коса и конусовидна синя шапка бе изчезнал. Сега картината представляваше приятен възрастен мъж с прилежно оформена брадичка и сако с традиционна кройка. Книжката се изплъзна от пръстите ѝ. Паниката ѝ нарастваше.

— Много добре. — Полагаше огромни усилия гласът ѝ да не трепери. — Хубав номер. Но всяко десетгодишно хлапе сигурно би могло да го направи.

— Така ли мислиш? — Веждите му отново арогантно подскочиха нагоре.

— Разбира се.

Тя вдигна брадичка, демонстрирайки увереност, каквато не изпитваше. Паниката в стомаха ѝ се затягаше на възел и ледените пръсти на страха сграбчиха сърцето ѝ.

— Наистина? Небеса, нямах представа, че съвременните деца са толкова надарени. Как мислиш — някое десетгодишно хлапе дали ще успее да направи и това?

Той вдигна ръце, после бавно ги отпусна. Движението беше плавно и хипнотизиращо. Теса гледаше как чертите му се променят

толкова бавно, че почти изглеждаше естествено. Стоманеносивата брадичка стана по-бяла и се удължи. Сивата коса порасна, образува вълни — бели като сняг. Сакото се стопи в гладка, блестяща коприна, яркосиня, със златни звезди и планети, разпръснати по тъканта. Точно като във видеоклип.

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Това е по-трудно.

— Наистина. — Очите му блестяха.

— Значи... ти си...

— Мерлин. На вашите услуги.

— Страхотно.

Ужасът, който я бе сграбчил преди, се върна толкова силен, че почти ѝ спря дъха. Подобен ужас бе изпитвала единствено в кошмарите си. До днес. Какво ставаше тук? За какво бе всичко това? През ума ѝ веднага премина единственият логичен отговор.

— Това е! Защо не се сетих по-рано? Какво облекчение.

— Кое е облекчение?

— Разбира се. Толкова е очевидно. — Думите ѝ излизаха все по-бързо и по-бързо, пречеше им единствено страхът, че може, че е съвсем малко вероятно, да греша. — Аз спя. Заспала съм в библиотеката, загледана в тъпата книга. Това е просто сън. Гледай. — Тя пристъпи към стената и удари с ръка студената ѝ, твърда и съвсем реална повърхност. — Добре, няма проблем. — Почти бе очаквала ръката ѝ да мине през стената. — Може и да изглежда реално, но не е. — Погледна към Мерлин. Той все още си беше с костюма на герой от Дисниленд. — Ако затворя очи, ти ще си отидеш и аз ще се събудя. Ето. — Тя стисна здраво очи. — Едно, две, три... — Щеше да се събуди, когато стигне до десет. — Четири, пет, шест... — Дали вече не е изчезнал? — Седем, осем, девет... — Тя отвори рязко очи. — Десет.

Мерлин стоеше на съвсем същото място усмихнат.

— Проклятие — изстена тя. Мерлин отвори уста сякаш за да каже нещо. — Знам, знам, не е необходимо да го казваш. Това е параклис. Съжалявам. Но не е истински параклис, затова няма значение. Всичко е само в главата ми. — Тя огледа помещението. — Имам страхотно въображение между другото. Виж само всичко това. — Тя махна с ръка. — Стените, слънчевият лъч през прозореца, дори

сър Парче ей там — всичко е съвсем автентично. Особено като се отчете, че дори не харесвам този период от историята.

— Отвратителен, претъпкан, мръсен, смърдящ период. Епидемии. Мисля, че такива бяха думите ти — каза Мерлин.

— Точно! Виждаш ли? Как щеше да ги знаеш, освен ако това не е сън?

— Или ако не съм Мерлин, магьосник необикновен и съветник на кралете.

— Не, не, няма начин. Ти не си истински. Това е сън. — Тя поклати енергично глава. — А дори и да не е сън, ти пак не би могъл да си истински, защото Мерлин никога не е съществувал. Ти си плод на въображението ми. Внушителен плод...

— Благодаря.

— Но плод, въпреки всичко. Най-близкото до действителността беше представянето ти като Фред Астер...

— Научих го на всичко, което знаеше — промърмори плодът.

— Но дори и това не се брои, защото аз спя. Точка. Следователно... — Тя тръсна ръце, сякаш са мокри, нервен жест, останал още от детството ѝ. Гласът ѝ се извиси опасно високо: — Защо не мога да се събудя?

— Е, аз бих казал, че отговорът е очевиден.

— Ти си ужасно долен за някой, който не съществува — озъби сетя. — И какво искаш да кажеш с това „очевидно“? Не мисля... Мили Боже! — Тя се плесна по бузите. — Аз съм в кома, нали? Това обяснява защо всичко не е съвсем като сън. Но защо не си спомням нищо? Може би съм била блъсната от кола...

— В библиотеката? — прекъсна я кисело той.

— Човек никога не знае. Коли доста често се блъскат в сгради.

— Ти беше на третия етаж.

— Добре, де. Може да е било самолет. Може би се е разбил в сградата. Това би обяснило защо не си спомням нищо. — Започна да крачи напред-назад, заобикаляйки сър Парче, който въобще не помръдваше. С нейния късмет! Съзнанието ѝ измисля мъж като този, а той е вцепенен като пън. — Значи... Някакъв самолет се е разбил в библиотеката и аз... О, не! — Тя се втренчи в Мерлин и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Мъртва съм, нали? Мъртва съм и това е адът. Изпратили са ме да прекарам вечността в Средновековието с един

страхотен мъж, замръзнал като буца лед, и с теб. — Очите ѝ се разшириха. — Ако това е адът, то значи ти си...

— Съвсем сигурно не съм. — Гласът му прогърмя обидено. — Не ми харесва допускането ти. О, разбира се, не бях идеален през последните няколко хилядолетия, но съм повече от убеден, че няма да прекарам вечността на място, много по-топло от... да кажем... един хубав Карибски остров. Като се изключи това, ти не си мъртва.

— Слава Богу. — Тя въздъхна с облекчение и прокара пръсти през късата си, накъдрена коса. — Значи е кома. Може би съм паднала? Има логика. Паднала съм и съм си ударила главата в масата. Разбира се... голяма, тежка дъбова маса. Ударила съм си главата и сега съм в някоя болница. Лекарите се грижат за мен. Сигурно съм включена на системи и всички онези глупости. Но как така ще пострадам! След три седмици заминавам за Гърция. Ами ако не се събудя навреме? Ами ако въобще не се събудя? Ами ако... Ох! — Ръката ѝ отново изтръпна от ощипване. — Защо го направи?

— Подозирах, че за предпочитане е да те зашлевя през лицето.

— Да, ако това са единствените възможни алтернативи.

Тя се втрени в набедения магьосник, а той отвърна на погледа ѝ с търпелива усмивка.

— Свърши ли?

— Не — сопна се тя и разтри ръката си. — Добре. Сега вече свърших.

— Отлично. Ако си успяла да овладееш емоционалния си изблик, имаме за какво да поговорим.

— Обикновено не избухвам така — промърмори Теса.

— Знам, скъпа. Трябва да си призная, че доста се изненадах.

— Изненадал си се? Господи! — Погледът ѝ се впи в неговия. — Толкова съжалявам.

— И саркастична при това. Тц-тц. — Мерлин поклати глава и въздъхна.

Обзе я силно раздразнение. Човек би си помислил, че ако ще създава видения, толкова измислени, колкото Мерлин, магьосник необикновен и т.н., подсъзнанието ѝ би се спряло на нещо по-малко дразнещо. Стисна зъби.

— Знам, че ще съжалявам за това, но защо си изненадан?

— Ти си възрастен човек, на двацет и шест години, мисля.

— Двайсет и седем.

— Наистина? Хм. Приемам поправката. — Той отново повдигна вежди. — И все още неомъжвана?

Теса изстена вътрешно. Тонът на гласа му беше точно като този на майка ѝ, когато се повдигнеш темата за брака. Майка ѝ успяваше да повлияе дори на измишльотината на собственото ѝ подсъзнание.

— Все още.

— Мисля още, че те смятах за сравнително интелигентна...

— Благодаря.

— Отчитайки пола ти и времето, в което живееш, разбира се.

— Разбира се. — Страхотно. Плодът на въображението ѝ беше средновековен женомразец и сноб.

— Това обаче няма нищо общо с женомразието и снобизма, въпреки че — признавам си — епохата, в която живееш, не ми е любима.

— Не ми казвай, че можеш да четеш и мислите ми. — Тя се плесна по челото. — Разбира се, че можеш. Ти си в мислите ми.

Той я изгледа със съжаление.

— Скъпа моя млада жено, няма никакво съмнение, че ще е много по-лесно — и за двама ни, — ако просто приемеш истината.

— Истината?

Тя го гледа втренчено известно време. Ако не спеше или не беше в кома, а трябваше да си признае, че нищо в живота ѝ не ѝ се е струвало толкова реално, то тогава не беше съвсем сигурна, че иска да разбере истината. Но имаше ли избор? Пое си дълбоко дъх.

— Добре. Да видим тогава. Каква е истината?

— Съвсем проста. — Очите му заблестяха. — Извадих те от твоето време и те заведох в епоха, която сам си избрах.

— Извадил си ме от какво? — Тя затаи дъх.

— От времето.

— Времето?

— Времето.

— Времето. — Думата пулсираше в мозъка ѝ.

— Мисля, че точно това казах.

— Пътувала съм през времето? — Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите.

— Точно така.

— Като в онзи филм, „*Стар Трек*“? Или като в романите на Хърбърт Уелс?

Мерлин сви рамене.

— Измислици.

— Измислици?

Рунтавите му вежди се склочиха.

— Доникъде няма да стигнем, ако непрекъснато повтаряш думите ми.

— Е, извинете ме, господин Магьосник — рязко каза тя. — Имам съвсем малък проблем с осмислянето на цялата тази работа.

— Много добре. Смея да кажа, че би трябвало да го очаквам. Винаги така става.

— Винаги? Колко често го правиш?

Той въздъхна нетърпеливо.

— Седни и се опитай да запазиш спокойствие, докато аз се опитвам да ти обясня.

Теса се огледа. Като се изключеха олтарът и цветните килими по стените, параклисът беше съвсем гол.

— И къде предлагаш да седна?

Плодът на въображението ѝ трепна леко и пред нея се появи стол с бързината на лошо направен монтаж. Тя го изгледа снизходително.

— О, хайде. Сгъваем стол? Тъп стар метален сгъваем стол от Магьосника необикновен и съветник на кралете? Сигурна съм, че можеш да се справиш и по-добре?

— Моля да ми простиш. Какво си мисля аз? — Очите му светеха присмехулно. — Така по-добре ли е?

Сгъваемият стол изчезна. На неговото място сега имаше нещо, което можеше да се нарече единствено трон. Стол, достоен за крал или император. Огромен, златен, с инкрустирани скъпоценни камъни, той почти изпълни малката стая. Теса ахна, после сподави кикота си.

— Мисля, че това е малко прекалено. Не можеш ли да направиш нещо средно?

Тронът изчезна, заменен от старо, но удобно на вид кресло.

— Хей, това е на баща ми. — Теса се ухили доволно и се отпусна в креслото. Погали нежно страничните облегалки. — Винаги съм обичала това кресло.

— Знам — каза лукаво плодът на въображението ѝ.

— Не смей да се кичиш с лаври заради това. — Тя се облегна удобно. — Всичко е част от моето подсъзнание. Аз го измислям. Аз те измислих. И, оказва се, имам доста развнтено въображение. — Тя сложи ръце под главата си и се усмихна.

— Ако си готова...?

— Съвсем. — Ако трябваше да бъде прикована в тази кома или сън, или каквото и да беше, то поне беше редно да се чувства удобно. — Моля, продължавай.

Плодът на въображението ѝ вдигна красноречиво поглед нагоре, сякаш молеше за божествена подкрепа, после погледна към нея. Погледът му би я накарал да се почувства неспокойна, ако, разбира се, той не беше нещо, което тя си е измислила.

— Както казах преди, извадих те от твоето време и те доведох...

— Удобно ли ти е да стоиш така? — изтърси внезапно тя. Не беше сигурна, че е готова да чуе това, което ще ѝ каже.

— Съвсем удобно, благодаря. А сега, както възнамерявах да кажа...

— Сигурен ли си? Защото можеш да вземеш този стол. Или може би да извадиш друг?

Защо искаше да забави обяснението му? Ако беше толкова убедена, че това е плод на нараненото ѝ съзнание, халюцинация или просто лош сън, тогава защо беше това нежелание да го изслуша?

— Много добре. — Един стол, подобен на нейния, цопна наблизо, като плодът на въображението ѝ вече седеше в него. — А сега мога ли да продължа?

— Предполагам — каза тихо тя.

— Както се опитах да обясня по-рано, аз те извадих от твоето време и те доведох в моето.

— Добре.

Защо тези думи изпълваха сърцето ѝ със страх? Защо искаше да покрие ушите си, да се свие в ъгъла на креслото и да се скрие от него и от целия му свят? Свят, който тя бе измислила. Свят, който се бе родил в най-отдалечените ъгълчета на съзнанието ѝ. Свят, който просто не можеше да бъде реален.

Ами ако беше?

Той я гледаше така, сякаш знаеше какво си мисли. Но, разбира се, че ще знае какво си мисли. Той беше една от мислите ѝ. И

абсолютно нищо друго.

— Защо? — попита тя с внезапна решителност да се изправи пред тази илюзия или каквото и да беше. — Защо ме доведе тук?

— Значи... — думите му бяха бавни и премерени — си ми повярвала?

— Не ти вярвам. Не вярвам, че съществуващ. Всъщност не вярвам, че въобще някога си съществувал. — Скочи на крака. — Ако нещо от всичко това е истинско — а аз все още се съмнявам с цялото си сърце, — няма начин да си Мерлин, магьосник не-знам-си-какъв и съветник на не-знам-си-кой.

Той се облегна назад и я погледна разсеяно.

— О, и защо не?

— Защото никога не е имало Мерлин. Никога не е имало крал Артур. Никога не е имало Камелот. Няма никакви доказателства, нищо, което можеш да докоснеш или видиш. Цялата история е измислена. Мит. Легенда.

— Ами ако... — В ръката му се появи пилочка и той разсеяно започна да си пили ноктите. — Грещиш?

— Не греша — каза тя с повече убеденост, отколкото изпитваше.

— Ами ако е имало Мерлин...

— Няма е. — *Имало ли е!*

— И крал Артур...

— Не е възможно. — *Възможно ли беше!*

— И всичко останало, което върви с твоята така наречена легенда? — Той протегна ръка и се загледа критично в ноктите си.

— Никога. — *Може би!*

— Нека предположим и че... — Погледът му срещна нейния. — Мерлин, който е доста добър в магиите и това, което вие наричате наука...

— Магьосник необикновен — прошепна тя.

— ...е искал светът да повярва, че всичко това, което е създал и обичал с цялото си сърце и душа, не е нищо повече от една приказка. Разказ. Мит. Легенда. И е използвал магията си, за да накара света да повярва в това?

Погледът му оковаваше нейния, а въпросът ѝ беше съвсем тих в тишината на параклиса.

— Защо?

— За да го спася от хулите на историята. За да запазя онова, което за един кратък период от време беше най-доброто, което може да предложи един човек. Не от науката си или познанията си, а от самия себе си. Неговата лоялност, неговата храброст, неговата чест. — Погледът му пареше нейния с огън, който проникваше в нея и изгаряше душата ѝ. — Не трая дълго. Природата на хората от плът и кръв бе обрекла предварително всичко на провал. Но за малко той беше един изключителен човек и никога не постигна същото съвършенство.

— Звучи надутто. — Гласът ѝ бе станал писклив от страх и нарастващата увереност за това, което вече подозираше: не беше сън, не беше кома, не беше халюцинация, не беше измислица. — Е... Какво общо има всичко това с мен?

— С теб? С теб!

Мерлин се изправи като ангел на отмъщението и сърцето ѝ падна в петите. Тя потисна импулса да се свие и се насили да не помръдне, да задържи раменете си изпънати, главата — високо вдигната. И се молеше коленете да не ѝ изневерят. Той вдигна дългия си показалец към нея и тя не би се изненадала, ако видеше от него да излизат пламъци.

— Ти не вярваш.

— Е... кой вярва? — Изплаши се от глупавите си думи. Това едва ли беше подходящият начин да успокоиш ядосан магьосник.

— Но останалите не се разхождат насам-натам, проповядвайки липсата си на вяра, съмненията си, скептицизма си... които отиват далеч извън стените на университета и — бих добавил — в класни стаи, пълни с млади, невинни умове.

— Чакай, задръж малко, приятел. — Негодуванието измести страха. — Млади, невинни умове? Аз преподавам в университет. Най-младите ми студенти са вече мъже и едва ли бих използвала за някого от тях определението „невинен“.

— Ти окуражаваш скептицизма им!

Тя се втренчи във възмутения магьосник.

— А не си ли искал точно това? Току-що каза, че си обгърнал Артур и компанията му с магията си, за да попречиш на хората да ги видят в истинската им светлина. Да попречиш на хората да ги съдят

така, както се съдят истинските хора от историята и от времето. Не мога да разбера какъв ти е проблемът. Правя точно това, което искаш.

Мерлин изтупа въображаема пращинка от рамото си.

— Промених мнението си.

— Променил си мнението си? Какво искаш да кажеш?

Мерлин сви рамене.

— Не съм безгрешен. Аз съм просто човек.

— За малко да ме заблудиш.

— Е, „човек“ може би не е съвсем точно казано. Както и да е.

Исках да кажа, че с минаването на столетията все повече и повече се дразня, когато моите постижения и постиженията на Артур и другите все повече и повече се възприемат единствено като детски приказки за лека нощ.

— Това ли било? За това ли е всичко? — Заля я вълна от облекчение. — Не се коси, приятелю. Изгарям от желание да променя отношението си към малкия ти свят. Всъщност дори ще казвам на студентите — лично, — че вярвам в Мерлин и Артур и всичко останало. Фасулска работа. Сега, когато се разбрахме по този въпрос — тя кимна доволно, — защо просто не затворя очи, за да можеш да ме върнеш вкъщи? В библиотеката, в болницата, където и да е. По твой избор. За мен няма значение. — Тя стисна здраво очи. — Готова съм.

Нищо не се случи.

— Хайде. Давай.

Пак нищо.

Тя въздъхна и отвори очи.

— Да не би да трябва да си ударя задника в тавана и да кажа, че няма по-хубаво място от дома, или какво?

Мерлин се подсмихна.

— Е, това вече беше приказка.

— О, разбирам. Не вярвай в Оз, но вярвай в Камелот. Така ли става? — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Няма да ме върнеш вкъщи, така ли?

— Страхувам се, че не. Поне не още.

— И защо? Вече ме убеди поне във възможността за съществуването на всичко това. — Тя махна нетърпеливо с ръка към параклиса. — Независимо дали е истинско или не, признавам, че съм

готова да преосмисля позицията си. В такъв случай... защо да не мога да си тръгна?

— Най-вече заради него. — Мерлин кимна към рицаря.

— Него? Та той дори не изглежда жив. — Теса пристъпи към неподвижната фигура и я разгледа по-отблизо. — Виждаш ли, той не диша.

— О, диша, и още как. Просто ти не го виждаш.

Тя се поколеба за миг, после сложи ръка на гърба му, точно под широките рамене.

— Не, определено не диша. Не усещам никакво движение.

— Не го усещаш, защото още не сме на същото ниво на съществуване, на което е той. — Челото му се сбърчи замислено. — Може би не съм обяснил всичко толкова обстойно, колкото трябваше.

— Така ли мислите, господин Магъосник?

Без да ѝ обръща внимание, той продължи:

— Ние се намираме — аз и ти — между миговете. Съществуваме в пространството между последното му вдишване и следващото.

— Не разбирам. — Тя сви вежди, опитвайки се да схване това така наречено обяснение. — Да не искаш да кажеш, че ние се движим на бързи обороти, а той е изключен?

— Аз не бих го казал така, но предполагам, че описанието ти е доста подходящо. — Мерлин сви рамене. — Много зависи от гледната точка. Времето е относително, скъпа моя. Вашият Алберт Айнщайн го е разбрал.

— Имаш предвид теорията за относителността и целостта на времето и пространството?

— О, впечатлен съм. — В погледа му проблесна закачлива искрица. — Бих си помислил, че теориите на Айнщайн също са митове за теб. В крайна сметка, и те не могат да се докоснат и да се видят.

— Може би не, но Айнщайн е бил истински. — Тя се усмихна лукаво. — А ти не си.

— Аз го научих на всичко, което знаеше — промърмори тихо Мерлин.

Теса изохка.

— Предавам се, но ще продължа да играя. Добре. Ние се намираме между моментите. Аз съм тук, в прекрасния свят на крал Артур и рицарите на кръглата маса. — Тя повдигна въпросително

вежди. — Всъщност не си го казал направо и това е просто допускане от моя страна, но се намираме в Камелот, нали?

— Много добре. Вярата ми в интелигентността ти не е била напразна.

— Хиляди благодарности. И аз съм тук преди всичко защото ти е писнало историята да се отнася с теб точно така, както си искал да се отнася — като към легенда. Така ли е?

— Казано по този начин, изглежда доста капризно от моя страна — отвърна замислено Мерлин.

— А не е ли? — Не можа да скрие доволната си усмивка. — А втората причина явно е свързана с него. — Тя махна към сър Парче. — И кой е той всъщност? Артур? Ланселот?

— Мили Боже, не, той е прекалено млад, за да е кралят или сър Ланселот. Това, скъпа моя, е Галахад.

— Галахад?

— Синът на Ланселот.

— Знам. — Тя заобиколи коленичилия рицар. — Той е един от рицарите, открили свещения Граал. В зависимост от това, коя версия на легендата разглеждаш, Галахад и, мисля, Пърсивал и Борс са били единствените, успели в търсенето.

— С облекчение забелязвам, че въпреки недоверието ти си доста добре информирана.

— Направила съм си домашното.

Теса разгледа неподвижния воин. И отблизо изглеждаше толкова добре, колкото на илюстрацията, но не чак толкова идеален. Мънички бръчици излизаха от ъглите на очите му и Теса се зачуди дали са се образували от отблясъка на меча му, или са резултат от смях — силен и неудържим. Брадичката му не беше просто предизвикателна, но и решителна, подхождаща на мъж — строг и непреклонен, — който се държи с арогантността, породена от самоувереност. И се оказа права за очите му. Бяха сини, толкова дълбоки и тъмни, че тя веднага се сети за...

— Кадифе? Сапфири? Морето? — попита Мерлин.

— Не — отвърна разсеяно Теса. — Мислех си по-скоро за онзи тъмен, синьо-черен оттенък на небето точно преди започването на бу... — Тя се втренчи във вълшебника. — Няма ли да престанеш?

Очите му се разшириха невинно.

— С кое?

— Да четеш мислите ми.

Той се ухили.

— Не беше необходимо да чета мислите ти. Само един глупак не би разбрал какви са мислите ти за... — Той се покашля. — Сър Парче.

Лицето ѝ пламна.

— Ако нямаш нищо против, нека това си остане между нас. Не бих искала да го притеснявам.

— Нито себе си.

— Нито мен.

— Въпреки че, смея да кажа, Галахад не би се изненадал от тази титла. Когато разбере значението ѝ, разбира се. — Мерлин се усмихна. — Дамите от двора го удостояват с голямо внимание.

— Обзалагам се. — Тя въздъхна дълбоко и погледна Мерлин в очите. — И какво трябва да направя аз? Във връзка с него, имам предвид.

— Ти знаеш, че неговата съдба е да открие Граал. Това, което не знаеш, е, че не може да успее в търсенето си сам, без чужда помощ.

Теса се взираше в черните очи на Мерлин.

— Шегуваш се.

— Обичам хубавата шега, но не, скъпа моя, не се шегувам.

— Чакай малко. — Теса разтърси глава. — Няма да търся никакъв Граал. Определено. Единственото място, където отивам, е у дома. А после отивам в Гърция. Това е. Няма да ходя на никакво пътешествие в Средновековието, пък било то и с мъж, изглеждащ толкова добре, колкото този тук. Сигурна съм, че има дузини сладки малки средновековни дамички, обикалящи из Камелот, които с огромно удоволствие ще прекарат известно време с Галахад в търсене на чашата на Исус. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Накарай някоя от тях да прави компания на твоя рицар в блестящи доспехи. Аз не проявявам интерес към Артуровата версия на „*Мисията невъзможна*“.

— За да открие Граал, той има нужда от това, което само ти можеш да му дадеш.

Гласът на Мерлин беше благ, но очите му не оставяха никакво съмнение, че Теса просто няма избор.

— И какво е то? — внимателно попита тя.

— Ти самата трябва да го определиш.

— Гатанка? — Тя изпъшка. — Започваш всичко това с гатанка? Мразя гатанките.

— Научи се да ги харесваш. — Той се усмихна. — Предполагам, че ще се натъкнеш на доста от тях по време на това търсене.

— Какво искаш да кажеш с това „*предполагам*“? — Очите ѝ се присвиха.

— Времето, точно както живота, не е абсолютна величина. — Той сви рамене. — С всяко завъртане на колелото изходът може да се промени. Не мога да кажа със сигурност, че всичко ще свърши така, както преди. Както ти и аз очакваме.

— Какво мога да очаквам? — бавно каза тя. — Искам да кажа, ако го направя, ако помогна на този човек, какво ще се случи след това? Ще ме изпратиш ли вкъщи?

Мерлин кимна.

— Такъв беше първоначалният ми план.

Теса погледна към замръзналата фигура. Ако всичко това не беше истинско — а тя все още упорито се уповаваше на бързо избледняващата надежда, че това е просто творение на свръхактивно въображение, — в такъв случай не губеше нищо, ако се присъедини към Галахад. А ако беше истинско, присъединяването към сър Парче беше единственото очевидно нещо, което можеше да направи, за да накара Мерлин да я върне там, откъдето я беше взел.

— Изглежда така, сякаш нямам кой знае какъв избор, а?

Мерлин се намръщи разочаровано.

— Аз не бих го казал точно по този начин. Параклисът, забрави ли? Така или иначе, преценката ти на положението е точна.

— Страхотно. — Тя въздъхна примирително, обърна гръб на Галахад и се изправи пред Мерлин. — Ще го направя, но само при условие, че обещаеш да ме върнеш точно там, където ме намери, когато това глупаво търсене приключи.

— Обещавам. Да умра, ако не го направя.

— Много мило. — Теса изсумтя. — Бях останала със смътното впечатление, че ти живееш вечно.

— Така е.

Веждите ѝ подскочиха нагоре.

— В такъв случай клетвата ти е относително безсмислена.

— Относително. — Той се ухили и тъмните му очи заблестяха.
— Всичко е относително, скъпа моя.

— Ти наистина не играеш честно. Държиш всички... Хей!

Тя все още виждаше очите на Мерлин, но останалото сякаш започна да избледнява. Теса виждаше стената на параклиса през него. Явно свикваше с неочакваното. Предишната ѝ паника сега беше просто леко безпокойство от това, че говори на един почти невидим магьосник.

— Това започва да ме дразни. Какво правиш пък сега?

— Имам да се погрижа за някои дреболии. — Едва ли беше останало нещо повече от присмехулния тон и блясъка на очите.

— Хей, не ме изоставяй! — Тя изкрещя, сякаш невидим беше синоним на глух: — Какво да правя с него? — Теса махна нетърпеливо към фигурата пред себе си.

— Сигурен съм, че вие двамата ще се оправите без проблеми.

— Без проблеми? — извика тя, но беше прекалено късно.

Намираще се в един параклис в епоха, която ненавиждаше, пъхната в легенда, в която не вярваше, от магьосник, който не съществуваше. Сама. Нима животът можеше да е по-хубав?

— Майко Божия! Що за демон е това!

Тя трепна при звука на силния, заповеднически глас и разбра, без да се обръща, чий е той.

Проклятие, мразеше Средновековието.

ГЛАВА 3

Теса се обърна бавно и преглътна.

Ако преди ѝ се струваше, че Галахад изпълва помещението коленичил, то това не беше нищо в сравнение с внушителното му присъствие изправен и готов за битка, с изваден меч, с пламтящ поглед. Беше великолепен. И доста страшничък.

— Оу! Задръж така, големи човече. — Теса разпери ръце сякаш за да се предпази от рицаря, извисяващ се над нея.

Напрежението му изчезна на мига. Той отпусна меча и се засмя.

— Ха. Това е просто едно момче. Внимавай друг път, момче, да не изненадваш воин, когато смята, че се намира единствено в присъствието на Бог и никой друг. — Широка усмивка разтегли устните му. — Днес имаш късмет. Някой по-незначителен от мен мъж щеше първо да отдели главата от тялото ти, а после да се замисли дали така е трябвало да постъпи.

— Предполагам, че трябва да изпитвам благодарност. — Теса се втренчи в него. — Не че съм направила нещо, което да предизвика отсичането на главата ми от твоя страна, но предполагам, че ако такива са правилата, ще трябва да се съобразявам с тях.

Веждите на Галахад се ключиха объркано.

— Нищо не разбирам, момче. Думите ти имат чуждестранен оттенък, който ми е непознат, а значението им е объркано. — Изражението му се проясни. — А, разбирам. Бедното момче. Побъркан, без съмнение.

— Побъркан? — Тя едва произнесе думата. — Побъркан?

Галахад кимна сериозно.

— Повтарянето на думите е сигурен знак за размътен мозък.

— Повтаряне на думите? Аз не повтарям думите си.

Галахад я изгледа със съжаление, сякаш беше някакво незначително същество, което не заслужава да си губи времето с него, и пхна меча в ножницата.

— А сега се махни отук и ме остави с молитвите ми.

Галахад се обърна и Теса се втренчи в широкия му гръб. Той явно не само я вземаше за момче, но и за глупаво момче при това. Е, няма да е за дълго.

— Чакай малко. Трябва да изясним някои неща.

Галахад бавно се обърна и погледът му срещна нейния. Очите му се присвиха и в тях блесна предупреждение. Това не беше мъж, свикнал да изпълнява заповеди. Обзе я тревога.

— Какво искаш, момче?

— Искам доста неща, но ще започнем с основните. Първо на първо, не съм момче.

Той сви рамене.

— Едва ли можеш да се наречеш мъж.

— Не съм мъж. Момиче съм... тъ... жена.

Погледът му обходи късата ѝ къдрава руса коса, тъмносиния блейзер, бялата риза и дънките, после се върна на очите ѝ.

— Някоя жена с подходящо поведение, дори и курва, не би облякла дрехи като твоите. — Погледът му омекна, явно от съчувствие. — Хей, момче, откъде се взе?

— Не съм момче! — Теса изскърца със зъби. Очевидно имаше само един начин да убеди този средновековен неандерталец. Тя сграбчи реверите на сакото си и го разтвори широко. — Виж. Погледни. Как наричаш това?

Тъмните му вежди се склупиха замислено.

— Необичайно облекло.

Тя погледна надолу и изпъшка. Ризата напълно прикриваше женствените ѝ извивки и тя точно затова я и обличаше, когато имаше часове, но от това сега едва ли имаше полза. Страхотно. Нищо чудно, че той продължава да я смята за момче.

— Добре, гледай тогава. — Тя изпъна ризата си. — Ето. Какво ще кажеш сега? Цици.

Тя вдигна поглед и замръзна. Той се взираше в гърдите ѝ така, сякаш никога преди не беше виждал нещо подобно. Може би бе отишла прекалено далеч. Това бяха Средните векове все пак. Може би не използваша думата цици, въпреки че беше абсолютно сигурна, че е схванал значението ѝ. Тя бързо затвори сакото си.

— Това е достатъчно. Схвана за какво става дума.

— Наистина. — Той ѝ направи нисък, подигравателен поклон. — Милейди. — Изправи се и в очите му проблесна онзи пламък, който се появяваше в очите на мъже, свикнали с флирта и прелъстяването. — Моля, простете грешката ми. Сега разбирам колко съм сбъркал. Мога само да си мисля, че неочакваното ви присъствие тук е забулило сетивата ми. Би трябвало да забележа деликатната извивка на бузите ви, дългите мигли, засенчващи очите ви, пълните ви устни и изпъкналостта на вашите — той се ухили — цици.

— О, Исусе! — Тя вдигна поглед към каменния таван и промърмори повече на себе си, отколкото на него: — Колко уничително.

— И все пак има само един сигурен начин да различиш момиче от момче.

Той протегна ръка и я придърпа към себе си. Преди да е успяла да реагира, устните му вече бяха залепнали за нейните. Опита се да се бори, но все едно се бореше с дърво. Огромен, солиден дъб. Ръцете му бяха като закалена стомана, приковаваща я към силните му, мускулести гърди, устните му бяха твърди и горещи. За частица от секундата през тялото ѝ премина желание и ѝ се прииска да се отдаде на страстта в целувката му. В което и време да се намираха, този приятел знаеше какво прави. Колко лесно би било да се наслади на опитността му. Той се отдръпна и я погледна и за миг изглеждаше толкова заинтригуван от нея, колкото и тя от него. Усмивката му беше малко крива.

— Да. Наистина си жена.

— Наистина съм.

Той я пусна и тя, без да се замисля, стисна ръце, изви се и заби лакътя си в корема му.

— Оух!

Той се преви на две, а Теса се усмихна доволно.

— Гимназия „*Сейнт Маргарет Мери*“. Начин за самозащита —
101.

Той изпъшка.

— Аз не бих го нарекъл защита.

Тя изтупа ръце като от въображаем прах.

— Никога не се забърквай с някоя от възпитаничките на сестра Абигейл.

Теса дори не го видя да помръдва. В един миг беше приведен, притиснал корема си; в следващия тя беше във въздуха — завъртяна, гърбът ѝ притиснат към гърдите му, едната му огромна ръка около талията ѝ, другата — точно под врата ѝ. Краката ѝ се люлееха във въздуха. Не я стискаше силно, но нямаше никакво място за съмнение, че този средновековен мъжки екземпляр би могъл да я прекърши на две като свещ.

Гласът му избуCHA в ухото ѝ:

— А ти не бива да се... въ... „забъркваш“ с някой, обучаван от самия главен майстор на оръжията на краля.

— Пусни ме, горила такава. — Тя започна да рита, опитвайки се да се освободи. — Що за рицар си ти? Между това и онази целувка има огромна разлика. Къде ти е кавалерството?

— Кавалерското държане си е чисто прахосване на време по отношение на онези, които не проявяват учтивост. — Топлият му дъх пареше тила ѝ и по тялото ѝ премина тръпка на възбуда. — И все пак — моите извинения. — Той охлаби хватката си и тя стъпи на пода. — Може би ще е най-добре да започнем запознанството си отначало.

— Може би. — Тя сложи ръце на хълбоците си и се втренчи в него. — Ти си пръв.

— Аз? — Объркване сбърчи челото му — Не аз те прекъснах.

— О, да, прав си. — Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Пое си дълбоко въздух и протегна ръка. — Здравей. Аз съм Теса Сейнт Джеймс. Приятно ми е да се запознаем.

— Удоволствието, скъпа лейди, е изцяло мое. — Той хвана ръката ѝ, вдигна я към устните си и я целуна лекичко. Тъмният му поглед не изпускаше нейния и тя, без да иска, затаи дъх. Този мъж си беше истинско парче и го знаеше. — С каква цел си дошла тук, Теса Сейнт Джеймс?

— Дълга история.

Очите му наистина бяха изключителни.

— Нямам друга работа, освен да я изслушам.

Очи, тъмно сини като нощта, с блясъка на звезди тук-там.

— Не знам откъде да започна.

— Очевидно е, скъпа лейди, че си чужденка тук. Мисля, че трябва да започнеш от пристигането си.

Гласът му беше дълбок и плътен с някаква нежна сила, която сякаш проникваше чак в душата ѝ. Той беше добър.

— Ами... — Тя се втренчи в него, завладяна от първичната сила на присъствието му. Мерлин не беше единственият тук, който се занимаваше с магии. — Бях в... Колко си висок, между другото? Към метър и деветдесет може би?

— Извисявам се с една глава над повечето мъже, но не съм толкова висок, колкото коня ми. Но ти... Как не съм могъл да те видя такава, каквато всъщност си? Мъничка и деликатна като напъпила роза.

Гледаше я с поглед, от който личеше, че няма нищо против да откъсне тази роза. Поглед, който я караше да се чуди колко точно приятно би било откъсването. Беше много добър.

И го знаеше. Може би проличаваше от доволната извивка на устните му или от начина, по който се приведе леко към нея, сякаш за да я сграбчи в прегръдката си; или от блясъка на успеха, озаряващ очите му; или може би всичко това, взето заедно — езика на тялото на сър Парче, — но Теса изведнъж осъзна, че този мъж смята, че може да я върти на пръста си. И не грешеше особено.

Инстинктът за самосъхранение обаче я накара да отстъпи бързо крачка назад и да поклати глава.

— Внимавай, приятел. Това с розите може да омагьосва дамичките ти, но аз съм от друго тесто. Затова можеш да се откажеш от чара си на рицар в блестящи доспехи.

Очите му се разшириха невинно.

— Страхувам се, че си се заблудила относно намеренията ми.

— Да бе.

Той въздъхна търпеливо, сякаш бе свикнал да си има работа със своенравни жени.

— В бъдеще ще внимавам какво казвам. А сега, как така се озова тук, без да разбера? Не съм те чул да влизаш в параклиса.

— Спомняш ли си онази дълга история, която споменах? — Той кимна. — Това е част от нея.

— Не мога да си представя какво може да обясни странните ти одежди.

— Странните ми... а, дрехите ми. — Тя погледна надолу и сви рамене. — Всъщност там, откъдето идвам, това облекло се смята

почти за класическо.

— Странни гащи. — Той посочи с дългия си, почернял от слънцето пръст дънките й. — Защо не носиш рокля? Дори и в най-отдалечените кътчета на света жените не носят такива дрехи. Това не е подходящо за жена.

— За мен е подходящо. Освен това нямах време да си взема багаж. Пристигнах доста неочаквано.

— Пристигна?

— Да, тук, в параклиса. В Камелот, или където и да е. В един миг си върша работата в библиотеката — загледана в твоя картина, бих добавила, — а в следващия бях издърпана тук, очевидно през времето и пространството и... какво правиш?

Ръката на Галахад се бе преместила към дръжката на меча му. Очите му блестяха.

— Галахад? — Стомахът й се сви, когато видя изражението върху лицето му — смесица от размисъл, подозрение и изненада. — Хайде, приятел, какво си мислиш?

— Чудя се дали наистина не си демонът, за който те взех, когато те видях. — Говореше бавно и премерено. — Приказките ти за времето и пространството са странни и намирисват на сили, които е по-добре смъртните да не познават Откъде знаеш името ми? — Пръстите му се склупчиха около дръжката на меча.

— Не знаех, че си толкова чувствителен за нещо толкова дребно като едно име, но, повярвай ми, не е кой знае какво. — Откъде да знае, че той се пали толкова лесно? По-добре занапред да внимава за всяка своя стъпка. Не се съмняваше, че той не би се поколебал да й отсече главата без никакво предупреждение. — Мерлин ми го каза.

Очите му се присвиха.

— Мерлин?

— Нали се сещаш? Дълга брада? Синя роба? Танцови стъпки?

— Танцови стъпки?

— Сигурен знак за размътен мозък е повтарянето на думите. — Тя му се усмихна лукаво. — Смущението и глупостта не са едно и също нещо.

Той я гледа дълго, напрегнато. Челюстта му бе стисната тревожно. О, Господи, не е възможно в Средновековието да нямат чувство за хумор. Без никакво предупреждение той отметна глава

назад и избухна в смях. Топъл, гръмък, сърдечен смях, който отекна в параклиса и в сърцето ѝ.

— Не познавам никого, който така да отмята глава, когато се смее — промърмори под носа си Теса.

— Господи, жено. — Галахад изтри една сълза от ъгълчето на окото си. — Умна си, признавам.

— Благодаря. — Поне не я шляпна по гърба. Едно потупване от тези огромни ръце сигурно щеше да я изпрати в другия край на параклиса. Но смехът му беше заразителен и тя също се усмихна. — И аз така смятам.

— Значи познаваш съветника на краля?

— Срещали сме се.

Той се замисли.

— Може би си чирак на магьосника?

— Не съвсем. Очевидно съм тук, за да ми бъде даден урок.

— А, ученичка на мистичните изкуства, в такъв случай.

— Не, не съм. Изглежда, мистър Магьосник се е засегнал от начина, по който се отнася историята към крал Артур, и ме е избрал за нещо като пример. — Погледът ѝ обходи параклиса. — Не че смятам, че това наистина се случва. Все още се надявам на кома.

Той я изгледа объркано.

— Кома?

Теса въздъхна уморено.

— Няма значение, Големи човече. Точно това сега няма никакво значение. Или всеки момент ще се събудя, или съм оплетена тук, докато Мерлин не реши друго. Намислил е да свърша една работа. Търсене, предполагам.

— Търсене? — Галахад се подсмихна. — За жена?

— Да. — Тя повлече сричката съвсем бавно. — Някакъв проблем?

— Проблем? Не, това не е проблем. — Той я изгледа снизходително. — Съвсем просто е. Търсенията и приключенията не са за дами. Това е работа за мъже, дори задължение, да се заемат с подобни неща. Една жена само би затруднила такова начинание, може би дори ще го изложи на опасност.

— В такъв случай... предполагам, че не би ти харесало да вземеш жена на подобно пътуване? — Тя го гледеше внимателно.

Галахад кръстоса ръце на гърдите си.

— Най-малкото би било глупаво. Само мъж с половин мозък би се съгласил на подобно нещо.

Какво ли щеше да направи, когато узнае плановете на Мерлин? Галахад не би имал шанс срещу магьосника. Всеки, който може да пътува през времето, със сигурност би могъл да прекърши волята на един средновековен мъж. Дори и той да е толкова силен, могъщ и упорит като този тук. Теса се ухили.

— Мисля, че е време ти и аз да изясним някои неща. И тъй като мистър Магьосник изчезна, аз ще трябва да ти ги кажа. Нали разбираш, ти тръгваш на път, а аз...

— Не, не, не е необходимо да му го казваш сега — чу зад себе си гласа на Мерлин.

Теса изпита огромно облекчение. Беше само предположение, но се бе досетила, че Мерлин не иска Галахад да разбира плановете му, поне засега. Бе подозирала също и че вълшебникът не е бил далеч. Опитът ѝ да обясни на рицаря бе постигнал точно целта си. Теса се обърна и се усмихна мило.

— Мерлин, стари приятелю! Ти си точно човекът, когото исках да видя. Погрижи ли се за дреболиите, които трябваше да свършиш?

Мерлин се поклонил.

— Да. И виждам, че вие двамата вече сте се запознали. Теса кимна към Галахад.

— Той ме помисли за момче.

Лицето на едрия мъж почервения.

— Нормално беше да се заблудя. Косите на дамата са отрязани като на момче, а одеждите ѝ са съвсем неподходящи за жена.

— Моля, моля. Аз не бих ги нарекла неподходящи. — Тя разпери ръце и погледна надолу. — Мисля, че този костюм изглежда доста добре.

Мерлин изсумтя.

— Едва ли.

— О, а ти си облечен съвсем по модата, а? — Теса го изгледа.

Мерлин погледна към робата си.

— Какво му има на облеклото ми?

— Хайде, Мерлин. — Теса обходи с поглед вълшебника от върха на острата му шапка до обувките му и отново го погледна в очите. —

Нека си го кажем направо, приятелю. Тъмносиня коприна? Доста стереотипно, бих казала. Изглеждаш по-добре със сако.

— И на мен ми харесва — промърмори Мерлин. — И Армани...

— Всъщност — продължи Теса, знаейки, че всичко това няма нищо общо с дрехите — бих казала, че това, което си облякъл, няма никакъв стил. Виждала съм и по-добре облечени магьосници в детските книжки. Задната ми мисъл е, че това, което си облякъл, е... ами... банално...

— Банално? — изсумтя възмутено Мерлин. — Банално?

— Какво казваше за повторението на думите? — попита под носа си Теса.

— Че са сигурен знак за размътен ум. — Гласът на Галахад беше неспокоен и той нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Милейди Теса, мери си думите с вълшебника. Той наказва безмилостно онези, които предизвикват гнева му.

— Благодаря, но неговият гняв не е единственото предизвикано нещо в случая. — Паниката и страхът, които засега изместваше от съзнанието си, се върнаха в пълната си сила. Тя се втрени в Мерлин, мъчейки се да преглътне гневните си сълзи. — Искам да си отида вкъщи. Веднага. Върни ме или ме събуди, или направи това, което е необходимо. Отказвам да играя малката ти игричка.

Мерлин се усмихна.

— Но си съгласна, че играчът, който ти избрах, е доста привлекателен.

— Признавам. Галахад е страхотно парче.

— Парче? — Доволна усмивка разтегли ъгълчетата на устните на Галахад. Може и да не знаеше точното значение на думата, но очевидно схващаше смисъла ѝ. — Лейди Теса ме смята за парче?

Теса изпъшка.

— Страхотно, Мерлин. Точно от това имаше нужда. Още нещо, което да подхранва егото му.

Гласът на Мерлин беше тих:

— Така или иначе, ти си тук заради него.

— Той не ме иска! — Теса погледна към Галахад, който повдигна вежди, сякаш казвайки, че определено я иска. — Не и по този начин! Знаем, че те интересува онова. Всички мъже се интересуват от него.

— Галахад. — Мерлин се подсмихна. — Голям дявол си. А едва си се запознал с дамата. Трябва да кажа, че съм впечатлен.

— Тя е едно красиво цвете, милорд вълшебник. И наистина има доста хубави — рицарят се приведе към магьосника — цици.

Мерлин сподави смеха си.

— На какво си го научила?

— Не мога да повярвам. — Теса зарови лице в ръцете си. — Стоя тук в Средновековието с вълшебник и рицар и единственото, за което могат да разговарят, са гърдите ми. — Тя махна ръце от очите си и се втренчи в тях. — Това трябва да е сън, защото истинският живот не е толкова странен.

Мерлин се покашля.

— Разбира се, че е.

Тя изпъна рамене.

— Хубаво. Сън, кома или истински живот, мен не ме бройте. Няма да ходя на никакво търсене с него, нито с някой друг.

— Търсене? — повтори Галахад.

Мерлин сви рамене.

— Нямах избор.

— Определено имам. — Теса вирна брадичка. — Ако не ме изпратиш къщи, мога да избира да си живея щастливо тук — тя потрепери, — в Камелот.

— Какво търсене? — Галахад погледна към Мерлин. Рунтавите вежди на магьосника подскочиха нагоре.

— Няма да си особено щастлива.

— Да, но ще изпитам огромно задоволство да проваля плановете ти.

— Разкажи ми за това търсене. — Галахад насочи думите си към Теса.

— Ха! Щом смяташ, че Средновековието не е хубаво, може би ще предпочетеш да изживееш живота си в зората на времето. — В очите на вълшебника проблесна злобно пламъче. — Единственото човешко същество сред динозаврите?

— Може би ще го предпочета!

Веждите на Галахад се сключиха объркано.

— Динозаври?

— Няма да оцелееш и две минути — каза самодоволно Мерлин.

— Може би не — изплю думите Теса, — но това ще са дяволски приятни две минути.

— Наистина ли? Аз едва ли бих нарекъл това приятно. Бих го нарекъл... — Той се усмихна лукаво. — Обяд.

— Предпочитам да съм обяд на динозавър, отколкото твоя пионка в някаква истинска игра на зандани и дракони! — Гласът на Теса се извиси, следвайки гнева ѝ.

Тонът на Мерлин не ѝ отстъпваше.

— Нямах избор!

— Достатъчно! — Гласът на Галахад отекна в параклиса, отскочи от каменните стени и завибрира някъде дълбоко в нея. — Престанете с тези дрънканици. Веднага!

Теса се взираше в Мерлин.

— Спокойно, Големи човече. Стой настрана.

Мерлин се взираше в Теса.

— Това не е твоя работа, Галахад.

— Не е моя работа? — почти измуча той. — Как да не е моя работа? Говорите за мен така, сякаш не присъствам. Говорите за някакво търсене, за което аз не знам нищо. Доста смущаващо и дразнещо е да бъдеш обсъждан от вълшебник и някаква си жена, без да имаш представа за какво става дума.

Галахад представляваше огромна, едва контролирана маса от справедливо възмущение. Оу! Наистина беше страхотно парче. Особено когато се ядоса.

— Някаква си жена? — Теса поклати глава и насочи думите си към Мерлин. — Трябва ли да се примирявам с това? Не можеш ли да го превърнеш в жаба или нещо такова?

— Предпочитам да не го правя точно сега. — Мерлин сви рамене. — Но ще го имам предвид за в бъдеще.

— Той не знае нищо за търсенето, така ли?

— Какво търсене? — изрева Галахад. Мерлин не му обърна внимание.

— Още не. Идеята винаги се е въртяла в ума му, но времето не беше подходящо. А докато Негово величество не се върне...

— Негово величество? Имаш предвид Артур? — Обзе я неочаквано вълнение.

— Точно. Очаква се кралят да се върне до няколко дни. — Мерлин се усмихна благо към Галахад. — Тогава всичко ще се изясни, момчето ми.

— Бих предпочел да ми обясниш сега, лорд магьосник — изръмжа Галахад.

— Довери ми се, приятел. — Теса се опита да го прегърне през раменете, но той беше прекалено висок, затова просто сложи ръка върху неговата. — Не искаш да знаеш нищо за това.

— О, Теса Сейнт Джеймс, ти ме изненадваш — изкудкудяка Мерлин. — Галахад ще е много доволен, когато научи новината. Винаги го е искал. Това е неговата съдба.

— Да — тя прикри въздишката си, — но никога не е предполагал, че аз ще съм част от нея.

— Значи се споразумяхме. — Думите на Мерлин бяха насочени единствено към нея. — Ще го придружиш.

— Предполагам. Не знам защо продължавам да се противопоставям.

Погледът на Мерлин се впи в нейния.

— Имаш упорит дух, скъпа моя. Притежаваш сила, за която дори не подозираш. И си създадена за нещо велико. Точно затова беше избрана.

— Страхотно. — Тя се усмихна слабо. — Значи не е само защото не вярвам?

Мерлин се засмя тихо.

— Това е само връхът на айсберга. Безброй хора споделят скептицизма ти. Но ти си нещо специално.

— Благодаря. — Тя погледна към Галахад. — И какво ще правим ние, докато се прибере кралят?

— Галахад, лейди Теса е гостенка в Камелот от една страна, много отдалечена от нашата...

— Необходими са години, за да стигнеш дотам — измърмори тя.

— И ще съм ти благодарен, ако й служиш за придружител. Покажи й замъка и кралството.

Галахад се поклони ниско.

— За мен ще бъде удоволствие, милорд. Много бих искал да опозная по-добре красивата лейди Теса.

— Обзалагам се — смънка тя. — Предполагам, че можеше да бъде и по-лошо. Бих могла да съм мъртва.

— Ето, че вече гледаш на нещата от добрата им страна, Теса. Предстои ти забележително приключение. — Черните очи на Мерлин заблестяха. — Приключение, което никога няма да забравиш.

— Съмнявам се, че въобще някога съм преживявала истинско приключение. — Обземаше я предчувствие. Нима наистина очакваше всичко това с нетърпение?

— Разбира се, скъпа моя. — Мерлин се ухили. — И би трябвало да е така.

— Добре. — Тя вдигна ръце. Предаваше се. — С какво ще започнем?

— Първо, бих искал да се запознаеш с времето и земята, в които се намиращ. Да се аклиматизираш. Галахад ще ти помогне за това.

— Точно така. За мен ще е чест и удоволствие.

Галахад се усмихна и Теса едва сподави един стон, виждайки погледа му. В Средновековието или през двайсети век, очевидно всички мъже са еднакви. Не се и съмняваше, че този тук си мисли за едно търсене, което няма нищо общо със свещения Граал. Трябваше да внимава с него.

— Е, откъде ще започне обиколката?

Тя му се усмихна. Очите му наистина бяха забележителни. Жена от която и да е епоха би могла да се удави в сините им дълбини и да се смята за щастливка. Все пак Теса имаше работа да върши.

— Аз... — Галахад очевидно се чувстваше неудобно. Покашля се и погледна безпомощно към Мерлин. — Милорд, мисля... Искам да кажа, че ще е по-добре...

— Дрехите й? — Мерлин кимна с разбиране.

— Проклятие. Забравих за това. Предполагам, че в Рим... — Тя наклони глава към Мерлин. — Допускам, че можеш да направиш нещо по въпроса?

— Разбира се, скъпа моя. — Вълшебникът оправи маншета на робата си. — Ако имаш желание да се довериш на моето... Каква беше думата... О, да, „банално“ усещане за мода.

— Съжалявам. Не исках да бъда толкова гадна. Просто бях ядосана. Днешният ден не се оказа такъв, какъвто го запланувах, когато се събудих тази сутрин.

— Няма нищо, скъпа моя. — В гласа му прозвуча благосклонна нотка. — Мога да те разбера. А сега, някой цвят, който да предпочиташ?

— Аз мисля, че красивата Теса ще е несравнима в златисто — обади се тихо Галахад. — Ще подхожда на точиците в очите ѝ, дълбоки и кадифени като на сърна.

— А пък аз си мислех, че са просто кафяви. — Тя го погледна и осъзна, че трябва да внимава не само с него. Трябваше да внимава и със себе си. Обърна се към Мерлин. — Всъщност жълтите тонове не ми стоят добре. Кожата ми изглежда землиста и болнава. Бих предпочела нещо тъмно — зелено, червено, синьо... Нещо такова.

— Много добре. — Фигурата на Мерлин започваше да избледнява. — Галахад, оставям гостенката ни в опитните ти ръце. — Виждаха се само черните му очи. В стомаха ѝ се надигна неприятно усещане. Никога нямаше да свикне с това. — Скъпа моя, ще се видим по-късно. — Изведнъж изчезнаха и очите му.

— Хей — обърна се тя към нищото. — Ами дрехите ми?

— Милейди — Галахад кимна. — Мисля, че този въпрос вече е решен.

Теса погледна надолу и въздъхна тежко. Мерлин наистина бе променил облеклото ѝ от двайсети век в нещо по-подходящо за двора на средновековен крал. Тялото ѝ беше обгърнато от рокля, която се разстилаше към пода в меки гънки. Покрай деколтето бяха избродирани цветя и птици. Тук-там златисти нишки улавяха светлината и блестяха. В много отношения това беше великолепна рокля.

Като се изключи това, разбира се, че беше в наистина, отвратителен нюанс на жълтото.

ГЛАВА 4

— Добре, големи човече. — Лейди Теса въздъхна. — Какво следва?

Галахад я изгледа мълчаливо. Сега вече само някой глупак би я взел за момче. Косите ѝ блестяха като златисти слънчеви лъчи, а светлината се отразяваше като звезди в тъмните ѝ очи. Роклята обвиваше извивките на хълбоците и издутината на гърдите ѝ като меката кожа на хубава ръкавица. За Бога, това беше жена, достойна да стопли постелята на всеки мъж.

Очите ѝ се присвиха.

— Какво зяпаш?

Ако някой мъж успееше да преодолее предизвикателно вирнатата ѝ брадичка и упорития блясък в очите ѝ. Но все пак нали казваха, че тигриците те вълнуват истински, когато ги опитомяваш.

— Роклята ти подхожда, милейди.

— Наистина е малко претрупана. — Тя вдигна ръце и погледна надолу към роклята. Очите ѝ мигновено се разшириха. — О, този ку... магьосник. Махнал ми е бел...

Галахад сбърчи чело.

— Нещо липсва ли?

— Нещо определено липсва. Знам, че сигурно това е исторически точно и т.н., но не съм свикнала да ходя без никакво...

— Без какво, милейди?

По бузите ѝ плъзна очарователна руменина. Галахад прикри усмивката си.

— Няма значение. — Гласът ѝ беше рязък.

— Но ако мога да помогна...

— Не. — Тя поклати глава. — Благодаря ти все пак.

— Жалко. Би било интересно да разбере какво ѝ липсва на дамата, че толкова се притеснява.

— Ще се разправа с Мерлин, когато го видя.

— Както желаш.

Тя го изгледа с любопитство.

— Не ти пука от всичко това, нали?

— Не ми пука?

— Не те тревожи? Не те притеснява? Някаква непозната жена цопва от нищото, облечена с дрехи, каквито никога преди не си виждал, използваща думи, които не си чувал, а ти приемаш всичко просто така. Как се получава това?

— Речта ти наистина е странна, милейди — той сви рамене, — както и поведението ти. Но пък когато човек е свикнал с вълшебници, той приема, не — очаква — необичайни неща.

— Е, аз никога няма да го приема. Там, откъдето идвам, няма вълшебници.

— Няма вълшебници? Е, все трябва да имате някакви магьосници?

Теса поклати глава.

— Никакви?

— Не. Никакви вълшебници, никакви магьосници. Е, има едни, но те правят телевизионни шоута или играят във Вегас и не са същите.

Телевизионни шоута? Вегас? Непознатите думи танцуваха в главата му. Той не беше идиот, дори се гордееше с интелигентността си, но с всяка следваща дума тази жена объркваше мозъка му. Може би беше прав в началото. Може би тя наистина беше побъркана. Подбра думите си внимателно:

— И как е възможно това?

Тя вдигна рамене.

— Нямаме нужда от тях.

— Обикновените смъртни в твоята страна не са надарени с магически способности, нали?

— Разбира се, че не са. Ние не вярваме в магията. Трикове с карти — да, но не и магия. — По устните ѝ пробяга усмивка на превъзходство.

— Не мога да приема подобно нещо. Това е невъзможно. Как е възможно тази страна да оцелее без магьосници, които да ви помагат да убивате драконите си и да защитавате хората си? — Очите му се присвиха. — Ти откъде си?

— От САЩ. Съединените щати. По-точно от Охайо.

— Не съм чувал за такова място — каза бавно той.

— Каква изненада. — Тя се засмя. — Приятен звук. Не е звук, издаван от луда. И все пак... — Доста е далеч оттук. Тръгни на север, завий наляво в океана и се насочи към залязващото слънце. Най-накрая все ще стигнеш.

— Отвъд хоризонта няма нищо, там е краят на света.

— Ти майтапиш ли се?

— Да се майтапя?

— Да се шегуваш? — Тя въздъхна. — Ако ще ти обяснявам всяка думичка, доникъде няма да стигнем.

— Аз не съм глупак, лейди Теса.

Той я гледа дълго време. Ако наистина не е свикнала с магии, възможно ли е срещата ѝ с Мерлин да я е объркала? Дали това смущение щеше да премине? Наистина се надяваше. Тази мисъл беше за предпочитане пред това, че вълшебникът го е оставил да се грижи за същество, толкова побъркано, колкото и прекрасно. Реши да е по-мил и по-внимателен с дамата.

— Това е факт, милейди. — Говореше така, сякаш обясняваше на малко дете. — Отвъд хоризонта свършва светът. Океаните се изпразват в един голям водопад, пазен от дракони и змии.

— О, хайде, осъзнай се!

— Никой никога не се е връщал от такова пътуване — каза внимателно той.

— Мразя Средновековието. — Тя изпъшка и въздъхна дълбоко. — Пригответи се за изненада, приятел. — Тя се огледа наоколо сякаш за да се увери, че са сами. — Няма никакъв водопад. Никакви дракони. Никакви змии. Светът не свършва. Земята е кръгла. Като голяма топка.

Той я гледа дълго, после избухна в смях.

— Сега вече знам, че се майтапиш.

— Това не е шега. Сериозно, земята е като топка. Глобус, който преминава през пространството, правейки кръгове около слънцето. Това е. Точка.

— В името на всичко свято, жено, луда или не, наистина си забавна. — Той ѝ се ухили и кръстоса ръце на гърдите си. — Каж ми тогава, красива Теса, ако земята е такава, каквато казваш — въртяща се топка — защо не падаме от нея?

Тя отново въздъхна.

— Има едно нещо, наречено гравитация. Въртим се толкова бързо, че то ни задържа върху топката. Е, върху земята.

— А-ха! — Той размаха пръст към нея. — Сега те хванах. Ако наистина се въртим върху тази огромна твоя топка, защо не ми се вие свят?

— Ами, това е, защото...

— Трябва да си призная, милейди, че на няколко пъти ми се е случвало главата ми да се завърти при по-бърз танц след повечко медовина. Защо не се върти сега?

— Не знам — сопна се тя. — Движим се прекалено бързо, за да го усетим, предполагам. Не знам!

— Имаш ли някакво доказателство за тази въртяща се топка? — Той я изгледа със съжаление.

— Не. Не съвсем. — Теса стисна зъби. — Преподавам гръцка литература, не физика.

— Значи нямаш доказателство?

Лейди Теса скръсти ръце на гърдите си, имитирайки неговата стойка.

— Знам това, което знам.

Веждите му подскочиха нагоре.

— Това едва ли е приемлив аргумент. Аз също знам това, което знам. Знам, че светът е плосък като чиния. Знам също така, че моретата на света се изливат на края му. Знам и че водите им се пазят от чудовищни същества. Точка.

— О, нима? — Тя се подсмихна. — И къде е твоето доказателство, приятел?

Той се начумери.

— Никой никога не се е връщал от края на земята.

— В такъв случай ти също нямаш доказателство.

— Скъпа моя лейди — той се приведе към нея, — това е моето доказателство.

— Ха! Това не доказва нищо.

Той се ухили със задоволството на някой, който осъзнава, че е победил особено упорит опонент. Не, лейди Теса не беше нито ненормална, нито идиотка. И наистина съществуваше известна вероятност хората от нейната земя да вярват на тази глупост за

въртящата се топка. Ако беше така, какви ли още забавни истории можеше да му разкаже?

— Предавам се. — Теса сви рамене. — Нека бъде така, както казваш. Земята е плоска.

— Точка.

— Точка. В Рим... — промърмори тя под носа си. Галахад се засмя. Колко щеше да е приятно времето, прекарано с нея. Ако има късмет, тя сигурно е вдовица. Възрастта ѝ отговаряше. Разбира се, че някоя толкова хубава като нея не може още да е девица. А на него му беше дошло до гуша от девици. Те искаха да се ожениш за тях, а той нямаше намерение отново да тръгва по този път. Но би могъл да се наслаждава на компанията на тази дама до завръщането на краля. После щеше да коленичи пред Артур и да помоли, ако не и да поиска, разрешението на краля да изпълни това, което му е определила съдбата. Беше почти на двацет и осем години и вече беше крайно време.

— Е, ще ме разведеш ли наоколо или какво?

Той протегна ръката си.

— За мен ще бъде удоволствие, лейди Теса.

— Няма ли да зарежеш това лейди Теса?

— Да зарежа?

— Просто ме наричай Теса. Става ли?

— Както искаш. — Той се ухили. — Става.

Теса изпъшка.

— Просто не звучи по същия начин от устата на мъж в чорапогачи. Чакай малко. — Тя се обърна и взе една книга от пода. — Сега вече съм готова. — Хвана го под ръка.

— Каква е целта на това?

Галахад кимна към книгата. Малка и странна на вид, тя я притискаше към себе си, сякаш беше талисман или амулет с огромна магическа сила.

— Не знам със сигурност, но нямам намерение да я изтървам от погледа си. — Стисна я още по-силно. — Това може да се окаже билетът ми за вкъщи или поне паспортът ми.

Той се усмихна на себе си. Въобще не беше сигурен, че е разбрал това, което каза, но действията ѝ говореха сами за себе си. Въпреки думите си, дамата беше излъгала.

Тя всъщност вярваше в магии.

— Знаех си. Вони. — Теса премига срещу ярката слънчева светлина и сбърчи нос.

— Няма нищо особено. Това е добра, здрава миризма. — Галахад си пое дълбоко въздух. — Миризмата на природата, на самото съществуване. Хората и зверовете, слети със света.

— Наричай го както искаш, но това са само конски фъшкии и тела, които не знаят значението на думата баня. Истинска смрад.

Теса се огледа наоколо. Тя и Галахад бяха излезли от хладната обител на замъка и се намираха в открит двор. Пространството беше обширно, обградено от стена, построена със същите камъни, използвани и за сградата зад тях. Някакъв вид гранит най-вероятно. По протежение на стената се извисяваха квадратни кули.

— За едно нещо си прав, все пак — тук наистина кипи живот.

Оживената сцена имаше известна прилика с онези стари филми, отнасящи се до рицарите и до епохата на Средновековието. С тази разлика, че режисьорът тук явно работеше на принципа „Количеството за сметка на качеството“. В двора бяха наредени в редици бараки или може би сергии. Ездачи с огромни мечове и кучета, джафкащи в краката на конете им, си проправяха път през скупчените бърборещи жени. Пилета и гъски, очевидно много по-умни, отколкото изглеждаха, се разхождаха свободно, избягвайки копитата на воловете и колелата на каруците. Във въздуха отекваха всякакви възможни звуци. Дрънчене на метал. Блеене на кози и кукуригане на петли. Спор на висок глас отсам, детски смях оттатък.

— Имам страхотно въображение. — Теса поклати глава. — Явно съм прекалено обременена сетивно.

Галахад въздъхна тежко.

— Това не е първото нещо за днес, милейди, което обърква ума ми.

— Съжалявам. Сетивно обременена означава... е... всичко това. — Теса махна с ръка. — Толкова много неща се случват тук. Изумително е.

— Това е животът, Теса. — Галахад повдигна вежди. — Толкова ли се различава от твоята страна?

— Това е меко казано. Ти просто не можеш да разбереш колко много се различава.

— Може би. — Той сви рамене, сякаш не го интересуваше особено и тръгна през двора.

От време на време спираше, за да ѝ покаже нещо, което смяташе за интересно — идеалният средновековен екскурзовод. От параклиса я бе повел по нещо като коридор към широка, извита каменна стълба, мърморейки нещо за започване от самото начало. Явно не беше свикнал с толкова долна работа — да развежда гост — и жена при това. Теса скри усмивката си. Съзнанието ѝ бе успяло да създаде мъж, който изглеждаше като най-смелата ѝ мечта, но въпреки това се държеше като героя-мъжкар от всеки филм. А тя, разбира се, беше героинята, която щеше да му смачка фасона.

Теса упорито не искаше да се откаже от избледняващата си надежда за злополуки, болници и кома. Беше по-лесно да приемеш физическо нараняване, отколкото магьосничество и това, което я заобикаляше. О, разбира се, всичко изглеждаше достатъчно действително: от утъпканата пръст под краката ѝ до сър Парче от едната ѝ страна и миризмите и звуците, хванали я в капана си. Но никой — нито съдбата, нито Фред Астер — не би ѝ причинил това. Тя беше почтен човек. Никога не би наранила някого. Е, беше малко гадна понякога, но не заслужаваше това. Никой не заслужаваше Средновековието.

Галахад спря внезапно и Теса за малко не се блъсна в него. Той присви очи към група млади мъже, по-скоро момчета, въоръжени с дървени мечове и малки щитове. Сражаваха се един с друг и това явно беше някакъв вид урок.

— Какво е това? Училище за рицари?

— Това е важна работа. — Той гледаше младежите, свъсил вежди. — Придобиването на уменията, необходими за осъществяването на кралската воля, изисква доста упражняване. В този час на деня се упражняват онези, които все още учат занаята. Отлично, Бартоломю — извика той.

Един рус младеж, който не изглеждаше по-голям от тринайсетгодишен, му се усмихна бързо през рамо, после отново потъна в неистинската битка с младежки ентузиазъм.

— Бартоломю е мой оръженосец. Добро момче. Като син ми е. — Той спря, лицето му помръкна.

— Нямах ли деца? — *Ами съпруга?*

— Не.

Каза го рязко, обърна се и продължи напред. Това очевидно не беше тема, която може да се обсъжда. Теса се запрепъва след него. Дали и съпругата също е забранена тема?

— Значи, хм, това е Камелот, а?

— Не.

— Но аз мислех...

— Ела.

Той се запъти към най-близката кула, докато Теса се опитваше да го настигне. Галахад отвори една тежка дървена врата и пристъпи вътре. Пред него се извиваше каменна стълба. Вземаше стъпалата по две наведнъж.

— Хей, почакай.

Теса се задъхваше. Проклятие. Ако не водеше толкова заседнал живот, сега нямаше да е в такава окаяна форма. Най-последно стигна края и пристъпи през отворената врата.

— Е, за какво дойдохме тук?

— Искаше да видиш Камелот.

Върху стената имаше нещо като каменен парапет откъм замъка, който стигаше някъде до кръста му. От външната стена обаче каменният зид беше по-висок от Галахад, но с процепи, които го правеха назъбен. Ако си спомняше правилно, в това беше разликата между обикновено укрепление и истински замък.

— Виж сама.

Тя пристъпи напред и погледна през отвора навън. Ахна.

— Ау! — Гледката я накара да затаи дъх. — Великолепно е.

Замъкът се издигаше на малко възвишение, а в подножието му се намираше доста голямо село. От другата страна на замъка се простираше обширна ливада, достигаща в далечината до гора. По пасищата се виждаха овце. Тревата беше толкова зелена, сякаш нарисувана. Небето беше с цвят на блед сапфир. Няколко мързеливи облака се носеха из него сякаш за да подчертаят съвършенството на природата.

— Ето това, милейди, е Камелот. Замъкът на краля е центърът на неговото управление и власт, но самият Камелот не е само Артур, не и тази крепост. Кралят и неговият народ заедно са Камелот.

Теса не можеше да откъсне поглед от гледката.

— Толкова е... не знам... идеално. Спокойно. Но, разбира се, че ще бъде.

— Разбира се? — попита тихо той.

Теса си пое дълбоко въздух и се загледа в пейзажа.

— Аз го измислих. И тебе измислих. Това не е истинско. Нищо.

— Теса. — Той хвана брадичката ѝ и я погледна в очите. — Съвсем сигурен съм, че не си луда. И въпреки това в думите ти няма смисъл. — Хвана я за раменете и отново я обърна към изгледа. — Това, което виждаш, не е идеално, но наистина е спокойно в момента. Артур...

— Знам историята. — В гласа ѝ звучеше нетърпение. — Артур е обединил всички воюващи фракции в Англия, събрал ги е под своето знаме.

Той кимна.

— Това се случи, когато бях съвсем млад.

— Не знам всичко толкова добре, колкото би трябвало. Редно беше да направя повече изследвания, но наистина мразех този клас. — Страхът, с който се бореше цял ден, отново запълзя към нея. — Както и тази легенда, и тази епоха...

— Теса — каза рязко той, сякаш усетил надигащата се у нея паника, — това е магията. Не можеш да разбереш кое е истинско и кое — не, заради магията на Мерлин.

— Забрави. Аз не вярвам в магии. — Гласът ѝ се извиси.

— Вярвай в каквото искаш, но това е самата истина.

— Не е истината. Това е приказка. Сън. И аз не вярвам в него. Въобще. Нито в Артур, нито в Камелот... — По дяволите. — Нито в теб.

— Теса. — Челото му се набразди разтревожено и той пристъпи към нея.

— Не се приближавай до мен!

Тя протегна ръка пред себе си. Ако той я докоснеше сега, щеше да бъде изгубена. Щеше да го усети — силен, топъл, истински — и щеше да разбере това, което вече знаеше. Това, което не можеше да отрече. Това, което я изпълваше с ужас.

— Теса?

Погледът ѝ се замъгли, всичко се завъртя. Призля ѝ. Галахад се превърна в сянка и живите цветове на неговия свят се сляха в

бледокафяво и сиво, нюансите на книгите в библиотеката. Теса се препъна и се удари в ръба на масата. Справочниците ѝ все още бяха подредени прилежно в средата ѝ. Протегна ръка и докосна солидната дъбова повърхност. Беше се върнала!

Без предупреждение, ръката ѝ потъна в масата, сякаш беше направена от желе. Библиотеката изчезна. Пред нея стоеше Галахад. Тя падна в ръцете му.

— Милейди!

Налегна я невероятна умора, с която не можеше да се бори. Потъна незнайно къде. Това ли беше? Нима комата ѝ завършваше със смърт? Или това просто беше краят на съня ѝ? Дали щеше да се събуди в собствения си свят? Или ще остане в този?

Не! Мъчеше се да не затваря очи. Гласът ѝ беше едва доловим шепот:

— Няма да се откажа. Не мога. Отивам в Гърция след три седмици...

Умората притъпи всичките ѝ сетива. Потъна в тъмнината, падаше все по-дълбоко и по-дълбоко в бездънната бездна. Изпадна в безсъзнание, а последната ѝ мисъл беше съвсем практична и далеч от мъжа, който я прегръщаше, и легендата, която я окуваваше в мъглите си.

Никой нямаше да ѝ върне парите за неизползвания билет до Гърция.

ГЛАВА 5

— Просто не мога да повярвам, че си ме домъкнал обратно тук, заедно с още една нищо неподозираща жертва! — Вивиан сбърчи вежди и го изгледа с най-страшния си поглед. — Тази твоя Теса е права, да знаеш. Тази епоха е отвратителна.

— Ти се опита да я върнеш — каза Мерлин. В гласа му се долавяше обвинителна нотка.

— Разбира се, че се опитах да я върна. И аз искам да се върна. Нейното място не е тук, нито пък моето.

— Оттук започна всичко, скъпа моя. — Мерлин огледа просторното помещение, обзаведено с всички необходими за вълшебник джунджурии. — Трябва да призная, че ми липсваше.

— Глупости. Не е възможно. — Вивиан махна с ръка. — Това е пещера, Мерлин. Противна, студена, влажна пещера. Намира се толкова дълбоко под замъка, че в нея не може да проникне и един-единствен слънчев лъч, и аз я мразя.

— Има си някакво очарование — опита да се защити Мерлин.

— Има си доста мухъл — озъби се Вивиан.

— Тя е част от личността ми. — В гласа му прозвуча онази надменна нотка, която дори след векове на съвместно съжителство не бе изгубила способността си да я дразни.

— Предполагам, че част от личността ти е и да се обличаш като илюстрация в детска книжка? Никога не съм те харесвала в този костюм.

— Много добре. — Тъмносинята коприна затрептя и изчезна, заменена от чифт сиви фланелени панталони и черно поло. Кашмирено, забеляза одобрително тя. Много хубаво. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре, благодаря ти.

Поне бе имал благоприличието да остави на мира собствените й дрехи. Тя наистина харесваше много съвременния си гардероб от

ефирни туники и панталони и костюми, богато украсени с пайети, и ненавиждаше дрехите от този ужасен исторически период.

— Винаги съм си харесвал робата. Тя ми подхожда. А и хората очакват от мен точно това.

— Вече не. Светът и хората му са напреднали достатъчно, за да нямат нужда от вълшебници, които живеят в пещери, заобиколени от магии.

Мерлин въздъхна.

— Жалко.

Вивиан премълча жлъчния си отговор. Беше разбрала, че няма смисъл да спори с този мъж. Не бе постигала нищо преди и явно нямаше да постигне нищо и сега. Преброи наум до десет и се постара да се успокои.

— Мерлин, любов моя, просто не разбирам защо върна нас и тази жена обратно в двора на Артур.

— Казах ти, Вивиан, писна ми съвременният свят да вярва, че ние, че всичко това, никога не е съществувало.

— Мерлин — каза нежно тя и хвана ръцете му, — мислех, че точно това искаше: да запазиш навеки специалните качества на управлението на Артур и да му спестиш критиката на историята.

— Е, да, така беше. В началото.

— И постигна забележителен успех. Скъпи мой, ти си легенда.

— Да, знам.

Той определено притежаваше егото на легенда. Вивиан изпъшка наум.

— Доста внушителна легенда.

— Е — той май започна да омеква, — може би.

— Разказите за теб, за Артур и Камелот издържаха проверката на времето и продължават — столетие след столетие — да бъдат основа за детските сънища и фантазиите на възрастните.

Мерлин се подсмихна.

— Е, предполагам, че казано по този начин...

— Няма друг начин. Целият свят познава Артур не като обикновен човек. Ти превърна него и кралството му в онова, което трябва да бъдат един крал и една страна, и в много, много повече.

Мерлин кимна скромно.

— А ти, любов моя, си Мерлин, Магьосник необикновен и съветник на кралете. — Очите ѝ се разшириха от пресилено възхищение. — В цялата история на литературата няма фигура, която да се сравни с теб.

Той сви скромно рамене.

— Така е.

— И защо да омърсяваш всичко това само за да докажеш нещо на една жена? — Тя се наведе и докосна устните му със своите. — Мерлин — измърка, — забрави тази глупост и ме отведи вкъщи. Сега.

За миг познатото пламъче на желанието проблесна в очите му. Стомахът ѝ се сви. След всичките тези години той все още успяваше да я възбужда. Както и тя него. Магията, която ги свързваше един с друг, нямаше почти нищо общо с магията на вълшебника, беше свързана много повече с магията на мъжа.

— Ти ме учудваш, Вивиан. Сега те желая толкова, колкото и в началото — прошепна до устните ѝ. — Но ще останем.

— Мерлин! — Тя пусна ръцете му и отстъпи назад. — Не искам да оставам. Искам да се върна в съвременния свят, където аз... където ние... където ни е мястото. Искам климатична инсталация и сладолед, и яхта, и Монте Карло...

— Ха! Знаех си. — Той насочи дългия си показалец към нея. — Просто искаш да се върнеш в казината.

— Разбира се, че искам да се върна в казината, както и в Южна Франция. Сега е любимото ми време от годината между филмовия фестивал и пристигането на тълпите лошо облечени туристи. И не ми харесва, че ще се наложи да го пропусна. — Загледа се в идеалния си маникюр. — Освен това винаги печеля между два сезона.

— Ще се осмеля да кажа, че използваш магия, за да спечелиш.

— Не е необходимо да използвам магия. Не е необходимо да мамя — каза лукаво тя. — Просто имам усет за комара. Защото знам кога да играя и кога да спра. Много съм добра.

— Все едно. — Гласът му отекна повелително и тя усети поражението си. Беше обречена. Никакво Монте Карло. Никаква бакара. Никаква рулетка. Нито дори блекджек. — Тук сме и тук ще си останем. Ако си спомням добре, тук някога ти харесваше.

— Някога не съм познавала нещо по-хубаво и освен това не съм имала друг избор. — Тя въздъхна уморено. — Мислех, че си избил

тези „аз-не-съм-мит“ мисли от главата си още преди век, когато доведе онзи очарователен Самюъл в Камелот.

— Може и да беше очарователен, но пък иначе ме разочарова. В крайна сметка, той само продължи легендите. — Мерлин въздъхна. — А и беше неточен при това.

— Ако желанието ти е да промениш мисленето на света, няма да го постигнеш с тази жена. Тя няма благородното положение, което имаше той. Погледни истината в очите, миличък, тя е просто една асистентка.

— Този път целта ми не е да променя отношението на всички хора — каза мрачно той.

Вивиан присви очи.

— Какво си намислил? Какво не ми казваш?

— Доведох я тук заради Галахад.

— Заради Галахад? Какво? Като домашен любимец?

— Не. Като партньор.

— Какво искаш да кажеш? Защо му е на Галахад партньор?

— Водещата амбиция на Галахад през последните му години беше да открие свещения Граал...

Тя изсумтя презрително.

— Ето ти един мит.

— Съвсем не. Граал винаги е и винаги е бил различно нещо за различните хора. *„Това важи за всички времена: този, които потърси Граал и повярва, ще го намери...“*

Мерлин се загледа някъде в пространството, сякаш думите му го бяха пренесли на място, където тя не можеше да го последва. Това винаги я влудяваше.

— Мерлин?

— Извинявай, докъде бях стигнал? О, да, Галахад, разбира се, се провали. Всичко, създадено от Артур, се срути, рицарите му се разпръснаха по целия свят. Обвих всичко в магия. И тогава започна легендата.

Мерлин замълча и Вивиан изпита мъничко съжаление. Милият! Артур и Камелот винаги са били най-високите върхове от кариерата му.

— Винаги съм обичал Галахад.

— Той беше мило момче, скъпи.

— Все още съжалявам, че не му помогнах повече в търсенето му.

— Това не беше твоята съдба, а неговата.

— Точно затова, когато съчиних легендата, му позволих той да е един от малкото рицари, открили Граал.

— Беше много мило от твоя страна.

— Галахад умря като самотен, огорчен старец.

— Твоята магия може и да е създала мит, но съдбата на Галахад беше да живее в истинския живот — каза бавно тя. — По този въпрос не можеше да направиш нищо.

— Но сега ще направя. — Мерлин се изправи и се втренчи в нея. За миг тя си спомни онзи първи момент, когато се запозна с гордия, могъщ вълшебник, който бе станал неин учител и нейна любов. — Ще променя тази съдба.

Тя го гледа дълго, учудено.

— Не може да говориш сериозно.

— Съвсем сериозно говоря.

— Но защо?

— Харесва ми Галахад. Винаги ми е харесвал.

Тя тропна с крак.

— Е, аз пък харесвах Мария-Антоанета...

— Странно създание — промърмори Мерлин. — Отхвърля най-хубавите партии.

— Но не мога да променя съдбата ѝ!

Той се подсмихна.

— Твоята магия не е толкова истинска, колкото моята.

— Благодаря ти, че ми го напомни — каза остро тя. — Това нарушава всички Правила, Мерлин. Твоите Правила, бих добавила. Относно променянето на съдбата.

— Да, наистина, това са мои Правила. Аз ги създадох и аз мога да ги наруша. Освен това, от доста време не ми се е приисквало да наруша Правилата си. Смея да кажа, че го очаквам с нетърпение.

— Е, аз пък въобще не съм сигурна, че това ми харесва. Винаги си спазвал стриктно Правилата. Ти ме научи на тях. — Вивиан се обърна и закричи из стаята, опитвайки се да схване смисъла на забележките му. Тук имаше нещо, което ѝ убягваше. — Каквото и да приказваш, това твое желание да се върнем отново тук е неразумно.

Знам, че харесваше момчето. Знам също, че обожаваше тази отвратителна епоха...

Той пристъпи зад нея.

— Как е възможно да не я обожаваш? Това е епоха на кавалерство и чест. Когато рицарите се обединяват, за да изпълнят повелите на своя крал и своя Бог. Когато мъжете защитават думата си с цената на живота си, а отношението към жените е като към нежни цветя...

— Признавам — каза неохотно тя, — че точно това беше доста приятно.

— А магията, скъпа, спомняш ли си магията?

Той я прегърна, а тя отпусна глава на гърдите му.

— Е, да...

— Тя те доведе при мен. — Думите му върнаха спомените. — Тогава хората вярваха в магията. Тя беше част от самия живот.

— Наистина. — Как е възможно да е забравила?

— Спомняш ли си, скъпа моя, когато светът беше млад? — Устните му докоснаха шията ѝ и тя потрепери от удоволствие. — В съвременния свят, който толкова не искаш да напуснеш, има толкова малко предизвикателства и тръпки. Стана дори толкова лошо, че вече всеки идиот с кредитна карта може да лети. Някога — той гризна леко ухото ѝ и нещо в стомаха ѝ трепна — летенето беше привилегия на онези от нас, които изучаваха и упражняваха древните изкуства. Твоят свят е доста скучен, скъпа моя.

— Скучен. — Тя въздъхна.

— Отегчителен.

Той свали презрамката на туниката от рамото ѝ и прилепи там устните си.

Какво казваше той? Нещо важно, нещо, на което трябваше да обърне внимание, витаеше в покрайнините на съзнанието ѝ — далечно и забулено в маранята на възбудата. Вивиан потъваше все по-дълбоко в познатия, чувствен свят, където единственото нещо, което я интересуваше, беше докосването на ръцете му и горещината на устните му.

— Скучен. — Ръката му галеше гърдите ѝ през тънката материя.

— Скучен... — Задъхваше се. Обърна глава, устните ѝ срещнаха неговите. Скучен. Спря. Скучен?

Изведнъж натрапчивата мисъл от покрайнините на съзнанието ѝ се освободи и излезе на повърхността като въздушен мехур, избягал от дълбините на морето. Тя ахна и се отдръпна.

— Точно така!

— Какво?

— Не ме гледай така, Мерлин. Ти си единственото същество, което може да изглежда едновременно невинно и виновно. Знаеш прекрасно какво имам предвид. — Вивиан отстъпи назад и се втренчи в него. — Как е възможно да съм била такава глупачка? За малко да се хвана.

— Да се хванеш? — Очите му се разшириха. Опитваше се да си придаде вид, че няма никаква представа за какво говори тя. И не успя.

— Знаеш какво имам предвид. — В гласа ѝ отекваше раздражение. — Всичките тези глупости, че ти е омръзнало историята да те смята за легенда. И тази работа с даването на втори шанс на Галахад. Би трябвало да се засрамиш!

— Все още не знам...

— Откажи се, скъпи. Вече всичко ми е ясно. Подозирах нещо още когато предишния път се сети за тези каскади през времето. Само че тогава бях готова да приема, че гордостта на моя беден, скъп Мерлин е наранена, защото светът смята, че той никога не е съществувал. Аз дори почти ти простих за това, че в легендата си ме превърна в злата вещица, пленила благородния вълшебник.

Той притисна ръка към сърцето си.

— Ти плени сърцето ми.

— Не се опитвай да се измъкнеш. Завесата най-после се вдигна. Този малък излет в Средновековието няма нищо общо с историята, нито с легендите, нито с търсенето на Граал.

— Няма ли? — предпазливо каза той.

— Много добре знаеш, че няма. — Тя се втренчи в очите му. — Ти, скъпи мой, си отегчен!

— Отегчен?

— Отегчен! Сам го каза. Съвременният живот просто е прекалено удобен за теб. Прекалено лесен. Там не съществуват затрудненията от това примитивно време. Магии не са необходими и следователно — няма нужда от теб. Не получаваш възхвалите, на които се радваше тук като вълшебник...

— Вълшебник необикновен — наблегна той.

— И съветник на кралете. Дъра, дъра, дъра... Знаем. Всеки знае. Сега, когато се замисля, точно затова го направи предишния път. Да бъдеш сравнително обикновен човек в епоха, когато оцеляването не е проблем, е прекалено скучно за теб. Какво те накара да поемеш назад предишния път?

Той приличаше на дете, хванато да върши пакост.

— Електричеството.

— Не мога да повярвам, че досега не съм го разбрала. — Тя се плесна по челото. — Знаците бяха навсякъде...

— Парни машини. Навлизането на проклетите телефони...

— Като се замисля, си спомням за известно безпокойство от твоя страна, когато започна Индустриалната революция.

— Фотографията, динамитът. — Той потрепери. — Психиатрията...

— Стига! — Тя поклати глава. — Деветнайсети век беше период на огромен напредък за човечеството. Би трябвало да си щастлив заради смъртните.

Той изтупа някаква въображаема прашичка от пуловера си.

— Не ми беше много забавно.

— Забавно? А аз мислех, че тогава беше много забавно, и още по-забавно — след още сто години. И на мен това ми харесва. — Очите ѝ се присвиха. — И какво те подпали този път? Микровълновите печки? Клетъчните телефони? Интернет?

Той кръстоса ръце на гърдите си.

— Компютърната анимация.

— Какво?

— Компютърната анимация.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че сме се върнали векове назад само защото създателите на филми се научиха да правят динозаври, които изглеждат като истински?

— Нещо толкова — смънка той.

— Това е пълна глупост и ми писна от нея. — Вивиан стисна зъби. — Връщаме се вкъщи. Веднага!

— Не, не се връщаме. — Устните му образуваха стегната права линия, която означаваше, че няма да търпи повече възражения.

Само ако притежаваше достатъчно сила да го окове или поне да го победи в собствената му игра, досега този човек щеше да е превърнат в жаба.

— В съвременния ти свят няма нищо, което да може да се сравни с възбудата и приключението наедно велико търсене, предприето за славата на Бога и родината. Галахад ще тръгне на своето пътуване. Теса ще отиде с него, а ти и аз ще наблюдаваме всичко внимателно. Оттук.

Тя го гледаше невярващо.

— Защо избра точно тази жена?

— Галахад има нужда от помощ, за да открие Граал.

— Тогава доведи му Арнолд Шварценегер, не някаква ги ниска, русокоса учителка.

— Теса не вярва в мен.

Веждите ѝ подскочиха.

— Да не би да смяташ, че Арнолд вярва?

Той не ѝ обърна внимание.

— Теса не вярва в Артур и Галахад, в нищо от всичко това.

— Вземи десет души от двайсети век и девет и половина от тях няма да вярват.

— Във вселената няма нищо по-могъщо от вярата на човек, който се е убедил с очите си.

— Няма нищо по-дразнещо от мъж, който заобикаля въпроса ти. Какво не ми казваш?

Той въздъхна с нежелание.

— В нея има магия.

— Магия? — Очите на Вивиан се ококориха. — Тя е една от нас?

— Не съвсем. Но в произхода ѝ има нещо вълшебно. От страна на майка ѝ. Приятна жена. Оцени стойността на книгата ми. — Последното беше казано съвсем тихо.

— Дори и така да е, те просто не могат да успеят.

— Тя притежава това, което му е необходимо, за да открие Граал. Никой от двамата не го осъзнава сега, но ще си паснат като двете половини на едно цяло...

— По-скоро като масло и вода. — И все пак, противоположностите се привличаха.

— Ще видим. — Самодоволна усмивка повдигна ъгълчетата на устните му — Предполагам, че би искала да се обзаложим за това?

— Как да се обзаложим?

— Не знам. — Той се замисли. — Ако аз спечеля... ще се връщаме в тази епоха толкова често, колкото пожелае, и ще оставаме толкова дълго, колкото искам, дори за постоянно, ако ми се прииска и — усмивката му стана определено присмехулна — ти няма да можеш да кажеш и една-едничка дума против това. А ако спечелиш ти...

— Ако спечеля аз, казваме на Средновековието сбогом завинаги. Оставяме миналото. И — очите ѝ се присвиха — никога повече няма да използваш фразата „*Магьосник необикновен и съветник на крале*“.

Той я огледа подозрително.

— Обещаваш ли да не мамиш?

Тя кръстоса пръсти зад гърба си.

— Вече ти казах, не е необходимо да мамя. Добра съм.

— Значи — споразумяхме се?

— Да. — Тя кимна.

Бедният Мерлин. Нямахше никакъв начин Вивиан да изгуби този облог, защото нямахше никакъв начин Вивиан да се върне отново тук. Не и преди самото време да спре да съществува.

Това може и да беше върхът в кариерата на Мерлин, по тогава тя беше само една неопитна, начинаеща вълшебница, едно момиче, влюбено до уши. Не, нямахше да мине отново през всичко това.

Не беше хубаво, че Галахад и Теса ще се окажат просто пионки в този магичен гамбит, но просто не можеше да се направи нищо. Дано оцелееха. Това не беше неин проблем. Не съвсем. Вивиан никога не е била безжалостна, когато се отнасяше за живота на смъртните, но сега беше различно. Това сега беше облог.

А в този момент би направила всичко, за да се върне в Монте Карло.

ГЛАВА 6

— Събуди се, красива Теса.

Теса се обърна и се сгуши под завивките, опитвайки се да избяга от гласа, който се намесваше в съня ѝ.

— Махай се.

— Време е да посрещнем новия ден.

Гласът беше силен, настойчив и прекалено висок. Тя не му обърна внимание и прегърна възглавницата.

— Лейди Теса?

Гласът вече звучеше нетърпеливо. И познато. Беше го чувала и преди, но къде? Разбира се. Сънищата ѝ. Странни, чудновати фантазии с Фред Астер в главната роля, облечен в тъмносин халат, и великолепен тъмнокос мъж, с размерите на малък дъб, и замък, изграден от камъни, магии и...

Нещо я плесна по задника. Тя се обърна и се надигна. Вече беше съвсем будна и ядосана при това.

— Кой ме удари?

Галахад стоеше до леглото и ѝ се хилеше. Поклони се учтиво.

— Добро утро, милейди.

— Ти! — Всичко, случило се от момента, когато отвори онази проклета книга в библиотеката, премина през главата ѝ. Тя вдигна треперещ показалец към него. — Ти си истински!

— Щях да съм наистина много разочарован, ако това не беше вярно. — Той сякаш се замисли над думите ѝ. — Въпреки че съм чувал за доста същества, които съвсем не отговарят на представата ни за това, което ние с теб смятаме за истинско. Тролове и гноми, и феи, и всички останали. Не бих искал да обидя никого от тях, намеквайки...

— Ти ме удари!

— Това беше само леко потупване, за да те измъкна от дрямката ти. — Той сви рамене. — Мерлин каза, че ще е трудничко да те събудя. Лежиш тук от три дни и вече беше крайно време да...

— Добре, добре, будна съм. Три дни, а?

Теса огледа стаята. Просторна, със студени каменни стени и високи тавани. Имаше камина, достатъчно голяма, за да стои изправена в нея, както и огромна дървена ракла, маса и стол. Изглеждаше доста по-добре от представите ѝ за обзавеждане на стая в средновековен замък, макар че все пак беше малко спартанска за нейния вкус.

— Къде съм?

— В покоите ми.

— В покоите ти? В такъв случай — стомахът ѝ се сви на топка, — това трябва да е леглото ти.

— Точно така, милейди.

Тя изстена и се отпусна назад, завивайки се през глава. Всеки сън, колкото и да е странен, беше за предпочитане пред тази съмнителна реалност.

— Махай се! Сега отново ще заспя и когато се събудя, теб няма да те има. Всичко това няма да го има. Ще бъда в някоя хубава, приятна болнична стая с хубави, приятни системи...

Смехът му отекна силно.

— Ти наистина си голям инат, но аз не мисля така, милейди.

— Махай се! Ще стана, ако се махнеш. Не съм облечена.

— Едва ли можеше да си починеш добре с онези дрехи. — Гласът му звучеше присмехулно.

Тя седна и придърпа завивките.

— Кажи ми, че не ти си ме съблякъл.

Той сви рамене.

— Мога да ти го кажа, щом искаш.

Но ще бъде лъжа.

— Вие нямате ли прислуга? Камериерки? Нещо такова?

— Имаме. — Той се втренчи в нея. — Това е цивилизована страна. Но когато те донесох в леглото си, тук нямаше никой, който да се погрижи за теб, затова реших, че ще е най-добре да го направя сам.

— А какво ще кажеш за кавалерството, а? Събличането на жена в безсъзнание не е ли нарушаване на правилата?

— Бях съвсем любезен — каза замислено той. — В действията ми нямаше нищо нередно.

— Обзалагам се. И защо съм в твоето легло?

— Тогава не се оплакваше.

— Бях заспала. Припаднала. Нещо от този род. — Теса поклати глава. — Нищо подобно не ми се е случвало преди.

Той се отпусна в края на леглото и тя за малко не се претърколи към него.

— Мерлин казва, че дългият ти сън е необходим, за да се пребориш с остатъците от магията в ума си и да прочистиш главата си за задачата, която ти предстои. Чувстваш ли се възстановена?

— Възстановена е доста относително казано. Все още съм тук, нали? — Тя прокара пръсти през косата си. — Мерлин каза ли ти каква е задачата?

— Не, магьосникът си има свои мисли, а един умен мъж не поставя под въпрос методите на един вълшебник. — Веждите му се събраха и той я загледа внимателно. — Но само глупак не би потърсил отговорите там, където може.

— Какво искаш да кажеш?

Той се облегна на лакът върху леглото.

— Докато ти си почиваше, аз се замислих за присъствието ти тук. Имам много въпроси, милейди Теса, и смятам, че е възможно ти да знаеш отговорите им.

— Не разчитай на това.

— В теб има доста странни неща. Външният ти вид, речта ти и поведението ти, целта ти тук. — Тъмносините му очи бяха замислени. — Тази твоя страна, където хората вярват, че светът е въртяща се топка, къде се намира?

— Казах ти. — Той беше прекалено близо. Неудобно близо. Би могла да протегне ръка и да погали лицето му, ако пожелаеше. Но тя не желаше. Отдръпна се колкото можеше. — Отвъд океана. Наистина много далеч оттук.

Той поклати глава.

— Това не е отговорът, който търся. Звучи ми достоверно, но подозирам, че има и още нещо.

Тя стисна завивките, избягвайки погледа му. Нямаше никаква представа, колко е редно да му каже, но, засега, изглеждаше най-добре да си държи устата затворена.

— И, подозирам още, че целта ти тук... задачата, за която те е избрал Мерлин... е нещо, което трябва да ми се каже.

— О? — възкликна тя толкова невинно, колкото можеше.

Галахад очевидно беше много по-проницателен, отколкото бе предполагала, и вероятно много по-умен. Средновековен явно не беше синоним на глупав. Може би щеше да се наложи да преосмисли някои от мненията си за тази епоха и хората ѝ. Но по-късно. Точно сега нямаше да му каже нищо за търсенето. Не и тя. Това беше работа на Мерлин или на краля, или на когото и да е. Не беше необходимо да е гениална, за да разбере, че този представител на Средновековието няма да приеме много благосклонно новината, че мечтата му за търсенето на Граал ще се осъществи, но ще бъде придружаван от някаква си жена.

— Наистина не знам.

— Ха! Жени. — Той стана и започна да крачи из стаята. — Трябваше да се досетя още в мига, в който се появи. Това очевидно е истинската причина, поради която беше поверена на мен.

— Нима? Чувствай се свободен да ми кажеш.

По лицето му пробяга раздразнение.

— Не се прави на невинна. Не ти прилича. Прекалено стара си за девичи маниери...

— Огромно благодаря.

— Не би трябвало да мисля така за Мерлин, но той явно не е подобър от мнозинството от двора. Все се месят в чуждите работи. Не могат да оставят човек да си живее така, както иска. Дори самият крал ме кара да си взема нова съпруга.

— Съпруга? — Тя ахна. — Коя?

Той не отговори, само се втренчи в нея.

— Аз? — почти изпищя тя.

— Няма друго обяснение. — Гласът му беше твърд. — Не съм очаквал, че магьосникът се е съюзил с онези, които искат да ме видят оженен, но умът на един вълшебник е загадка. Той знае много добре, че ще е нужна уникална, необикновена жена, за да се изкуша отново да се ожени...

— Необикновена? Смяташ, че съм необикновена? — Тя се засмя. — Ти също не си лош.

— Въпреки това, нямам никакво желание да се женя!

— Е, не е необходимо да си толкова гаден. Въпреки че виждам привлекателността, която сигурно имаш в очите на по-примитивните

жени, ти също не си мой тип. — Тя се усмихна сладко. — Не бих се омъжила за теб дори животът ми да зависи от това.

Той спря да крачи.

— Едва ли мога да ти повярвам. Аз съм неженен мъж със солидно положение в очите на краля. Наследството ми е благородно, честта ми — неопетнена. Не би могла да ме отхвърлиш.

— Господи, определено имаме много високо мнение за самите себе си, а? Предполагам, че ще се наложи да приемеш това като нещо ново. — Тя обви плътно одеялото около себе си и стана. — А сега — огледа стаята, — предполагам, че дънките ми са все още при Мерлин, затова, къде е онази грозна жълта рокля? Мерлин! — извика. — Домъкни си веднага задника тук!

Галахад се подсмихна.

— Това не е начинът да повикаш вълшебник. Освен това той няма да дойде. Каза, че трябва да ти покажа живота в тази страна и хората й, и чак тогава ще се върне. — Той кимна към вратата. — Ще намериш дрехите си в покоите, определени за теб.

— О, значи няма да остана тук?

Веждите му подскочиха нагоре.

— Разочарована ли си, милейди?

— Съвсем не — бързо каза тя. — Радвам се, че ще си имам собствена стая, благодаря ти. — Тя тръгна към вратата. — Ако ме заведеш там...

Той се поклони, но не и преди Теса да забележи блясъка в очите му.

— Както желаяш.

Тя пристъпи към вратата. Спъна се в дългото одеяло и залитна. Той веднага се озова до нея и я хвана.

— Хей, какво правиш?

— Мерлин каза, че ще се чувстваш слаба. След като те е оставил на моите грижи, мой дълг е да следя за доброто ти състояние. Ще те занеса до покоите ти.

— Мога да вървя, знаеш ли.

В гласа й се долови надменност, която всъщност не чувстваше. Беше почти приятно да бъде така сгушена в него. Почти, но не съвсем.

— Знам. — Той я вдигна на ръце и отвори вратата. — Ще имаш камериерка, която ще ти помогне да се облечеш и ще ти донесе храна.

— Страхотно. Умирам от глад. — Колко ли време бе минало, откак яде за последен път? — Не съм яла нищо след онова парче пица и салатата в студентския стол.

Той я погледна замислено. Какво ли ставаше в главата му?

— Скоро ще се върна да те взема, но те предупреждавам съвсем открито, Теса. — Той тръгна по коридора. — Няма да се ожения за теб.

— Няма проблем, Големи човече. И аз не искам да се омъжвам за теб.

— Трудно е да се повярва — каза сухо той.

— Това, което е трудно да се повярва, е размерът на егото ти — промърмори тя.

Той не ѝ обърна внимание и продължи да крачи. Господи, беше я вдигнал, сякаш беше перце! Може би поне мъничка част от това его си беше заслужена.

— И още нещо: ако сватбата не е истинската ти цел, нито тази на вълшебника, няма да се откажа, докато не разкрия истината, която криеш.

— Не крия нищо — излъга тя.

— Ще видим — решително отговори той. Теса въздъхна.

— Обзалагам се, че ще видим.

* * *

Галахад крачеше по дългите коридори, а усмивката му помръкваше. Беше оставил лейди Теса в компетентните, но малко груби ръце на Ориана, една от личните камериерки на кралицата и една от многото жени в замъка, които го гледаха с нескрито възхищение, откак бе пристигнал в Камелот. Ориана беше най-тежкия случай. Преминала възрастта, в която е било редно да се омъжи, тя беше твърдо решила да го направи свой. Галахад неохотно признаваше, че прелестите на дамата бяха изключително изкусителни, но той нямаше желание да се жени. Никакво желание още веднъж да държи съдбата на някоя жена в ръцете си.

Стискаше и отпускаше юмруци, кимаше разсеяно на тези, с които се разминаваше, а те го гледаха замислено. Без съмнение клюката за появата на лейди Теса вече бе плъзнала из замъка, а може

би и из цялата страна. Съдейки по усмивките, които му хвърляха, изводите явно бяха, че Теса е тук, за да се омъжи за него. Това беше единственото смислено обяснение. В края на краищата, беше поверена на него и настанена в неговите покои. Но въпреки това, което каза на Теса, Галахад не вярваше нито за миг.

Бутна една тежка външна врата и закрачи към конюшните. О, въпреки напредналата ѝ възраст, Теса би била прекрасна съпруга за всеки мъж. Силна и решителна, притежаваща интелигентност, рядко срещана при повечето от жените, които познаваше, тя беше хубава партия. Беше я наблюдавал, докато спи, гледал бе издигането и спускането на гърдите ѝ под одеялата, чудейки се на тази нейна уязвимост, която сънят разкриваше — беззащитност, прикривана от огъня в очите ѝ, когато беше будна. Въпреки че не беше изключителна красавица, тя наистина беше приятна, с хубава, зряла фигура. Не можа да скрие усмивката си, предизвикана от спомена — тяло, създадено за удоволствия.

Галахад кимна на едно конярче и момчето скочи да оседлае коня на рицаря. Огромният черен жребец тъпчеше земята, нетърпелив да препусне през полята. Съвсем след малко Галахад вече бе яхнал коня, насочвайки се към портите на замъка.

Не отиде в града, а тръгна към ливадата и гората отвъд нея. Галахад пришпорваше жребеца и животното се носеше напред. Минаха съвсем близо до единственото дърво в ливадата. До гората оставаше още два пъти по толкова.

Човек и животно се сляха в едно, носейки се през обширните пасища. Свежият мирис на пролет и на предстоящото лято изпълваше сетивата на Галахад и както винаги прогонваше демоните и възраждаше живота, пулсиращ във вените му.

Когато приближиха гората, Галахад дръпна юздите и конят забави ход. Не беше необходимо да му посочва пътя. Животното, както и господарят му, знаеше прекрасно къде отиват.

Тръгнаха през гората, загърбвайки шума на Камелот. Най-накрая стигнаха до малка полянка. Ромонещо поточе образуваше малък вир. Галахад слезе от коня и си пое дълбоко въздух.

Обзе го спокойствие. Беше открил това място като момче и го смяташе за свое. Винаги, когато идваше тук, усещаше някакво спокойствие. Понякога дори се чудеше дали тази малка полянка не

беше вълшебна. Тя винаги успокояваше душата му — когато беше още момче и копнееше за обичта на един баща, прекалено зает със собствените си тревоги като приятел на краля, за да се занимава с нуждите на едно дете. Или когато стана мъж, опитващ се да разбере смъртта на сина, който така и не видя, и пагубната загуба на една любов. И още безброй пъти.

Седна на една скала, надвиснала над поточето. Очертанията на камъка му бяха като стар приятел. И наистина, тази скала бе ставала свидетел на раздразнението му от тежкото обучение, необходимо за да станеш рицар; на объркването му от прищевките на жените и на съзерцанието му на звездите, които танцуваха в небето над него. Мерлин отдавна му бе показал съзвездията и мистичните светлини на нощното небе бяха завладели сърцето му така, както нищо друго не го бе завладявало.

Освен Диндрейн.

Нима бяха минали десет години от смъртта на съпругата му? Той разсеяно завъртя пръстена на малкия си пръст. Колко бързо минаваха дните. Болката, която името ѝ някога му причиняваше, бе избледняла с течение на времето. Той избяга от Камелот, когато тя напусна този свят, молейки краля за най-опасните мисии, за най-страшните задачи. Две години след това към него се присъедини баща му и те двамата заедно изпълняваха повелите на краля, неведнъж спасявайки живота си един на друг. Иронията беше в това, че изгубвайки една любов, той откри друга.

Баща му се бе връщал непрекъснато в Камелот през годините, разкъсван между нуждите на краля си и нуждите на сина си. Галахад подозираше, че човек като него не може да се задържа за дълго в приятния, но прекалено спокоен двор на Артур, и баща му наистина го придружаваше в пътуванията му отново и отново. Чак предишната пролет Галахад най-после се убеди, че трябва да се върне в единствения дом, който някога е познавал. Както и при краля, който гледаше на него като на свой син, и кралицата, която бе заела мястото на майка му, умряла при раждането.

Наведе се и докосна водата. Мънички вълнички нарушиха спокойствието на вирчето. Странно. Болката от загубата на Диндрейн бе избледняла, но заедно с нея бе избледняла и радостта от краткото време, прекарано с нея. Бяха живели заедно само две лета, преди тя да

се помине, при раждането на сина му. Опита се да си спомни лицето ѝ. Виждаше смътно едно момиче — високо и стройно, с кожа като сметана, с тъмни като нощта коси. Но лицето ѝ, чертите ѝ, трептяха в съзнанието му, прозрачни като водата под пръстите му.

Защо не можеше да си спомни? Обзеха го чувство на вина и раздразнение. Толкова дълго болката беше непоносима и той се опитваше да не мисли за нея. А сега въобще не можеше да си я спомни. Тя беше неговата първа любов, единствената му любов и бе откраднала сърцето му завинаги. Но той не беше нищо друго, освен един смъртен, с всичките му недостатъци, и сега в съзнанието му имаше само едно лице.

Бледо и деликатно, с решително изражение и звезди в кафявите очи.

Теса...

Диндрейн беше един миг от миналото. Миг, прекрасен и уникален, който щеше да остане завинаги в душата му. Теса беше тук и сега и той не можеше да отрече желанието, обзело го от момента, в който разбра, че е жена. Все пак не беше пазил целомъдрие през всичките тези години. Бе имал всички хубави момичета, желаещи да споделят огъня на мъж като него.

Не, когато погледнеше в очите на тази влудяваща жена, беше друго. Не волята на слабините му го бе накарала да стои до леглото ѝ. Не беше и чистата простота на любовта, която бе изпитвал към Диндрейн. Това беше съвсем, съвсем различно. Необяснимо. Неописуемо.

— Господи. — Той се загледа във водата, едва ли не очакващ да види лицето ѝ в зелените дълбини на вира. — Аз съм омагьосан.

Изправи се, прогонвайки очарованието на тази жена в покрайнините на съзнанието си. Сега имаше да мисли за други неща, свързани с лейди Теса.

Не беше повярвал на абсурдната мисъл, че е дошла в Камелот, за да стане негова съпруга, въпреки че, както с изненада откри, идеята не му се струваше чак толкова противна. Не, беше ѝ го казал само за да възпламени гнева ѝ, който вече бе изпитал. С гнева щеше да дойде истината.

Каква беше истината? Мерлин и Теса говореха за някакво търсене. Галахад никога не би предприел нещо подобно с жена до себе

си. Самата идея за това беше абсурдна. И все пак, ако магьосникът заповядаше, Галахад не би имал друг избор. Стисна зъби. Дори и жена, единствена по рода си като Теса, си беше все пак жена. Пътуванията и подвизите на Галахад бяха извършвани самостоятелно или в компанията на баща му или други рицари. Мъже, готови да жертват живота си, за да спасят другаря си. Мъже, на които можеше да се разчита в битка и приятелство. Мъже с чувство за чест и смелост. А Галахад още не беше срещал жена с подобни качества.

Запъти се към коня си. Беше твърдо убеден — никакво търсене на земята не можеше да се осъществи заедно с жена. Въпреки плановете на магьосника, Галахад можеше да убеди Теса в опасностите на подобно нещо. Тя имаше остър ум и щеше да разбере логиката му. Наистина.

Метна се на седлото. Самият Мерлин не би могъл да отрече тази логика. Освен това, колкото и да искаше да опознае тази лейди и да проучи прелестите, които можеше да му предложи, Галахад нямаше да остане в Камелот за дълго.

Беше крайно време да помоли за разрешението на краля да осъществи единственото приключение, за което бе мечтал, откакто се помнеше. По различни причини досега бе пропускал шанса си. Подозираше, че баща му и Артур са се уговорили да му попречат да го направи. Неоснователна тревога за безопасността му, без съмнение. Малко рицари се бяха върнали от това търсене и не защото останалите са успели, а защото бяха изгубили живота си. Онези, които се бяха върнали, сега изживяваха живота си и сянката на провала.

Галахад нямаше да се провали. Знаеше го със сигурност Той и само той можеше да открие свещения Граал и да стане негов пазител. Не знаеше какво точно ще произтече от това, но беше готов. Каквато и да беше цената, щеше да си струва. Плесна с юздите и конят препусна към Камелот.

А ако Артур откаже? Не беше мислил затова. Неподчинението на краля беше измяна, наказваща се със смърт. Но нещо повече — той се бе закълел пред Артур като негов верен васал и нарушаването на клетвата му за подчинение към краля би била най-голямото петно върху честта и дълга му.

Ами дългът ми спрямо самия мен? Галахад изпъна рамене, вдигна решително брадичка. Нямаше друг избор. Това беше пътеката,

предопределена му да измине. Нямахте нищо по-ясно от това. И никой — нито кралят, нито баща му, нито вълшебникът — можеше да му попречи да осъществи съдбата си.

Времето бе дошло, а той беше Галахад, рицар от тази страна. Щеше да потърси наградата, която всички хора търсеха за славата на краля си, на страната си, на душата си.

* * *

— Не ти ли харесва, милейди? — Хубавото чело на камериерката се набразди тревожно.

— Хубаво е, благодаря.

Теса кимна към подноса с хляб и сирене, като не спря да крачи из стаята, в която я бе оставил Галахад.

— Взела си си само една хапка.

— Не съм толкова гладна, колкото си мислех.

Това си беше чиста лъжа. Теса се чувстваше така, сякаш не е яла от години. Ха! Разбира се, та това не бяха години — това бяха векове. И въпреки това, всеки път, когато се опитваше да хапне, си спомняше за пастьоризацията — още неразработена; за хладилниците — още неизобретени; и за бактериите — още неоткрити. Кой знае какви ужасни микроби живееха в това?

— Едва ли ще си възвърнеш силите без храна. — Ориана изсумтя. — Сър Галахад остави строга заповед да ядеш.

Тя стисна устни. Хубаво момиче със светло кестенява коса и кехлибарени очи. Не беше на повече от шестнайсет, но подходът ѝ беше като на сержант.

— Добре. Права си. Няма да се справя с нищо, ако съм гладна. Това едва ли е най-подходящият момент за диета. — Теса отиде до дървената маса, отчупи си малко късче хляб и махна с ръка към Ориана. — Просто ще си мисля, че това е естествена, здравословна храна. Много е вървежно. — Лапна залька.

— Вървежно?

— А-ха. — Теса сдъвка и преглътна. Малко сух, малко твърд, но вкусен. — Вървежно. Горещо. Популярно. Това, което правят всички.

Ориана сбърчи вежди.

— Речта ти е много странна.

— Повярвай ми, тепърва ще чуеш още по-странни неща. — Теса погледна сиренето. Бледо и на бучки, то въобще не й изглеждаше апетитно, но нямаше да я убие. Вероятно. Отчупи си малко и го опита. — Не е лошо. — Отново го разгледа. — Нещо като...

Тя се облеци. Това беше последната капка. Последното парченце от мозайката. Стомахът й се сви.

— Милейди? Нещо липсва ли?

— Да. Не. Мисля, че не. — Теса махна косата от лицето си. — Просто осъзнах, че хора, които са в безсъзнание или в кома, не огладняват. Тях ги хранят чрез системи с витамини, минерали, протеини и всичко необходимо. Все още не съм абсолютно убедена, но... По дяволите. — Тя махна с ръка към сиренето. — Това трябва да е истинско. Ти си истинска. — Махна към стените. — Всичко това е истинско.

— Да, милейди.

Очите на Ориана се разшириха и тя заотстъпва заднишком към вратата.

— О, не се тревожи. — Теса въздъхна отчаяно. — Няма да ти сторя зло. Ти си най-малкият ми проблем. — Тя пъхна последната хапка в устата си изненадана, че е толкова спокойна. — Предполагам, че отдавна го знам, но просто не съм искала да си го призная. Наистина се надявах, че всичко това ще се окаже просто един лош сън. — Поклати глава. — Трябваше да се досетя, че храната ще ме подкрепи. Какво трябва да правя сега?

Ориана направи още една крачка към вратата.

— Не знам, милейди.

— Няма ли да престанеш? — каза рязко Теса. — Обещавам, че няма да те ухапя.

Ориана затисна ужасено устата си с ръка.

— Това е просто израз!

— Но нима вълшебникът не те призова в параклиса? Поне аз така чух. — Любопитството на момичето надвиваше страха.

Теса изпъшка.

— Едва ли. Той просто осигури транспорта. Един вид средновековно телепортиране. — Тя си пое дълбоко въздух. —

Наистина, безобидна съм. И съжалявам, че те изплаших. Точно сега се чувствам малко напрегната.

Ориана я изгледа предпазливо и кимна, омилостивена от извинението.

— Страхотно. Вероятно можеш да ми помогнеш да измисля нещо да се измъкна от тази каша. — Теса се усмихна. — А една приятелка няма да ми е излишна.

— Аз мога да ти бъда приятелка — каза бавно Ориана, — ако наистина не хапеш.

Теса избухна в смях и се прекръсти.

— Никакъв проблем, сладурче. Сега. — Теса отново закрачи из стаята, разтърсвайки разсеяно ръце пред себе си, вперила поглед напред. — Не мога просто да седя тук и да чакам. Трябва да измисля какво ще направя. План, или нещо такова. Първо на първо, нека си го призная, засега съм тук и няма изгледи за измъкване. Може би мога да избягам от замъка, но къде ще отида? Хърбърт Уелс едва ли ме чака зад стените с машината си на времето.

— Машина на времето? — Ориана присви очи объркана. Теса не ѝ обърна внимание.

— Второ, Мерлин казва, че съм тук, за да помогна на Галахад...

— Галахад? — Ориана въздъхна. — Защо магьосникът не заповядаше на мен да помогна на такъв рицар?

Теса спря рязко.

— Харесваш ли го?

Ориана я изгледа недоверчиво.

— Само мъртва жена не би го харесала. Той е много хубав мъж. Силен, здрав и благороден, а в очите му блестят звезди.

— Оу! Ти наистина го харесваш.

— От това едва ли има някаква полза сега. — Ориана я изгледа втренчено. — Всички в замъка, ако не и в цялото кралство, знаят, че ти ще станеш негова жена.

— Няма начин! — бързо каза Теса. — Може би негова партньорка, съучастник в престъпление, вероятно но не и негова жена.

— И все пак би било глупаво, ако някоя жена си точи зъбите за мъж, очевидно заплепен от друга.

— Какво искаш да кажеш с това „заплепен“!

Ориана наклони глава.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

Ориана вдигна поглед към тавана и пристъпи към столчето до масата. Седна на ръба, бавейки се нарочно, като очевидно се наслаждаваше на нарастващото любопитство на Теса.

— Видях изражението в очите му, когато те гледаше.

Теса изсумтя.

— Да, виждала съм това изражение. Много мъже имат това изражение.

— Не, не това изражение. Това не е похот...

— За малко да се заблудя.

— Това е нещо друго. Нещо повече. — Ориана замислено почукваше с показалец долната си устна. — Знаеш ли, че той те наблюдаваше, докато спеше?

— Шегуваш се. Това е малко страшничко. — И мило.

— Съвсем не — натърти Ориана. — Видях го от вратата към покоите му, без той да знае за присъствието ми. Гледаше те така, сякаш си гатанка, която не може да разгадае.

— Наистина? Колко интересно. Гатанка, а?

— Само да гледаше мен така!

Теса отиде до масата. Тонът ѝ беше делови:

— Кажи ми нещо, Ориана. — Тя си отчупи парче хляб. — Защо мъж, толкова привлекателен като Галахад, не е женен?

— Много хора са направили всичко по силите си, за да променят това. Включително и аз — добави кисело. — Без никаква полза.

— Но той е бил женен веднъж, нали?

Момичето кимна.

— Какво се е случило?

— Тъжна история, милейди. — Ориана въздъхна. — Галахад беше женен за красивата Диндрейн. Тя беше мила и добра и цялата страна знаеше, че той обожаваше и земята под краката ѝ.

— Какво се е случило? — Теса почти се страхуваше да чуе отговора.

— Умря, раждайки мъртво дете. Момче. — В очите на Ориана блестеше съчувствие. — Аз бях още дете тогава, но си спомням мъката, която обзе целия замък. — Ориана спря за миг. — Раждането на дете е изпълнено с трудности. Не е необичайно майката и детето да

умрат. Но никога не съм виждала любов като тази на Галахад към Диндрейн. Той не пожела да остане тук и напусна кралството, изпълнявайки повелите на краля. Върна се окончателно преди по-малко от година.

— Това обяснява всичко — промърмори Теса. — Мислиш ли, че вече го е преодолял?

— Мисля, че Галахад е мъж със своите нужди и желания. Нужди, които нито започват, нито свършват в леглото. Мисля — и не съм единствената, — че е крайно време да започне отново живота си. — Ориана се изправи. — Мъж като Галахад не трябва да живее сам. Той трябва да има синове — силни, красиви и многобройни, — с които да се гордее. И дъщери, които да му носят радост. И жена, която да се грижи за него и да го гледа така — тя се ухили, — сякаш той е гатанка, чийто отговор знае само тя.

— Никога не съм била добра в гатанките — смутолеви Теса.

— Галахад не е по-голяма загадка от всеки друг мъж.

— Някои неща не се променят с времето.

— Чуй ме хубаво, милейди. — Ориана сложи ръце на масата и се наведе към Теса. — С удоволствие бих ти извила врата като на пиле, стига Галахад да ме гледа така, както гледаше теб. Но в мига, в който го видях в твое присъствие, разбрах, че каузата ми е изгубена. Вярвам, че добрият рицар е объркан и е свикнал повече да разпознава похотта в слабините си, отколкото чувствата в сърцето си.

— Не ме е грижа. За мен това няма значение. — Теса сви рамене. — Казах ти — не съм тук, за да се омъжа за него.

Ориана се подсмихна и се надигна.

— Сърцето ти е объркано, точно както речта ти, и е излишно да отричаш това, което е ясно дори и на мен. — Тя се обърна и тръгна към вратата. — Имам и други неща да свърша преди завръщането на техни величества.

— Артур и Гуенивир?

— Кой друг? — Отвори вратата. — Не забравяй, лейди Теса, обещах да бъда твоя приятелка и ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна за твоя рицар.

— Той не е мой рицар. — Теса се намръщи. — Както и да е, все пак си мислех, че ти се интересуваш от него.

— Някога, но вече не. Годините минават бързо и скоро ще бъде твърде стара за добър брак. — Ориана се засмя. — Но има един рицар с коси, с цвят на жито, и трапчинки, който поглежда към мен. Крайно време е да окуража интереса му. Една умна жена знае кога всяка надежда е изгубена и кога трябва да насочи вниманието си другаде.

— Мъдро. — Теса се ухили. — На колко години си все пак?

— Ще прескоча шестнайсетте след следващата жътва. — Тя се усмихна решително на Теса. — Но ще бъде булка много преди това.

Тя излезе навън и затвори вратата след себе си.

Теса се опули. Ориана беше само на петнайсет, но не приличаше на никоя тийнейджърка, която познаваше. Разбира се, тук тя се смяташе за възрастна. Колко ли живееха хората в Средновековието? И коя ли година беше? Трябваше да попита Галахад.

Теса взе книгата на Мерлин от масата, отиде до леглото и легна. Щеше да прочете това от кора до кора. Ако имаше някаква възможност да избегне това средновековно търсене на съкровища, то можеше да я открие единствено в тази книга. Прелисти страниците, спирайки се на илюстрацията на мъжа в параклиса.

Галахад. Значи той я харесваше, така ли? По гърба ѝ пробяга тръпка на вълнение. Беше поласкана, разбира се, кой не би бил? Средновековен или не, този мъж беше истинско парче, и интелигентен при това. Споровете им бяха забавни и предизвикателни, въпреки че той беше прекалено упорит и отказваше да приеме основни факти като гравитацията и формата на земята. Вероятно нямаше да си признава и когато сбърка, но иначе не би се поколебала и за миг в честността, куража и смелостта му Той наистина беше една оживяла легенда. А нима не проблесна искра, когато я целуна или когато я вдигна на ръце, за да я донесе тук?

Дали бе спрял да тъгува за съпругата си? И това не беше просто някаква съпруга, а млада и красива, свършена съпруга. Десет години в този свят си бяха много нещо, но бяха ли достатъчни, за да преодолееш една истинска любов? Съдейки по версията на Ориана, любовта им е била точно такава — истинска. Глупав, тъп, сантиментален израз в нейния свят, но тук звучеше съвсем на място.

Не че ѝ пукаше, разбира се. Въпреки тежестта, която усещаше в долната част на корема си, тя нямаше никакво желание да означава нещо за него. И може би, ако останеше тук по-дълго, ще има

възможност да определи смуцаващите усещания, събуждащи се някъде между стомаха и сърцето ѝ. И, да, възможността за кратко, но страстно любовно увлечение с него не беше съвсем лоша идея.

Но не ѝ пукаше и не искаше да ѝ пука. Те бяха от различни светове и тя нямаше никакво бъдеще с него. Колко сочна беше думата „бъдеще“. Теса подозираше, че той не би приел евентуална връзка с леко сърце, а тя не би искала да го нарани. Точно толкова, колкото не би искала тя да бъде наранена. Не беше необходимо да си Айнщайн, за да видиш, че нещо между тях би могло да бъде фатално. Ако допуснеше този мъж в сърцето си, това щеше да е катастрофа — в пълния смисъл на думата.

Тя отвори в началото на книгата и се опита да съсредоточи вниманието си върху нещо друго, различно от едрия, красив рицар.

Не, тя беше тук, за да върши работа. Да придружи Галахад в търсенето му. Да намери Граал. И, по дяволите, да се махне. Бързо и чисто.

Без никой да пострада.

ГЛАВА 7

— Ето, Теса — каза Галахад, загледан към далечния хоризонт — Там е моята съдба.

— Къде?

Теса дръпна нетърпеливо дългите поли, оплели се между краката ѝ. Не ѝ стигаше грозния цвят, ами когато Галахад настоя да отидат на хълма, извисяващ се над околността, Теса бе принудена да се качи на неговия кон, натъпквайки полите между краката си. Двама на един кон изглеждаха романтично по филмите, но в действителност си беше дяволски неудобно. Той не ѝ бе дал право на избор — просто я вдигна и я сложи пред себе си. Всъщност добре бе постъпил. Като се изключи язденето на едно пони като дете, Теса никога през живота си не се бе качвала на кон.

— Зад онзи хълм ли?

— Отвъд хълмовете и долините.

— Не виждам нищо.

— Няма какво да се види, това е бъдещето.

— Бъдещето? — Тя преглътна буцата в гърлото си. Дали той знаеше за нея?

— Да. Там е бъдещето ми.

Тя изпусна дъха, който не бе осъзнала, че е затаила.

— Добре, ще се хвана на въдицата. Какво искаш да кажеш?

Той гледа хоризонта известно време, а Теса се наслаждаваше на силния му профил. Това определено беше един решителен мъж. Не беше го виждала, откак я остави на грижите на Ориана вчера, и трябваше да си признае, че ѝ бе липсвал. Какви ли мисли и мечти се криеха в тази красива негова глава?

— Когато се върне кралят, ще го помоля за разрешението му да тръгна на пътешествието, което винаги е било моя надежда, не — моя съдба.

— О, разбирам. Говориш за Граал.

Той я изгледа подозрително.

— Как разбра?

Тя сви рамене.

— Не е трудно да се досетиш. Ти си сър Галахад. Рицар. Един от добрите. Това е Камелот. А и Мерлин го спомена.

— Мерлин? — Челото му се набърчи. — Говорих с него съвсем за малко, докато ти спеше. Той не ми каза нищо. Вълшебникът не е човек, който разкрива току-така това, което знае. Говори ми единствено за желанието си аз да ти покажа нашето кралство и обичаи. — Очите му се присвиха. — Не е казал нищо за търсенето, което вие двамата обсъждахте в параклиса.

— Не е ли? — Буцата пак се върна в гърлото ѝ.

— Не. — Гласът му беше твърд. — Искам ти да ми кажеш за намеренията му.

— Не мога. — Тя поклати глава. — Нямам нищо общо с това.

— Но аз...

— Нека да не говорим за това сега. — Тя направи няколко крачки, после се обърна с лице към него. — Да поговорим за теб.

— Няма много за казване. — Той кръстоса ръце на гърдите си, сякаш я предизвикваше.

— Разбира се, че има. Като например... хм... — Тя седна на земята и потупа мястото до себе си. — Разкажи ми за Артур и Гуенивир.

— Много добре. — Той въздъхна и се настани до нея. — Преди Артур да заеме трона, земята беше...

— Не, не. Не искам урок по история. Това го знам. Е, поне известна част от него. — Тя придърпа колене към брадичката и прегърна краката си. — Разкажи ми за мъжа и жената, не за краля и кралицата. Какви са всъщност?

Той откъсна една тревичка.

— Трудно е да разделиш мъжа от краля.

— Но ти ги познаваш, откакто се помниш.

— Така е. Баща ми е бил приятел на краля отпреди раждането ми, бил е до него в битки и в мир. — Задъвка тревичката. — Артур е добър човек. А това не е лесно — да си едновременно добър човек и мъдър управник. Виждал съм го да се бори със себе си над решения, които няма да са хубави за малцина, но ще са безкрайно добри за

мнозинството. Дори и да не беше мой суверен, той пак щеше да има уважението и обичта ми.

— Обич?

— Точно така. Той се отнася с мен като със свой син.

Веждите ѝ се сключиха.

— Той няма ли син?

— Мордред. — Изплю името така, сякаш беше мръсна дума.

— Май не го харесваш особено — каза предпазливо тя. — Не е добър човек, така ли?

— Когато бяхме малки, бяхме като братя. Но с годините избрахме различни пътеки. — В тона му се долавяше отвращение. — Мордред е слабак и глупак. Алчността е проникнала до самата му душа. Ако живее достатъчно дълго, за да наследи баща си, със сигурност ще разпокъса кралството.

— Не мислиш, че ще живее толкова дълго?

Галахад изсумтя.

— Мордред прекарва дните си в безумни игри и лов само заради убиването. Нощите му са пълни с пиене и жени. Артур не може да направи нищо, освен да гледа на него с презрение. Когато Мордред стане крал, цяла Англия ще въстане. — Челюстта му се стегна. — Толкова по-различно щеше да е, ако Гуенивир бе родила на краля дете. Дори и момиче щеше да е по-добре от Мордред.

— Недей да говориш със заобикалки. Каж ми това, което наистина мислиш — каза кисело тя.

Според легендата Мордред беше син на Артур и неговата полусестра, Морган Ле Фей. В истинската версия обаче всичко беше различно. По-добре беше да задава въпроси, отколкото да си прави погрешни изводи.

— Значи Мордред не е син на Гуенивир?

Галахад я изгледа стреснато.

— Наистина не е. Кралят бил женен, докато бил още съвсем млад, за лейди Морган, за която се смятало, че във вените ѝ тече вълшебна кръв. Бракът бил отдавна замислен и между двамата нямало никакви чувства. Тя умряла, удавила се в езерото, когато Мордред бил на пет години. Той обвинява за това баща си, макар че Артур тогава не бил тук.

— Нищо чудно, че двамата не се разбират.

— Мордред мрази Артур. Артур гледа на Мордред едновременно с мъка и отвращение. — Поклати глава. — Това не предвещава добро за Англия.

— Ами Гуенивир? — попита бавно Теса.

— А! — Лицето на Галахад се оживи. — Гуенивир има добро сърце и смехът ѝ носи радост на народа ѝ. Притежава известен инат и решителност, които не биха били от полза на обикновена жена, но вършат добра работа на кралица. — Ъгълчетата на устните му трепнаха нагоре. — Виждам нещо подобно и у теб.

— О, няма? Благодаря. — Тя се усмихна с истинско удоволствие.

— Наистина е комплимент да те сравня с кралицата. За мен тя е като майка.

— Коя е била майка ти? Какво се е случило с нея?

Теса не беше съвсем сигурна, че иска да разбере. Според легендата майката на Галахад е успяла да заблуди Ланселот, че е Гуенивир, правила любов с него и заченала Галахад.

— Илейн, дъщеря на благородническо семейство. Тя и баща ми са били съвсем малко заедно. — Протегна лявата си ръка. Пръстенът с рубина, който бе забелязала в параклиса, блестеше кървавочервен на слънчевата светлина. — Бил е на майка ми. Дала го е на баща ми, а той — на мен. — Гласът му беше съвсем спокоен. — Умряла е в деня, в който съм се родил.

— Исусе! — Теса поклати глава. — Раждането е истинско наказание тук. Жените измират като мухи.

Галахад я погледна объркан.

— Забрави. Просто ми напомняй, че не бива да забременявам в Средновековието. — Тя се замисли за миг. — И кралят, и кралицата се отнасят с теб като със син. Ами баща ти? Какъв е той?

— Той е... Ланселот. — Галахад се засмя и изплю тревата. — Певците пеят за смелостта и подвизите му. Той е рицарят, по когото се мерят всички останали, и е повече мой спътник, отколкото мой баща. Уважавам го и го обичам, въпреки че не съм го познавал истински, преди да порасна. И все пак вярвам, че изпитва към мен бащински чувства. Той също е добър човек. Всички му завиждат за положението му в двора. Той е съветник и брат за краля и приятел и довереник за кралицата. Никога няма да има трима други хора, които да са толкова близки — и по ум, и по сърце.

— Интересно — промърмори Теса.

Е, това значеше ли, че Гуенивир и Ланселот не са започнали любовната връзка, която щеше да унищожи Камелот? Или лоялността на Галахад към тримата му пречеше да види това, което щеше да му извади очите? Дали това не беше още една част от мита, която не се вместише в истинския живот?

— А сега, красива Теса — той се протегна, обърна се на една страна и се подпря на лакът, — е мой ред.

— Твой ред за какво?

— Мой ред да задавам въпроси.

Тя вече беше нащрек.

— Например?

— Знам, че си много далеч от дома си. Аз ти разказах за баща ми. А твоето семейство?

— Моето семейство? Ами, майка ми е чудесна, въпреки че все още се отнася с мен, сякаш съм на дванайсет години. А баща ми... — Гърлото ѝ се сви, думите не искаха да излязат. Дали някога щеше да види отново родителите си? Или щеше да живее и да умре много време преди те да се родят?

Той хвана ръката ѝ.

— Липсват ти.

Тя кимна и преглътна сълзите.

— А има ли някой друг, който да ти липсва? — Той спря. — Съпругът ти може би?

— Съпругът ми?

— Значи си вдовица. — Стисна ръката ѝ съчувствено. — Така и предполагам.

Тя понечи да отрече, но замълча. Защо да не го остави да мисли, че е вдовица? Щеше да е много по-лесно да се преструва, че има мъртъв съпруг, отколкото да обяснява навиците на жените от края на двайсети век, особено на хора, които смятаха шестнайсетгодишните за прехвърлили зрелостта. Затова кимна.

— И аз така си помислих. Никоя жена, хубава като теб, не може да достигне такава напреднала възраст, без да се омъжи.

— Благодаря. — С „хубава“ и „напреднала възраст“, Теса не беше съвсем сигурна дали това е комплимент, или просто наблюдение. — Мисля.

— Разкажи ми тогава за страната си. — В сините му очи гореше любопитство. — За онова място, където земята е топка и където няма вълшебници.

Тя се размърда неспокойно. Какво можеше да му каже за бъдещето? Той очевидно вече не я смяташе за луда. Но ако се впуснеше в обяснения на самолети и телевизия и на открития космос, щеше да промени мнението си. Или щеше да я вземе за нагла лъжкия.

— Може би някой ден, но не сега. Имам чувството, че ще имаме много време да разговаряме по-късно.

— Много добре.

Пръстите ѝ се изгубиха в огромната му ръка и стомахът ѝ трепна.

— Какво? — Тя се засмя пресилено. — Няма да спориш?

— Както сама каза — ще имаме достатъчно време. Кажи ми обаче — той вдигна ръката ѝ към устните си и докосна леко връхчетата на пръстите ѝ — за търсенето, на което Мерлин възнамерява да ни изпрати.

— Вече ти казах. — Защо бяха толкова топли устните му? — Не мога. Трябва да говориш с Мерлин.

— Но знаеш, нали? — Погледът му не изпускаше нейния.

Защо ѝ беше толкова трудно да диша?

— Ъ-ъ... Предполагам, че да.

— Но няма да ми кажеш?

— Да кажа?

Как би могла въобще да каже нещо, докато тези дълбоки, буреносни очи я парализираха, а докосването на устните му преобръщаше вътрешностите ѝ?

— А ще ми кажеш ли поне това? — Устните му се придвижиха към средата на дланта ѝ и той я целуна леко. Побиха я тръпки. — Защо Мерлин каза, че си тук заради мен?

— Това ли е казал? — попита немощно тя.

— Да. — Дръпна леко ръката ѝ и я придърпа в прегръдката си. Тя трябваше да се възпротиви. Искаше да се възпротиви. Но не можеше. — Ти каза, че не си тук, за да се омъжиш за мен. — Сведе глава към нея. — Какво искаше да каже Мерлин? — Устните му шепнеха до нейните, тя въздъхна. Желанието — силно и безумно — я обзе. — Как така си тук заради мен?

Тя изстена.

— Това е много лоша идея.

— Така ли, красива Теса? — Той я прегърна по-силно, толкова силно, че тя усети извивките на силното му тяло. — Наистина ли е лоша идея?

Устните му се притиснаха към нейните, нежни, но настоятелни. Тя въздъхна, предавайки се. Заля я неочакван копнеж. Устните ѝ се отвориха под неговите, той я притисна още по-силно към себе си, устните му настояваха, а желанието ѝ нарастваше, извирайки някъде дълбоко от дълбините на тялото ѝ. Сграбчи туниката му. Ръцете му галеха гърба ѝ. И преди се бе целувала, дори бе правила страхотен секс, но нищо в живота ѝ не бе обърквало сетивата ѝ така, както докосването на този мъж. Този рицар. Той беше мит, който тя не признаваше. Легенда, в която не вярваше. Как бе възможно да е толкова истински? Как бе възможно тя да се чувства толкова изгубена?

Той се претърколи по гръб, придръпвайки я върху тялото си. Миришеше на кожа, мускус и топлина и ако беше в своя свят, това щеше да я отблъсне, но тук мирисът му събуждаше някакви първични инстинкти. Ръцете му хванаха ханша ѝ, топлината му проникна през тънката материя на роклята ѝ. Устните ѝ намериха пулса на шията му. Той изстена, сграбчи роклята ѝ и я повдигна нагоре, докато не хвана голите ѝ крака. Теса потрепери. Възбудата му беше съвсем осезаема между бедрата ѝ и тя се премести, за да я усети още по-силно.

Някакъв глас в главата ѝ крещеше да се овладее. От това нямаше да излезе нищо! Не беше правилно! Щеше да унищожи и двамата! Не ѝ пукаше. Нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен пламъкът на желанието му, който се сливаше с нейния. Желаше го почти болезнено, с болка, произлизаща от самата ѝ същност. По дяволите последствията за нея, за него, за бъдещето!

— Теса.

Той прошепна името ѝ толкова настойчиво, че тя вдигна глава и го погледна в очите. Очи, които блестяха от тъмна страст и нещо повече. Смущение и още нещо. Тя се втренчи в тях. Погледът му се вкопчи в нейния. Какво още? Страх? Дали той не осъзнаваше каква катастрофа ще произлезе от това? Дали усещаше, както тя в момента, че това не е просто сливане на телата им, а и на душите им? Че нищо никога вече няма да бъде същото? Или беше чувство за вина? Дали силата на привличането между тях е върнала спомена за жената, която

е обичал? Голямата му любов? Истинската му любов. Тя затаи дъх и разбра, че все пак едно нещо има значение. Голямо.

— Не. — Тя се претърколи от него и се изправи, поемайки си дълбоко въздух.

— Теса. — Той също скочи.

— Не. — Тя протегна ръка и заотстъпва заднишком. — Стой далеч от мен.

— Теса.

Дишаше запъхтяно. Тя се обърна и стисна здраво ръце, опитвайки се да се овладее.

— Не исках... Не знам... — В гласа му звучеше болка.

Обърни го на шега, Теса. Тя си наложи да спре да трепери и каза уж небрежно:

— Не се тревожи. — Обърна се с лице към него. — Малко следобедно удоволствие, излязло от контрол. — Тя се ухили смело, макар че въобще не се чувстваше така. — Хей, та ти си мъж! Аз съм жена. Пролет е. Хормоните явно са плъзнали. Забрави затова.

— Да забравя? — Челото му се сбърчи гневно. — Не искам да забравя. Това не беше просто...

— Спри дотук. — Гласът ѝ трепереше леко и тя се надяваше, че той няма да забележи. — Сериозно говоря. Нищо не е станало. Беше грешка. Това е всичко. И няма да се случи отново. Не съм тук, за да облекчавам похотта на някакъв средновековен мъжага.

— Похот? — Ръцете му се свиха в юмруци. Личеше, че е побеснял. — Когато те държах в прегръдките си, това не беше просто похот.

— И какво беше?

— Не знам. — Прокара пръсти през косата си. — Аз... — Поклати глава.

— Виж какво, ще разбереш какво е измислил Мерлин за нас тогава, когато той ти каже, и нито миг преди това. — Добре. Треперенето бе спряло. — И няма да постигнеш нищо, като се опитваш да го измъкнеш от мен чрез... — Тя спря и се втренчи в него. — За това ли беше всичко? Мислел си, че така ще можеш да изкопчиш истината от мен?

По лицето му премина сянка на смущение.

— Може би, в началото. Може би си помислих...

— Ти... Ти... — Задави се от гняв. — Мошеник такъв! Благородният Галахад. Ама че тъпотия. Какво стана с кавалерството, честта и всички онези приказки?

Той изпъна рамене.

— Това не е въпрос на чест.

Тя повдигна вежди.

— Нима?

— Това е въпрос на стратегия. Всеки знае, че жените казват доста неща, когато са сграбчени от страстта. Ти знаеш нещо, което аз искам да знам. — Пристъпи към нея. — И ще го разбере.

— Е, няма да го изкопчиш с целувки. Не мога да повярвам, че за малко не се хванах. — Тя се обърна рязко и направи една крачка.

Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна обратно.

— Това си мислех в началото, но не и в края.

— Пусни ме! — Тя стисна ръце и се изви, но лакътят ѝ бе спрял от стоманената му хватка. — Ох!

От очите му излизаха искри.

— Сестра Абигейл може би все пак не те е обучила толкова добре. Един рицар може да бъде сварен неподготвен само веднъж.

Тя се отскубна и отстъпи назад.

— Ще го имам предвид. А сега трябва да си изясним някои неща.

— Много добре.

— Ти и аз ще бъдем партньори в това малко приключение, което ни е замислил Мерлин. Съвсем професионални отношения. Това е. Точка. Разбрано?

Той сви рамене.

— Както желаяш.

— Точно това желая.

Теса се обърна и тръгна в посока към замъка. За един миг си бе помислила, че той изпитва същите чувства като нея. Страст, толкова дълбока, че я плашеше. Чувства, които дори не бе подозирала, че съществуват. Когато се върнеше в онзи глупав, примитивен замък, щеше да си поплаче хубавичко.

Възможно ли е да е любов? Олюля се при тази мисъл. Не, разбира се, че не. Бе станало прекалено бързо, за да е любов. Но дори сексуалното желание никога не е било толкова силно. Никой мъж не я бе възбуждал така. Не само тялото ѝ, но съзнанието ѝ, може би дори

душата ѝ. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че каквото и да изпитваше към него, то беше силно и плашещо. При други обстоятелства сексът с него щеше да е хубав. Добре де, щеше да е страхотен. Фантастичен. Но това не можеше да стане, без да се намеси и сърцето ѝ. Проклет мъж. Очевидно беше, че все още обича мъртвата си съпруга. А дори и тук, където никой не подозираше за съществуването на нейния свят, тя не можеше да си позволи да обича мъж, който не може да отвърне на чувствата ѝ. Конят му спря до нея.

— Какво? — каза рязко тя, без да вдига поглед.

— Има много път до замъка, милейди.

Без да го вижда, знаеше, че се усмихва.

— Не съм ти никаква лейди. — Стисна зъби. — И ми се върви.

— Аз мисля, че не. — Той посегна и я грабна.

— Хей!

Галахад я сложи пред себе си без никакво видимо усилие.

— Толкова ме дразниш.

— Както и ти мен. — Той спря и Теса знаеше, че ако го погледне, ще види, че се усмихва. — Милейди.

Яздеха мълчаливо около пет минути, когато Теса се отказа да се опитва да седи изправена и възможно най-отдалечена от него. Отпусна се. Защо ѝ беше толкова приятно докосването до тялото му?

— Очаква се кралят да се върне днес — обади се той.

— И аз така чух.

— Довечера ще има голям пир. — Тя не отговори и той въздъхна. — Тогава ще го помоля за благословията му.

— За Граал? — Тя затаи дъх.

— За Граал. — Гласът му беше равен и в него се долавяше сила и решителност, на които тя не можеше да не се възхити.

— Това е значи. — Въодушевление ли изпитваше? Или страх? — Началото на приключението.

— Имал съм много приключения. Това... това ще бъде различно.

— Без съмнение, приятел — каза тя повече на себе си, отколкото на него. Как щеше да бъде непрекъснато с него и едновременно с това да се държи на разстояние?

— Съжалявам, че няма да успеем да осъществим незначителната задача, която ни е подготвил Мерлин, но няма да имам време. Ще напусна Камелот възможно най-бързо. — Той спря, очаквайки някакъв

отговор, но тя нямаше ни най-малка представа, какво да каже. Не искаше да го лъже, но определено нямаше намерение да му каже истината. — Ще ми липсваш, Теса — каза тихо той и сърцето ѝ се сви.

— Този път няма да стане. — Тя поклати глава. — Както ти каза: „Един рицар може да бъде сварен неподготвен само веднъж“. Сестра Абигейл не ни учеше само на физическа самозащита.

Той само се усмихна и продължиха да яздят мълчаливо. Теса можеше да се наслаждава на спокойствието, докато траеше. Галахад щеше да побеснее, когато разбере, че ще получи точно това, което иска, но с прибавка към него. Тя наистина мислеше това, което каза. Отсега нататък всичко беше само бизнес. А после щеше да се прибере вкъщи. Галахад щеше да остане в някой клас, който ще я принудят да води. Точно там, където му беше мястото, а тя щеше... какво? Да пътува за Гърция? Смешно, дори гръцките богове някак бледнееха пред нейния легендарен рицар. Разбира се, той не беше неин рицар и никога нямаше да бъде. Дори и тя да го поискаше. А тя не искаше.

Тя се размърда, опитвайки се да се намести по-удобно, и той я хвана по-силно. Просто не беше възможно да не усети топлината на тялото му, проникваща в нейното. Никога повече нямаше да язди с него. Подобно нещо не можеше да се случи в хубав, удобен автомобил, където всеки си има собствена седалка. По дяволите, мразеше Средновековието.

Беше съвсем сигурна, че когато стигнат в замъка, сърцето ѝ ще я боли почти толкова, колкото задникът.

ГЛАВА 8

И, какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Чувстваше се толкова не на място, както би се чувствал нудист на официална вечеря.

Теса стоеше в дъното на голямата зала, почти скрита зад една от колоните, които се издигаха като червени дървета към тавана. Разноцветно облечени хора разговаряха, докато заемаха местата си покрай дългите маси. Теса трябваше да си признае — това беше величествено като епичен филм и почти толкова завладяващо.

Изведнъж всички разговори замряха. В далечния край на залата, върху повдигната платформа, имаше маса, покрита с бяла покривка. Там седяха две жени и един мъж между тях. Двама стояха изправени точно зад тях, сякаш току-що бяха станали. Разпозна Галахад отдясно. Дори от това разстояние виждаше, че е разстроен, тялото му беше напрегнато от сдържан гняв. Мъжът до него, почти толкова висок, сложи ръка върху рамото му. Пред платформата войници обкръжаваха висок, рус мъж с гордо изражение и предизвикателна стойка.

В залата цареше мълчание, всички бяха съсредоточили погледите си върху конфронтацията на предната маса. Гласовете на участващите се извисяваха. Теса не можеше да различи думите, но не можеше да сбърка значението им. В гласа на русокосия звучеше нагло безочие. Това очевидно беше заплаха. Галахад се приведе напред, сякаш възнамеряваше да прескочи масата, но рицарят до него пристъпи напред и му препречи пътя. Седналият мъж се изправи с премерено достойнство. От него се излъчваха благородство и сила. Сърцето й скочи в гърлото. Артур?

Кралят се наведе леко напред и се обърна към по-младия мъж пред себе си. Думите му бяха прекалено тихи, за да се различат от мястото й в далечния край на залата, но дори и да беше на някоя от предните маси, сигурно пак нямаше да чуе нищо. Кралят кимна рязко на охраната и войниците отстъпиха.

Артур и русокосият сякаш пет пари не даваха за публиката. Погледите им се кръстосаха в безмълвна битка на воли. Мина много

време. Напрежението в залата нарастваше и Теса се замисли дали целият замък няма да експлодира от потиснатите емоции. Най-накрая мъжът пред краля изляя нещо грубо, после се обърна и тръгна през залата. Теса отстъпи назад в сянката на колоната. Нямахме никаква представа, кой беше този човек, но ѝ се струваше разумно да не му се изпречва на пътя. Той мина съвсем близо до нея, но толкова бързо, че успя да зърне лицето му само за миг.

Отново погледна към платформата. Кралят седна на стола си и вдигна чаша вино към устните си. Това очевидно беше сигнал за възобновяването на пира. Напрежението в залата се поутоложи, отново се чуха разговори.

— Добре дошла в Камелот — чу зад себе си глас Теса.

— За какво беше всичко това? — Тя погледна през рамо. — И ти къде беше?

Гласът на Мерлин беше мрачен.

— Бях тук през цялото време, скъпа моя.

— Какво става? Кой беше този?

— Мордред. — Мерлин сякаш искаше да каже още нещо, но се въздържа. Тонът му стана по-весел: — Готова ли си за довечера? Не си нервна, нали?

— Нервна? Защо трябва да съм нервна?

Това беше първият ѝ пир с легендарни крал и кралица в добрата стара Англия. Трябваше да дойде по-рано с Ориана, но Теса измисляше едно след друго извинения, докато момичето се принуди да тръгне без нея. Ориана ѝ бе помогнала да облече една рокля, явно сътворена от Мерлин. Тази беше по-скоро сребриста, отколкото златиста, но пак имаше жълтеникав оттенък, който толкова не ѝ приличаше.

— Мисля, че доста ти подхожда.

— Сигурна съм. — Тя отново погледна пред себе си. Перпендикулярно на платформата бяха наредени две редици маси. Беше почти като всеки друг банкет, на който бе присъствала. Галахад седеше в единия край на кралската маса, до него имаше едно празно място. — Чух, че си си поговорил със сър Парче. Цялата тази работа го подлудява, нали знаеш.

— Скоро ще получи отговорите на въпросите си.

— Тази вечер?

— Тази вечер.

Галахад се приведе и заговори с мъжа на следващия стол, онзи, който го бе задържал преди малко. Теса не я бе забелязала преди, но сега видя приликата между двамата.

— Ланселот?

Мерлин се усмихна.

— Какъвто бащата, такъв и синът. Родствената им връзка си личи и оттук. А до него...

— Гуенивир и... — Гласът на Теса се снижи почти до шепот. — Артур.

Въпреки мнението ѝ за Средните векове и за легендата за Артур, присъствието на тези крал и кралица вдъхваше страхопочитание. Все едно да застанеш пред Аполон или хубавата Елена и да разбереш, че са просто...

— Живи, нормални хора — каза тихо Мерлин. — Истински, както и ти самата, Теса.

Тя не можеше да откъсне погледа си. Гуенивир беше олицетворение на грацията — величествена и стройна, с тъмноруси, златисти коси. До нея Артур се смееше на нещо. Истински крал, излъчващ самоувереност и власт. Косата му беше прошарена, стойката му — стегната, имаше къса брада, която още повече усилваше впечатлението за благородство, което се излъчваше от него. Кралят и Ланселот изглеждаха някъде в началото на петдесетте си години, Гуенивир — може би с няколко години по-млада.

— Винаги съм смятала, че той е много по-възрастен от нея — каза Теса.

— Митове, легенди. — Мерлин въздъхна. — Каквото и да правиш, те все излизат извън контрола ти. Имат си своя собствена сила. Разкази, предавани в продължение на столетия, се променят от различните разказвачи. Като прибавиш и филмите, и ще можеш да си представиш колко се дразня.

— Ти си поискал така.

— Не е нужно да ми напомняш — сопна се той.

— Коя е жената в другия край на масата?

Между Артур и тъмнокосата жена, която изглеждаше съвсем малко по-възрастна от кралицата, имаше едно празно място.

— Вивиан. Съпругата ми, повече или по-малко.

— Повече или по-малко? — Теса сподави смеха си. — Не знаех, че имаш съпруга.

— Самото понятие е относително. Тя и аз сме заедно от векове. Вивиан е прекрасно създание... През по-голямата част от времето... — В тона му прозвуча горчива нотка.

— Това ли е тази, която те е омагьосала и те е заключила в пещера, или нещо такова? — Теса се ухили при мисълта триковете на Мерлин да са насочени към самия него.

— Не, не, нищо подобно. Забрави ли, има доста разлики между мита и действителността. Тази част от легендата е нещо като шега от моя страна... не че тя успя да проумее хумора. Магията на Вивиан е забележителна, но въпреки това не е толкова силна, колкото моята. Колкото и да ѝ се иска да ме омагьоса понякога... просто не притежава необходимата сила. Нито сега, нито когато и да било.

Вивиан почукваше с пръсти по масата, на лицето ѝ бе изписана досада.

— Не изглежда особено щастлива.

— Ти и тя споделяте едно и също мнение за тази епоха. И тя като теб не иска да е тук...

— Мъдра жена.

— И тя мисли така.

Погледът на Теса отново се върна върху лицето, което привличаше вниманието ѝ повече от всяко друго. Той беше великолепен, да, но тя изведнъж осъзна, че и да беше грозен, нямаше да има никаква разлика. Привличаха я характерът му, душата му Той имаше цел в живота си и притежаваше силата да я осъществи. А нищо не можеше да е по-неустроимо от това.

Тя се обърна и се облегна на колоната.

— Няма да е особено щастлив, когато разбере за мен.

Мерлин сви рамене.

— Всеки си носи кръста. Просто ще трябва да се примири.

— Кажу ми го на него. Как ще го накараш да се примири? Като го заставиш да ме вземе на скъпоценното си пътешествие? Така или иначе, той изглежда няма много високо мнение за жените.

— О, но, скъпа моя, от теб зависи да промениш мнението му. — Рунтавите вежди на Мерлин подскочиха. — Струва ми се, че той вече те харесва. Доста.

Споменът за устните му, притиснати към нейните, проблесна в съзнанието ѝ, но тя побърза да го прогони.

— Това беше грешка.

— Нима? — Гласът на Мерлин беше съвсем тих.

— Да — отговори твърдо Теса. — Беше. И няма да се повтори.

— Без съмнение. — Тонът на вълшебника беше сериозен, но тя знаеше, че не вярва на думите си. Още по-зле. Тя се възхищаваше от Галахад и го уважаваше. Дори го харесваше. Но това беше всичко. Можеше да му бъде приятелка, но нищо повече. — Това е всичко, което желая, Теса. Ти си тук само за да му помогнеш. Не искам нищо повече.

— Не искаш нищо повече? Колко смешно. Не се опитвай да ми пробутваш глупости, Мерлин. И двамата знаем, че ще остана тук, докато той намери Граал, или... хей! — През ума ѝ премина една отвратителна мисъл. — А какво ще стане, ако не го намери? Ако не успеем да се справим? Какво ще стане, ако... чакай малко. Той може да бъде убит, нали? И двамата можем да бъдем убити!

Мерлин кимна.

— Съществува такава възможност. Наистина, в подобно търсене има голям риск, но трудността го прави такова предизвикателство. И приключение.

— Предпочитам малко по-малко приключения и малко повече сигурност, благодаря — каза рязко тя. — Не отговори на въпроса ми. А ако се провалим?

— Теса, скъпа моя — каза Мерлин с лека усмивка, — макар че винаги е препоръчително да откриеш това, което търсиш, то не винаги е необходимо. Краят не е толкова важен, колкото пътеката за достигането му. Целта трябва да се търси с цялото сърце и душа, нищо повече не се иска.

— Няма значение дали губиш, или печелиш, важното е да участваш. Това ли искаш да кажеш? — Тя го гледа безмълвно известно време. — Че всичко това е за теб, нали? Някаква глупава магическа игра, която играеш с живота на хората. С моя живот. С живота на Галахад.

— Всъщност има ли значение, какво означава това за мен? Не е ли по-важно какво означава за него? — Мерлин насочи погледа си към кралската маса.

Теса също се обърна и погледна към Галахад, който разговаряше с баща си.

— За него то означава всичко — тихо каза тя.

— Но няма никакъв шанс без теб.

— Не разбирам.

— Честно казано, не е и необходимо. — Гласът на вълшебника беше хладен. — Това, което трябва да решиш, е дали искаш или не да му позволиш да пожертва мечтата си, ако единственото, от което се нуждае, за да я постигне, си ти.

— Това не е мое решение. — Теса поклати глава. — Ти вече си го взел вместо мен.

— Аз задвижих колелата, но без твоето безрезервно участие дори аз не мога да гарантирам успех.

— Искаш да кажеш, че ако наистина не желая да го направя, мога да си отида вкъщи?

— Не ставай глупава. Не искам да кажа нищо подобно — сопна се Мерлин.

— Не съм си го и помислила.

— Искам да кажа, че победата — победата на Галахад — зависи не само от участието ти, но и от ентузиазма ти.

— От това как играя играта?

— Точно така.

Тя се втренчи в Галахад.

— Значи наистина зависи от мен?

— Ролята ти е първостепенна.

— И той не може да го направи без мен?

— Не би могъл.

Теса въздъхна. Как би могла да го разочарова?

— Знаех си, че ще погледнеш на нещата по този начин.

Теса стисна зъби.

— Ако обичаш, ще ме оставиш ли да си довършвам мислите, преди да им отговориш?

— Много добре. — Мерлин сви рамене. — Просто си мислех, че така се пести време.

— Време? Много ти приляга да изопачаваш думите.

— Дарба. — Той се ухили. — И като говорим за това, може би не трябва да споменаваш на Галахад откъде точно идваш.

— О? Мислиш, че няма да понесе мисълта, че партньорът му е пътник през времето?

— Галахад не е глупак, но дори най-освободените умове срещат затруднения с толкова абстрактни концепции като пътуване през вековете. Разбира се, по време на пътешествието неизбежно ще се наложи да му признаеш всичко. Съветвам те да подбереш момента много внимателно. Освен всичко останало, Галахад доста цени основните добродетели. Неща като чест и честност.

— Не съм го излъгала за нищо. — Тя се замисли за миг. Разбира се, беше го оставила с погрешното впечатление, че е вдовица... — Поне не затова.

Мерлин повдигна вежди.

— Може би не пряко. Но той дали ще се съгласи? Нима неказването на истината не е същият грях, както лъжата?

— Предполагам.

— Не бъди толкова тъжна, скъпа моя. Просто те съветвам да подбереш внимателно момента, в който ще му разкриеш истината. А сега... — Той ѝ предложи ръката си.

— Сега какво? — Тя присви подозрително очи.

— Сега — гласът му беше дразнещо търпелив — сложи дланта си върху ръката ми, а аз ще те придружа и ще те представя на краля.

— Майтапиш се. — Стомахът ѝ се сви.

— Той наистина е доста приятен.

— Сигурна съм. — Теса сложи ръка върху тази на Мерлин. — Какво да правя? Какво да кажа?

— Същото е като във филмите, скъпа моя. Няма сценарий, разбира се, но се чувствай свободна. Свири по слух.

— Много ми помогна.

— Знам. — Той се усмихна. — Забавлявам се неимоверно.

— Поне един от нас е доволен — промърмори тя. Мерлин тръгна към платформата.

— И ти май се позабавлява днес. Това беше една наистина впечатляваща целувка.

Тя въздъхна дълбоко.

— Наистина не ми е приятно да виждаш всичко, което правя.

— Трябва да свикваш. — В очите му проблесна игриво пламъче. — Това е само началото.

* * *

Галахад я забеляза в момента, в който тя и Мерлин излязоха от сенките. Преглътна. За Бога, тази жена беше истинско видение. Дали той беше единственият, който го забелязва? Вече не чуваше шума в залата. Всички мисли за Мордред изчезнаха. Виждаше единствено нея. Изправи се на крака. В трептящата светлина на факлите косата и роклята ѝ бяха златисти. Като утринното слънце или като прекрасна корона, или... чаша.

Чаша. Търсенето. Тази мисъл го отрезви и той отново се отпусна на стола си. Най-добре ще е да изчака да види какво е замислил вълшебникът. Освен това нищо няма да постигне, като спи с нея. Въпреки че караше кръвта му да кипи, между тях нямаше да има нищо. Той имаше цел в живота и там нямаше място за жена.

Мерлин и Теса се приближиха до платформата. Тя улови погледа на Галахад и устните ѝ трепнаха в лека усмивка. Явно нямаше никакви проблеми с нервите. Той се ухили на себе си. Но пък може би не беше толкова самоуверена, колкото изглеждаше. Тази вечер лейди Теса може да е по-забавна от певците, шутовете и мимовете.

Двойката спря точно пред краля. Артур ги изгледа с непривично за него любопитство.

— Е, Мерлин. — По устните на краля заигра замислена усмивка. — Това ли е дамата, за която ми говори?

— Да, сир. Представям ви лейди Теса. — Мерлин се поклони дълбоко.

Теса погледна към краля. На лицето ѝ бе замръзнала усмивка, очите ѝ бяха широко отворени. Мерлин я сръга с лакът и каза нещо неразбираемо. Теса веднага направи неумел реверанс. Какво ѝ ставаше на тази жена? Галахад свъси вежди. Човек би си помислил, че никога преди не е виждала кралски особи. Дори и страна без магьосници със сигурност има крал? И що за странно кралство е това, щом в него жените не се обучават на маниери? Той отново се зачуди каква ли е тази нейна страна.

— Ваше величество.

Гласът ѝ трепереше леко. Не като онзи трепет, който забеляза, след като я целуна. Слава Богу, тя поне не беше забелязала нищо

такова у него.

Артур я разглежда известно време и Галахад подозираше, че тя едва се държи на краката си. Съчувстваше ѝ — погледът на Артур бе карал коленете на много рицари да омекват.

— Сигурен ли си в това, Мерлин? — Артур подпря лакът на масата и погали брадата си. — Струва ми се доста крехка за подобно начинание.

Какво е това начинание?

— Крехка? — Теса се огледа наоколо, сякаш не беше сигурна за кого говори кралят. — Аз?

— Довери ми се, сир. — Гласът на Мерлин звучеше уверено. — Не ни е необходима силата на тялото, а силата на духа ѝ.

Необходима за какво?

— И все пак... — Артур поклати глава.

— Изглежда ми съвсем здрава, Артур. — Гуенивир гледаше Теса точно така, както всяка жена, когато преценява друга. Какво точно очакваше да види кралицата? — Ти какво ще кажеш, Ланс?

Погледът на баща му обходи мързеливо Теса и в очите му проблесна одобрително пламъче. Стомахът на Галахад се сви. Ланселот рядко отказваше флирт с красива жена, особено ако е русокоса.

— Здрава не е думата, която бих използвал, ваше величество. Мисля, че „очарователна“ е много по-подходяща. — Кралицата го изгледа остро, а Ланселот сви рамене, сякаш похвалата му относно Теса не беше кой знае какво. — Въпреки деликатността на външния ѝ вид, щом Мерлин казва, че е подходяща за това предизвикателство, аз бих се доверил на думите на вълшебника.

— Много благодаря — промърмори Теса.

Какво предизвикателство? Не е възможно Мерлин още да смята, че един уважаван рицар ще тръгне на някакво незначително търсене с жена? Самата мисъл за това беше нелепа. Галахад нямаше време за подобни глупости. Обзе го безпокойство. Каквото и да си бе наумил вълшебникът, то очевидно бе спечелило одобрението на Артур и баща му. Би било проява на неуважение да помоли краля да обясни този странен разговор. И все пак Мерлин бе поверил Теса на неговите грижи. Нима това не означаваше, че трябва да е загрижен за това,

което смятаха да правят с нея? А ако обсъждането наистина имаше нещо общо с него...

— Ваше величество — изтърси Галахад. — Бих искал...

— По-късно, момчето ми. — Артур махна с ръка.

— Но, сир...

— Не сега, Галахад. — Кралят го изгледа и Галахад преглътна следващите си думи. Винаги е имал благосклонността на Артур, но дори и един любимец трябваше да знае кога да мирува.

— Мерлин — Артур присви очи, — това наистина ли е необходимо?

— Наложително е, сир — тихо отвърна Мерлин. — Успехът не е възможен без нея.

— Много добре тогава. — Кралят прикри една въздишка. — Въпреки че ще се осмеля да кажа, че въобще не съм сигурен, че някаква си жена...

— Извинете? — Теса вдигна възмутено ръка. — Някаква си жена?

— Подозирам, че тази жена въобще не е „някаква си“, сир — обади се Гуенивир. — Мерлин не би доверил подобно начинание на „някаква си“ жена.

— Някаква си жена? — Теса сложи ръце на хълбоците си и се обърна към Мерлин. — Това е общоприето схващане, така ли?

— Средновековието. — Мерлин сви рамене. — Ти какво очакваше?

— Достатъчно. — В гласа на Артур прозвучаха заповеднически нотки, които накараха дори Теса да млъкне. — Тя е безочлива, поне в това съм сигурен.

Теса понечи да протестира, но Артур сбърчи вежди и тя бързо затвори уста.

— Не разбирам и половината от приказките й, Мерлин, нито пък твоята преценка. Но пък, когато пренебрегна съветите ти, ме сполетяват беди. Отдавна съм се научил да вземам под внимание думите ти.

— Ваше величество ме ласкае. — Мерлин се поклонил ниско.

Артур изсумтя.

— Знаеш добре, както и аз, стари приятелю, че това е истина, на която и двамата се уповаваме. Нека бъде, както искаш. — Артур

погледна към Галахад, после отново към Мерлин. — А сега?

— Сир, това е първият път, в който лейди Теса излиза в обществото на замъка. Досега се хранеше в стаята си. Мисля, че ще е учтиво да я оставим първо да се позабавлява. Ще имаме достатъчно време по-късно.

— Само няколко века — промърмори Теса. — Хей! — Тя погледна към Мерлин и потърка ръката си, оципана от нещо невидимо.

— Благодаря, ваше величество.

Мерлин се поклонил и отново сръчка Теса да направи реверанс, който този път беше малко по-добър от първия, но все още му липсваше съвършенството на човек, свикнал с тези неща. Жалко, че Галахад няма да има повече време, за да научи за дома ѝ. Или за нея.

Мерлин придружи Теса до мястото между Галахад и Ланселот. Тя се втрени в магьосника и отново потърка ръката си.

— Ако не престанеш, ще стана синьо-черна, когато всичко това свърши.

— Не чак толкова неприятна възможност, милейди. — В гласа на Ланселот прозвуча присмехулна нотка.

— Не е ли? — Теса погледна към баща му.

— Не, наистина. С коса като твоята, с цвета на слънцето, черното само ще подчертае красотата ти. Що се отнася до синьото...

— Да? — Теса наклони глава. — Горя от желание да чуя.

— Синьото на небето ще подхожда на очи, които имат цвета на самата земя. Дълбоки, богати и — той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си — плодови.

Галахад изпъшка наум.

— Оха! Добър си, също като него. — Теса погледна към Галахад през рамо. — Сега разбирам откъде ги вземаш онези приказки.

— Научил съм го на всичко, което знае. — Ланселот ѝ се усмихна закачливо. — Но казват, че колкото и добър да е ученикът, никога не може да надмине учителя си.

— Наистина ли? Но съм сигурна, че ти не вярваш в стари поговорки. Например, често съм чувала да казват: „Тези, които могат, правят; онези, които не могат... — тя изпърха с мигли — преподават.“

Галахад затаи дъх. Ланселот се опули.

Теса обаче очевидно нехаеше за обидата, която току-що бе нанесла на човек, който не понасяше лесно обиди. Особено когато темата беше чарът му пред жените.

По лицето на Ланселот премина усмивка.

— Добре казано. — Той се разсмя с маниера на човек, който може да оцени добрата шега, дори и да е за негова сметка. — Наистина добре казано.

Теса се усмихна мило и седна. Галахад въздъхна с облекчение и също седна. Баща му, все още засмян, зае мястото си от другата страна на Теса и намигна на сина си.

— Мерлин е прав — момичето определено има силен дух.

— Наистина. — Галахад се приведе и прошепна в ухото ѝ: — Но може би не е чак толкова умна, щом се присмива на човек, с когото току-що се е запознала.

— Още по-лошо — каза тя с ъгълчето на устата си. — Аз съм учителка.

* * *

— Какво е това? — Теса гледаше невярващо в последното ястие, което поднесоха на краля.

— Кое? — Галахад погледна към чинията пред Артур. — О, това е лебед, мисля.

— Но той е... — тя се намръщи — сготвен.

— Сигурен съм, че дори и в твоята страна не бихте го яли другояче.

— Не, разбира се, че не. Но той има... пера. — Стомахът ѝ се разбунтува, но не можеше да извърне поглед. — Пера. Залепени върху птицата.

Той отново погледна.

— Да, има също и глава. Така изглежда по-истински.

— Прекалено истински, ако питаш мен.

— Перата не се ядат.

Теса побутна филията хляб, която служеше за чиния.

— Както и да е, вече се нахраних, благодаря. Мисля, че рибата беше много вкусна.

Тя взе чашата си и отпи голяма глътка от неопределимото, прекалено сладко вино. Вече бе пила доста, но рибата и всичко останало, което опита от безкрайния низ от ястия, беше толкова обилно посолено и подправено, че имаше нужда от нещо, за да го прокара. А пък и чесънът в последното ястие определено имаше нужда от това.

Галахад се облегна и направи знак на прислужника с лебеда да не им сервира.

— Не ти харесва? Нищо ли?

Точно в този миг би убила човек за един хамбургер, и салатата или пиле на грил — без пера. Свали погледа си от птицата.

— Нека просто кажем, че имаме различни вкусове.

— Не те разбирам, Теса. — Той поклати глава. — Не показваш никакво познаване на елементарната учтивост, на която се учим още от раждането си. Изненадваш се от най-обикновените подробности от живота. Не проявяваш необходимото уважение към един магьосник, който би могъл да те унищожи само с едно мигване на окото. А поведението ти пред краля беше направо възмутително.

— А аз си мислех, че се държах доста сносно, когато ме представяха на Артур.

— А и думите ти не стават по-ясни с течение на времето. — Галахад присви очи и я изгледа. — Ти си загадка, Теса Сейнт Джеймс. Очевидно посещението ти има някаква цел, макар да е ясно, че ти не искаш да си тук. Бих ти предложил помощта си, но това ще е невъзможно, ако не отговориш на въпросите ми. Упорита си толкова, колкото си и хубава.

— Благодаря. Може би.

Очите му потъмняха.

— Не се шегувай с мен. Това не беше комплимент.

— Знаем. — Тя прикри въздишката си. — И съжалявам. Ще ми се да можех да се посветя изцяло на всичко това, но честно казано — тя се наведе към него — това е наистина странно и аз съм си малко чешит.

— Говори ясно, Теса. — Лицето му се изчерви от раздразнение. — Нищо не мога да разбера. — Сграбчи ръката ѝ. — Бих ти помогнал, ако можех.

Ръката ѝ изглеждаше толкова малка и крехка в неговата. Тя срещна погледа му.

— Ами ако ролите ни бяха разменени? — каза бавно тя. — Ако аз можех да ти помогна?

— Да ми помогнеш за какво?

— О, не знам. — Тя наклони глава, сякаш се опитваше да измисли някаква незначителна услуга, която би могла да му направи. — Нещо важно. Нещо много важно.

— Странен въпрос. Аз съм мъж, воин, рицар. А ти си някак...

— Не го казвай!

Той се ухили.

— Жена. Деликатна, родена да бъде закриляна. Една дама не може да помага на рицар във важни дела повече, отколкото човек може да лети.

Не се обзалагай.

— Сериозно, би ли приел помощта ми?

— Не мога да си представя...

— Престани, Галахад. — Тя стисна ръката му. — Каж ми. Би ли приел помощта ми?

— Много добре, милейди. — Той се усмихна снизходително, сякаш си имаше работа с малко дете. — Бих приел помощта ти.

— Обещаваш ли?

— Аз...

— Обещай ми, Големи човече. Дай ми думата си. Думата си на рицар. — Гласът ѝ прозвуча умолително, женствено. — Моля те. Заради мен.

— Както желаеш. — Очите му блеснаха и той вдигна ръката ѝ към устните си. — Заради теб.

— Страхотно. — Тя въздъхна с облекчение.

— И каква точно помощ би могла да ми предложиш? Устните му докоснаха връхчетата на пръстите ѝ и тя потрепери.

— Ами... — Вдигна поглед, за да види Мерлин. Той кимна и стана. Моментът бе настъпил.

— Да?

Тя дръпна ръката си.

— Не съществува добър начин да ти се каже това. — Тя целуна пръста си. — Ще ти помогна... — наведе се и докосна върха на носа

му — да намериш свещения Граал.

ГЛАВА 9

Теса скочи на крака и хукна.

— Какво? — Ревът на Галахад отекна в залата.

Тя не го погледна, скочи от платформата, заобиколи ъгъла ѝ и спря до Мерлин.

— Много добре. — Думите на магьосника бяха пропити от сарказъм. — И това ли сме научили от добрите сестри в „Света Маргарет“?

— Не съвсем. — Заобиколи Мерлин. Сигурно беше добре да направи разстоянието между себе си и Галахад възможно най-голямо. — Когато бях в последния курс, имах един учител, който искаше да ме научи на някои неща, невключени в програмата.

— Разбирам. Ето откъде идва тази пъргавина. — Той се подсмихна. — Ще ти е от голяма полза през идващите дни.

Теса надзърна иззад Мерлин. Галахад стоеше като бронзов колос, стиснал юмруци и зъби.

— Майчице, страшничък е, а? Ако погледът можеше да убива...

— За твой късмет неговият не може. Моят, от друга страна...

— Мерлин. — Гласът на Артур прозвуча нетърпеливо. — Ако ти и дамата сте готови, сигурен съм, че всички останали нямат търпение да свършваме с това.

— Готови сме, сир. — Мерлин се поклони.

— Трябва ли отново да правя реверанс? — попита тихо Теса.

— Така както го правиш, едва ли има някакъв смисъл.

— Галахад. — Кралят кимна към рицаря. Галахад премести погледа си от нея към Артур.

— Ваше величество?

— Иди, ако обичаш, при лейди Теса и Мерлин.

Галахад кимна рязко. Само след миг вече бе застанал от другата страна на Мерлин, извисявайки се над вълшебника. Защо изглеждаше толкова по-голям, когато беше ядосан? Погледът му продължаваше да е прикован в краля. Не беше и необходимо да поглежда към нея.

Стойката му, брадичката му и стиснатите юмруци говореха съвсем ясно. Артур гледа рицаря известно време.

— Надявам се, че разбираш, Галахад, че не съм глупак.

Галахад поклати изненадано глава.

— Сир, никога не бих предположил подобно нещо.

— Отдавна знам за желанието ти да намериш Граал.

Галахад пристъпи нетърпеливо напред.

— Тогава, сир, аз... Но...

Гласът на Артур беше тих, но властен и отекуваше в залата, привличайки вниманието на всеки, който все още не бе разбрал за драмата, разиграваща се на главната маса. На всеки, с изключение на Вивиан, която просто разглеждаше хубавия си маникюр. Кралят продължи:

— През последните десет години не си се задържал за дълго в двора ми.

— Но, сир, аз...

— И следователно аз нямах възможността да оценя дали си подходящ за подобна задача.

Галахад вирна брадичка.

— Не съм ли доказал качествата си през годините, в които изпълнявах повелите ти?

— Така е, ти изпълняваше повелите ми със забележителен успех. Не бих могъл да желая повече. — Артур се наведе напред, подпрял лакти на масата, притиснал дланите си една към друга, с насочени напред показалци. — Но сега желая. Много повече. Без значение дали вярваш, че това е желанието на твоето сърце, ще го направиш заради мен.

— Не е лесно за един крал да изпрати някого — когото и да е — на подобна мисия. — Кралят спря и за един съвсем кратък миг изглеждаше стар и уморен, сякаш товарът на управлението беше прекалено тежък за плещите му. Това изчезна толкова бързо, колкото се бе появило и той отново се превърна в Артур от легендата. — Това търсене ще е изпълнено с трудности. Ще са необходими жертви, а това може да ти струва и животът.

— Не се страхувам от това, сир.

— Не съм си мислил, че ще се страхуваш, момчето ми. — Ъгълчетата на устните му се вдигнаха леко нагоре, сякаш искаше да се

усмихне, но се въздържаше. — Никога не съм и предполагал, че опасностите могат да попречат на ентузиазма ти.

— Никога, ваше величество.

Артур присви очи и погледна безмълвно Галахад, сякаш търсеше отговорите на незададени въпроси, преценявайки характера му, дори душата му. Погледите на краля и на рицаря разговаряха без думи. Секундите минаваха. Теса пристъпваше от крак на крак. Колко щеше да продължи това състезание, в което се чакаше кой ще трепне пръв? Ако някога си бе мислила, че да стоиш пред директор, шеф или съдия е неприятно, то беше нищо в сравнение с погледа на един крал.

Артур рязко кимна, сякаш доволен от това, което разбра. Над залата се понесе обща въздишка на облекчение.

— Много добре. Това ли искаш наистина?

— Да, Ваше величество.

Кралят се усмихна тъжно.

— Толкова много приличаш на баща си, момче.

— Благодаря, сир.

— Не винаги е комплимент, когато сравняваш един безразсъден син с безразсъдния му баща.

— Ваше величество. — Ланселот скочи на крака. — Не смятам, че „безразсъден“ е подходящо определение. Аз бих казал безстрашен, смел и дори...

— Достатъчно, Ланс. — Кралят се засмя. — Освен ако „дързък“ не е следващата точка от дългия ти списък с добродетели.

— Дързък? Ха! — Ланселот седна, сумтейки, на стола си. — Смятах да кажа „героичен“.

Гуенивир го погледна закачливо, сякаш беше чувала хвалбите му и преди и това беше просто една мила черта от характера му.

— Безразсъден — каза твърдо Артур. — Аз също имах твоя характер, когато бях по-млад. Крайно време е да позволим на сина ти да вдигне знамето, което някога носехме ние.

— Още не съм готов да се присъединя към старците, които висят на пазара и разказват приказки за по-добри дни, сир.

— Нито пък аз — отвърна рязко кралят.

— Позволи ми тогава да отида с него. — Ланселот се приведе към Артур. — Това ще е велико приключение за баща и син. Помисли, Артур, заедно ние...

— Стига толкова, Ланселот — В гласа на краля се долавяше кротка заповед и мъничко съжаление. — Имам нужда от съветите ти тук.

— Но, сир...

— Ланс. — Гуенивир сложи ръката си върху неговата. — Кралят има нужда от твоите напътствия и мъдростта ти. Не можеш да не му ги дадеш.

Тя го гледаше втренчено. Беше ли започнала връзката им?

Ланселот понечи да каже нещо, но се отказа. Сви рамене и отново съсредоточи вниманието си върху сина си.

Галахад хвърли един бърз поглед към Теса и стомахът ѝ се сви на топка. Почти се бе надявала, че е забравил за нея. Де такъв късмет!

— Сир, относно лейди Теса...

— Търпение, Галахад. Мисля, че това качество ще ти е много необходимо по време на пътуването. Работи върху него, момчето ми. Ще разбереш всичко, когато му дойде времето. — Кралят се облегна и махна към вълшебника. — Мерлин?

— Ваше величество.

Мерлин пристъпи напред и се покашля като някой велик оратор или лош актьор. Забавлението явно започваше.

— Написано е в писанията — древни и мъдри, — че чашата от Тайната вечеря била дадена на Йосиф от Ариматея, за да я пази.

Гласът на Мерлин ставаше по-силен с всяка следваща дума. Теса огледа залата. Като омагьосани, всички — от Галахад, през дамите и лордовете от двора, до най-низшите прислужници — гледаха в магьосника, заслушани в историята, която сигурно бяха чували стотици пъти.

— Писано е още, че Йосиф, в неговата мъдрост, донесъл Граал в Британия. И тук се намесват мъглите на времето. Дали Йосиф е заровил Граал при Гластънбъри, както някои от нас вярват, или е на друго място, неизвестно засега? Следата е изгубена, но остават думите на пророците и на хора, много по-мъдри от скромния слуга, който стои пред вас. — Мерлин се поклони ниско.

— Каква досада — промърмори Теса.

— Пътят на Граал е изпълнен с опасности и предизвикателства, предназначени да изпитат смелостта и духа на онези, които се осмелят да тръгнат по него. Написано е.

Мерлин вдигна високо ръка, щракна с пръсти и отвори дланта си. От нея се издигна пламък, който бързо изчезна, а на негово място се появи свитък. Присъстващите ахнаха. Теса трябваше да му признае — знаеше как да впечатлява тълпата.

Той ѝ се усмихна лукаво през рамо. Тя вдигна поглед към тавана и въздъхна. Никога нямаше да свикне с арогантността на хората от Средновековието, независимо дали са рицари или магьосници.

Мерлин разви древния документ. Пергаментът пукаше в тишината на залата. Всички се приведоха напред към вълшебника като в глупава реклама. Теса също затаи дъх.

Мерлин погледна към свитъка, после вдигна поглед към краля.

— Това е пътеводител, ваше величество, за Граал.

Чуха се изненадани възклицания. Галахад пристъпи към магьосника. Ланселот се изправи. Очите на Артур блеснаха и той се наведе напред. Дори Вивиан изглеждаше заинтригувана.

— Мерлин — в тона на краля се криеше едва сдържан гняв, — въпреки че минаха много години, откакто за последен път изпратих рицар да търси Граал, духовете на онези, които тръгнаха оттук, за да не се върнат никога, все още ме преследват. Защо не си ми показал това преди?

Погледът на Мерлин срещна този на краля.

— Времето не беше подходящо, Артур.

Гледаха се един друг безкрайно дълго.

— Никога преди не съм се съмнявал в теб, Мерлин.

— Тогава не започвай сега.

— Не. — По аристократичното лице на краля премина сянка на примирение, или може би на тъга, но изчезна толкова бързо, че Теса реши, че си въобразява. — Сега едва ли е подходящото време. — Той се облегна назад. — Продължавай.

Мерлин кимна и погледна към Галахад.

— Вече те предупредих за рисковете и опасностите, които ти предстоят.

— Знам за тях. — Гласът на Галахад беше тих, но силен. — Готов съм.

— Отлично. Тук са написани препятствията, които трябва да се преодолеят.

Мерлин погледна към свитъка в ръката си и направи мелодраматична пауза, увеличавайки напрежението, обхванало цялата зала.

*Когато опасността е само илюзия,
когато неверникът се върне в стадото,
когато предложението не може да е по-велико,
тогава истината ще се разкрие и това,
което търси всеки човек, ще стане негово.*

Настъпи абсолютна тишина.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? — попита тихо Теса.

— Това е гатанка. — Галахад я изгледа надменно.

— Знам, че е гатанка — прошепна Теса. — Мразя гатанките.

— Предупредих те, скъпа моя — Мерлин нави свитъка — да се научиш да ги харесваш.

— Облачното небе е по-ясно от това, Мерлин. — Артур сбърчи вежди. — Какво означава това — „неверникът да се върне в стадото“?

Мерлин сви рамене.

— Не мога да кажа, сир. Те трябва да разгадаят значението.

— Те? — възкликна Галахад.

Мерлин кимна замислено.

— Те.

— Галахад — обади се Артур, — знам, че това няма да ти хареса, и те разбирам, но вече е решено. — Артур поклати глава, сякаш самият той не можеше да повярва. — Лейди Теса ще те придружи по време на търсенето.

От залата се чуха приглушени, изненадани гласове.

— Жена?

— Абсурдно. Тя само ще му пречи.

— Ще го убият заради нея.

— Не, и двамата ще бъдат убити.

— И той ще е от тези, които няма да се върнат.

— Ваше величество. — Галахад погледна към краля. — Разумно ли е? Не мога да повярвам...

— И аз не мога. Това не е мое дело. Мерлин е този, който настоява, че няма друг начин. — Артур махна към магьосника.

Галахад се обърна към Мерлин:

— Мерлин, ти повери лейди Теса на моите грижи.

Мерлин кимна.

— И това ще продължи да бъде така.

— Но аз не мога да гарантирам безопасността ѝ в подобно начинание.

Мерлин присви очи.

— Безопасността вече не е грижа. Тя ще те придружи. Няма какво повече да се каже.

— Моля? — Погледът на Теса се премести от Мерлин към Галахад и обратно. — Безопасността вече не е грижа?

— Безопасността не е нищо друго, освен една илюзия — каза с крайчеца на устните си Мерлин. — Тя е един хубав трик, специален ефект.

Тя прикри въздишката си.

— Обичам специалните ефекти.

— Няма да взема някаква си жена на подобно пътешествие. — Очите на Галахад потъмняха.

— Мразя това „някаква си“ — измърмори Теса.

— Тогава и ти няма да тръгнеш. — Гласът на Мерлин беше студен.

— Много добре — отвърна равно Галахад. — Няма да тръгна.

— Не, Галахад, ще тръгнеш. И то в компанията на лейди Теса. — Артур се изправи. — Искам да поговорим насаме по този въпрос. И с тримата.

Артур слезе от платформата и се насочи към задната част на залата, към поредицата от арки. Мерлин, Галахад и Теса го последваха.

— Винаги съм мразила да ходя в кабинета на директора — смънка Теса.

— Тихо — сопна се Мерлин.

Артур се насочи към една голяма дървена врата. Добре обучен слуга стигна до нея само миг преди краля и я отвори.

Теса пристъпи в зала, не толкова голяма, колкото голямата зала за пиршества, но все пак доста обширна. Вътре видя огромна маса,

достатъчно голяма, за да побере три дузини хора, а може би и повече, но формата ѝ създаваше по-силно впечатление.

— Тя е кръгла! — Теса ахна. — Това е кръглата маса!

Артур и Галахад се спогледаха. Мерлин вдигна поглед нагоре.

— Наистина, лейди Теса — каза Артур така, сякаш не беше съвсем убеден в здравия ѝ разум. — Кръгла е.

Тя пристъпи и погали неравната дървена повърхност, полирана само от ръцете на мъжете, седели около нея.

— Вие не разбирате. Въпреки всички предразсъдъци, които имах, все пак бях малко разочарована. Никой не е споменавал за кръглата маса и аз започнах да си мисля, че тя всъщност не е съществувала.

— Сир, може би трябва да ѝ кажете защо масата е кръгла — каза невинно Мерлин.

Артур го изгледа нетърпеливо.

— Не е тайна. Масата е кръгла...

— Това го знам. — Тя се ухили на краля. — Кръгла е, за да няма краища и никой да не се чувства над или под останалите. Всеки, седнал тук, седи като равен.

Веждите на Артур се събраха и той я погледна замислено.

— Интересна мисъл. Харесва ми.

— Благодаря. — Беше много доволна от себе си.

— Наистина, много хубава мисъл. Трябва да я използвам. — В очите му проблесна интерес. — Истината, милейди, е, че масата е кръгла, защото един крал, над всички останали хора, трябва да може да вижда лицата и очите на тези, които искат да му дадат съвет, да тълкува правилно думите им и намеренията им.

— О! Добре.

Теса изпита известно разочарование. Простата причина за формата на най-известната маса в историята въобще не беше толкова приятна, колкото легендата.

Артур даде знак на прислужника да се оттегли и изчака, докато вратата се затвори след него. Кралят беше малко по-висок, отколкото предполагаше, с благородна осанка, която не оставяше място за съмнение, че не е кой да е. Виждаше се и в очите му — ясни и кристално сини като водите на планинско езеро. И имаше излъчване. Би могъл да стане изключителен политик. Американците биха го

избрали за президент само заради чара му. Или може би само заради квадратната му брадичка.

— Теса — изръмжа Мерлин.

— Съжалявам. — Тя се усмихна извинително. Едва ли беше време да мисли за Артур като за президент.

Кралят си пое дълбоко въздух.

— Галахад, момчето ми, знам, че това не е така, както си си го представял.

— Сир. — Галахад пристъпи напред. — Не мога да взема жена със себе си. Това ще е истинска глупост.

— И аз казах абсолютно същото, когато Мерлин ми каза за първи път. — Артур погледна към вълшебника. — Мерлин?

Мерлин поклати глава.

— Нищо не може да се направи. Галахад, аз виждам неща, които другите само могат да сънуват. Знам доста от това, което е подготвила съдбата за повечето от нас. Не се съмнявай в думите ми, когато казвам, че без лейди Теса търсенето ти няма да успее.

— Не го вярвам!

— Трябва да повярваш — отвърна остро Мерлин.

— И трябва да успееш. — Артур започна да крачи из стаята. — Когато преди много години за последен път изпратих рицари да търсят Граал, това си беше малко или много на шега. Приключение, което смелите мъже непрекъснато търсят. О, разбира се, много от тях платиха с живота си, но светът отвъд портите на Камелот е суров и жесток. Трябва да призная, че може би малко им завиждах за смъртта им, настигнала ги по време на най-благородното от всички търсения. Сега обаче е различно. — Кралят спря, сякаш казването на думите на глас щеше да им придаде реалност, която той не искаше да вижда. — Страната е на кръстопът, Галахад. Земята ни е обхваната от вълнения. Мордред почти си призна, че има пръст в тази работа.

— Но ти можеш да го държиш здраво, сир. — В гласа на Галахад се долови недоверие. — И въпреки това го оставяш да прави каквото си иска.

— Той е наследник на това кралство и на всичко, което ми е скъпо. — Артур поклати глава. — Думите му бяха едновременно заплашителни и мъгляви. Засега нямам истинско доказателство. И

макар и да може да разбърква казана на недоволството, съмнявам се, че има достатъчно последователи, за да ме свали от престола.

— Ваше величество — Галахад стисна зъби, — само кажи и аз ще поведе армията ти срещу него.

— Не. Той е мой син. — В гласа му се долови болка. Сърцето на Теса се сви заради мъката на този крал и баща. Артур прикри въздишката си. — А и това няма да е достатъчно. Тази земя и хората ѝ винаги са вярвали в онова, което не може да се види. Магии, пророчества и други подобни. Някога можех да им дам нещо, в което да вярват, но изглежда, с годините неудовлетворението нараства.

Погледът му беше забит в една от картините на стената. Сякаш говореше не на тях, а на себе си.

— Всичко, което някога съм искал, е мир и благоденствие. Хубав живот за всички в една хубава страна. И така беше в продължение на много време. Може би само на оня свят подобни неща траят вечно.

Артур потърка уморено челото си, после вдигна глава.

— Хората имат нужда от кауза, която да ги сплоти, да ни направи отново горда и силна страна. Няма по-благородна кауза от търсенето на Граал. Въпреки че твърдението на легендата, че онзи, който открие Граал, ще стане негов пазител още не е проверено, ако се окаже вярно, самата мисъл за твоя успех... — Той погледна към Мерлин.

Вълшебникът кимна.

— Мисълта за твоя подвиг ще вдъхне гордост на всеки мъж, жена и дете и отново ще обедини страната. И дори влиянието на Мордред няма да успее да попречи на обединението.

— Кълна се, сир, няма да се проваля. — Очите на Галахад горяха трескаво.

— А ти, лейди Теса? Ти даваш ли ми обещанието си?

Три чифта очи се заковаха в нея. Какво щеше да се случи, ако кажеше „не“ тук, сега, пред краля? Артур изглеждаше добър човек. Като се имат предвид кавалерството и всичко останало, той не би я накарал да предприеме нещо толкова опасно, ако не искаше да го направи. Очите на Мерлин се присвиха. Ясно. Щеше да се превърне в жаба или в динозавърски обяд, преди да е мигнала. Усмихна се слабо.

— Да.

Галахад стисна зъби, сякаш се бе надявал, че тя ще се откаже.

— Отлично. — Мерлин сияеше.

— Благодаря ти, скъпа. — Гласът на Артур звучеше сериозно. Той пристъпи към нея, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Погледът му срещна нейния и тя затаи дъх, защото там видя съжаление. Този човек знаеше прекрасно какво иска от тях и тя разбра, че би искал да не знае.

— Бог да е с теб, милейди. Ще се моля за успеха ви и благополучния край на пътуването ви.

— Благодаря. — Тя се обърна към Мерлин. — Сега, когато всичко се изясни, искам да задам няколко въпроса. — Първо, каква е тази гатанка?

— Това е упътване, което ще ви заведе при Граал — отвърна Мерлин.

— О, стига — каза уморено тя. — Това е гатанка. Тъпа, объркваща гатанка. Мразя гатанките и не искам да заложа живота си на разгадаването на нещо подобно.

Артур се усмихна кисело.

— Мерлин, сигурен ли си в това?

Мерлин кимна.

— Съвсем, сир.

— И тя няма да го побърка?

Мерлин разпери ръце.

— Едно от многото предизвикателства, които стоят пред двамата.

— Моля? — Теса го изгледа подозрително.

Устните на краля се разтеглиха от скептична усмивка.

— Много добре. Както винаги, ще последвам съвета ти. — Артур тръгна към вратата. — А сега имам други неща, за които трябва да се погрижа, затова ще ви оставя. Имате какво да обсъдите, трябва да направите план и ще е най-добре, ако не отлагате повече. — Той отвори вратата, но спря и се обърна към Теса. — Не е трудно да се убеди човек, че Мерлин беше прав за теб. Ти си много смела, милейди, макар да предполагам, че още сама не си го осъзнала. И тъй като Галахад също не го е разбрал, смятам го за щастливец. Оставям го в твоите ръце.

Гърлото ѝ се сви.

— Ще направя всичко по силите си.

— Що се отнася до теб, Галахад, истината е тъжна, но се страхувам, че ние с теб няма да се срещнем отново на този свят. Ще ми

липсваш, момчето ми. — Артур го гледаше замислено. — И ти завиждам. Ако беше възможно, щях да замина вместо теб. Но дългът ми ме зове тук. Ако се провалиш, аз оставам между народа си и смута. Малко е, но това е всичко, което мога да им дам.

— Позволи ми да не се съглася, сир. — Очите на Галахад блестяха от възхищение. — Това въобще не е малко.

Артур прие комплимента с кимване и излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Оу! Това е истински крал!

— Винаги съм смятал така. — В гласа на Мерлин се долавяше тъга.

— Той знае, нали? — попита тихо тя.

— Какво да знае? — Галахад гледаше ту Теса, ту Мерлин.

Мерлин кимна.

— Подозира.

Тя изведнъж разбра.

— И каквото и да направим, това няма да се промени, нали?

— Какво да се промени? — сопна се Галахад.

Вълшебникът въздъхна.

— Само детайлите могат да се променят. Цялостната картина трябва да остане същата.

— Какво да остане? — Гласът на Галахад се извиси. Очите ѝ се разшириха и тя се втренчи в него.

— По дяво... — Погледът ѝ се впи в очите на Мерлин. — Той не е успял, нали? В истинския живот, първия път, когато тази история се е разиграла, той се е провалил... нали? Защо не го разбрах по-рано? — Плесна се с ръка по челото. — Сега всичко ми е ясно.

— А на мен нищо не ми е ясно! — Ревът на Галахад изпълни стаята.

Теса не му обърна внимание.

— Има толкова много дребни неща, които не се връзват с легендата. Това е едно от тях, нали?

— Много си проникателна — каза спокойно Мерлин.

— Каква легенда? — измуча Галахад.

— Няма ли да направиш нещо? — Теса махна с ръка към рицаря. — Например онова „междумоментносъстояние“ — Замрази го.

— Така май ще е най-добре.

Галахад се вцепени, сякаш някой бе натиснал бутон за пауза. Изглеждаше като великолепна статуя.

— Хубав трик — каза с възхищение Теса.

— И на мен ми харесва. — Гласът на Мерлин беше делови. — Бих могъл да те науча, ако искаш?

— Наистина? — Тя погледна към Галахад. — Мислиш, че мога да го направя?

— Вероятно.

— Ще бъде страхотно. — Теса се ухили. — Представям си някои хора, замръзнали във времето, докато аз пренареждам мебели и слагам кофи с вода на стратегически места и...

Мерлин повдигна вежди.

— Можем да го обсъдим по-късно — каза бързо тя. — Когато всичко това свърши. А сега трябва да поговорим.

В стаята изведнъж се появиха креслото на баща ѝ и двойникът му.

— Хубаво, но не съм в настроение да се чувствам удобно.

— Губиш. — Креслата изчезнаха. — Аз бих си помислил, че е редно да се насладиш на всяко удобство, което ти се предлага. — Мерлин се подсмихна лукаво. — Докато още можеш.

— Искам да знам какво е станало в действителност. Знаем легендата. Сега искам истината.

— Има ли значение?

— Да. Трябва да знам какво да очаквам.

— Мисля, че вече ти обясних веднъж, че това, което е било някога, не е задължително да се повтори.

— Знаем, знаем. — В гласа ѝ звучеше нетърпение. — Каза ми го. Възможност и вероятност. Въртящото се колело и всичко останало.

— Крайният резултат може да се промени с всяко завъртане на колелото.

— Но ти каза, че нищо не може да промени съдбата на Артур.

— Съдбата на Артур е съдбата на страната му. Крайният резултат не може да се промени.

— А Галахад? — Подбираше думите си внимателно, опитвайки се да разбере каква част от историята може да се променя и каква — не. — Той е дребна риба в цялата тази работа, така ли? Дори и да успее, това няма да има голямо значение, нали?

Устните на Мерлин се превърнаха в мрачна линия. Гласът му беше тих и изпълнен със съжаление:

— Да.

— Виж, знам, че това, което се е случило преди, не е задължително да се случи отново, но е възможно, нали? Вече може да се види, че Гуенивир и Ланселот имат нещо общо.

— Не още.

— О, хайде. Може и още да не се е стигнало до истинска връзка, но всеки с малко интуиция ще види, че между тях искрата е пламнала. На мен ми прилича на класически случай на зает съпруг, съпруга, оставяна прекалено дълго сама, и най-добър приятел.

Мерлин поклати глава.

— Слабостите на човек винаги предопределят провала му.

— Без съмнение. — Последното нещо, което ѝ се искаше да обсъждат сега, бяха прегрешенията на човечеството, особено когато ставаше въпрос за секс. — Значи историята, тяхната история, историята на Галахад, може да се повтори по абсолютно същия начин, така ли?

— Точно така.

— Не мислиш ли, че трябва да знам какви грешки е допуснал? На какви проблеми се е натъкнал? — Мерлин явно се замисли над думите ѝ и тя продължи по-настойтелно: — Какво се е случило? Вече се съгласих да тръгна с него. Обещах. Дадох дума.

Мерлин я гледаше така, сякаш се чудеше каква част от истината да ѝ разкрие.

— Лошо е, нали? — Сякаш ледена ръка сграбчи сърцето ѝ. — Бил е убит, нали? Никога не е открил Граал, защото е умрял, нали?

— Всички хора умират, Теса, рано или късно. Някои предават Богу дух в служба на краля и отечеството си, други преминават тихо на оня свят в леглата си с мисъл за това, което са постигнали през живота си. Задоволство или горчивина. — Мерлин спря. — Галахад живя много дълго.

— Слава Богу. — Облекчението ѝ беше огромно. — Мислех си, че той...

— Умря стар, Теса, сам и нещастен. — Вълшебникът спря за момент сякаш за да събере неприятните спомени. — В Британия цареше хаос, Артур и Ланселот отдавна бяха мъртви, светът на

Галахад избледняваше като отдавнашен спомен. Успехите от младостта му бяха забравени. Не можеше да се примири с провала си в търсенето на Граал. Прекара последните години от живота си, чудейки се дали ако бе направил по друг начин това или онова, щеше да бъде различно. В много отношения той се чувстваше отговорен за края на всичко това.

Теса се загледа в Галахад, замръзнал в гнева си. Дори и неподвижен, той беше внушителен, излъчваше сила и увереност. Мисълта, че прекарва последните си дни като стар нещастник, беше повече от това, което можеше да понесе.

— Съществува възможност да не открием Граал, нали?

— Съвсем реална възможност.

Тя погледна към магьосника.

— А съществува ли въобще?

— Трябва да вярваш, скъпа моя.

Тя пристъпи към неподвижната фигура на Галахад и го загледа. Никога не бе срещала такъв мъж и се чудеше дали въобще на земята имаше друг като него. Вероятно не. Той беше единствен по рода си.

— Винаги съм срещала затруднения да вярвам в неща, които не могат да се видят или докоснат. Винаги съм имала нужда от доказателство, за да повярвам.

— Знам. — Мерлин въздъхна. — Това е едно от най-лошите ти качества. Така или иначе, доста е забавно да те гледам как променяш мнението си.

Прииска й се да погали лицето на Галахад. Само за да се увери, че е истински, разбира се. Не че изпитваше нужда да го докосне.

— Не съм променила мнението си.

Мерлин се подсмихна.

— Не вярваше във всичко това, преди да се срещнем. А сега вярваш. Има още много, което трябва да научиш за вярата и за това, кое е истинско и кое — не, преди дните ти тук да изтекат.

— Още? — Тя отмести погледа си от рицаря и се обърна към Мерлин. — Колко още?

— Ако ти кажа, няма да е толкова забавно.

Очите й се разшириха.

— За кого?

— За мен.

Теса изпъшка.

— Трябваше да се досетя. Едва ли мога да си представя, че аз ще се забавлявам особено. Защото, в случай че не си забелязал, той въобще не се радва на това, че ще бъда с него.

— Ще го преодолее.

— И още нещо — защо гатанка?

— Гатанки, поеми, загадки, така стават тези неща. Това е търсене. Велико, благородно и добродетелно. Това е от онези приказки, разказвани през вековете, и саги, предавани от баща на син. Това не е просто обикновен лов. Подобно начинание изисква поне една гатанка, която трябва да се разгадае.

— Е, извини ме, че не знам правилата. — Теса се втренчи в него. — Това е първото ми търсене. Надявах се на нещо малко по-конкретно от тъпи поетични фрази за илюзии и неверници.

— Аз пък си мислех, че е доста добре написано — промърмори Мерлин.

— Очарователно. Но какво означава?

— Наистина ли очакваш да ти кажа?

Проблесна мъничка надежда.

— Ще ми кажеш ли?

Мерлин изсумтя.

— Едва ли.

— И аз така си помислих. — Тя го гледа замислено известно време. — Но какво ще кажеш да ми помогнеш мъничко?

— Как да ти помогна?

— О, не знам. Нищо важно. — Говореше така, сякаш не я интересуваше особено какво би й казал. — Да видим. Може би нещо като... о... да кажем... карта?

— Карта?

— Разбира се, карта. — Тя се опита, но не можа да скрие нетърпението в гласа си. — Нали се сещаш, като например, карта за съкровище. Нещо просто. Може би някаква пътна карта с отбелязани важни места?

— На която да е отбелязано точното място с „Х“, а? — Гласът му беше замислен.

Заля я вълна от облекчение.

— Би било чудесно.

Той сбърчи вежди.

— Но как мислиш, дали ще е достатъчно?

— Ами, да. Всяко нещо би било от полза — каза бавно тя. Какво ли беше намислил?

— А може би някакъв атлас, вместо обикновена карта?

— Атлас?

— Разбира се. С картинки на мънички рицари на коне, посочващи пътя към Граал? — Гледаше невинно, но в погледа му проблясваха закачливи искри.

— Много смешно, Мерлин.

Той не ѝ обърна внимание.

— Или може би трябва да оставя картата настрана и вместо това да сложа пътни знаци? Пресечката към Граал, трийсет мили. Или още по-добре — билбордове. Представям си го. — Той вдигна ръце, сякаш очертаваше знак. — *„Това е пътят към Граал. Поемете по Кинг Авеню, минете покрай двата блока. Чисти стаи за почивка.“*

— Нека ти кажа нещо, мистър Магьосник, тази епоха наистина има нужда от чисти стаи за почивка. Бил ли си в онова нещо, което тук минава за баня?

— Проклетото Средновековие!

— Знам! Трудно е да не се забележи! Просто те помолих за помощ. — Теса изсумтя. — Не е необходимо да си толкова гаден.

По лицето му пробяга раздражение.

— Това е търсене, Теса. Но не търсене на съкровище. Не е игра. Отговорът не е толкова прост.

— Не разбирам. Знам, че искаш Галахад да успее. Защо не искаш да ми помогнеш?

— Дадох ти гатанката.

— Страхотна помощ, няма що!

— Това е чудесна гатанка.

— Смърди.

— Тя казва всичко, което трябва да знаеш.

— Но ако не мога да го разбера?

— Ще трябва да се потрудиш.

— Моят мозък не работи по този начин. Аз не разбирам гатанки. Особено тази.

— Ще я разбереш!

Това беше най-категоричната заповед, която някога бе чувала.

Очите ѝ се присвиха предизвикателно.

— Няма!

— По-добре я разбери. — Черните му очи заблестяха. — Това е единственият му шанс. И още едно нещо, последно, скъпа моя.

— Какво?

— Чуй ме добре, Теса. От момента, в който ти и Галахад започнете това търсене, до момента на приключването му — независимо дали ще е успех или провал, триумф или трагедия, победа или загуба — ти ще си сама. Изцяло и напълно. Няма да съм в състояние да ти помагам по никакъв начин. Такива са Правилата. — Той изведнъж започна да избледнява. — Не разчитай на никого, освен на себе си.

— Не можеш да ми подхвърлиш нещо такова и да изчезнеш! Доста тъп начин да спечелиш спор!

— Понякога, Теса, няма никакво значение как играеш...

— Ти мамиш! — извика тя.

— Важно е единствено да спечелиш. — Смехът му отекна в стаята.

— Чакай, задръж, спри! — Тя махна към вцепенената фигура на Галахад зад себе си. — Какво да правя с него?

— Не, милейди, какво да правя аз с теб?

ГЛАВА 10

Гласът на Галахад отекна силен и студен.

Теса се вцепени. Разбира се, че не се страхуваше от него. Галахад огледа бързо стаята. Къде беше вълшебникът? Няма значение. Теса беше тази, с която искаше да говори, и повече нямаше да ѝ позволи да го усуква.

— Теса — каза рязко.

Тя се обърна с лице към него. Усмивната като пролетна утрин.

— Галахад?

Не беше време за любезности.

— Защо си тук?

— Знаеш ли, че като побеснееш, на слепоочието ти започва да пулсира една вена? — Очите ѝ се разшириха с престомена невинност.

— В пълно присъствие на духа съм. Освен това съм ядосан, не побеснял. — Той пристъпи към нея, стиснал юмруци, ноктите му се забиваха в дланите. По-добре така, отколкото във врата ѝ. — Отговори ми. Защо си тук? Коя си ти?

Тя отстъпи назад и протегна ръка.

— Теса Сейнт Джеймс. Мисля, че сме се срещали.

— Не си играй с мен. — Гласът му беше дрезгав. — Знам как се казваш. Сега искам да разбера каква е целта ти.

В очите ѝ проблесна несигурност.

— Това е малко трудно да се обясни.

— Опитай.

— Няма да ти хареса.

— Ха! Още едно нещо, което ще прибавим към нарастващия списък с неща, които не ми харесват. Отговорът ти, Теса. Веднага.

— Просто се надявам, че ще можеш да го преглътнеш, това е всичко.

Понякога, въпреки че думите ѝ звучаха объркано, значението им му беше ясно. Очите му се присвиха.

— Мога да го преглътна.

— Добре. — Тя се огледа наоколо, сякаш търсеше спасение, което едва ли би могла да намери.

— Теса!

— Мерлин медоветук задатипомогна да откриеш Граал — каза тя на един дъх, стисна очи и зарови лице в ръцете си.

Дали наистина очакваше той да я удари? Ако подобни думи бяха излезли от нечия друга уста, той наистина щеше да се изкуши.

Взираше се в нея, опитвайки се да приеме неизбежното. Отдавна бе разбрал, че Мерлин има някакъв план относно него и Теса. Смяташе, че става въпрос за нещо незначително, нещо, с което да си разноеобрази следобеда, но въобще не нещо чак толкова важно.

Теса погледна през пръстите си.

— Нищо ли няма да кажеш?

Галахад я гледа известно време.

— Защо?

— Защо? Не знам. Просто си помислих, че имаш да кажеш нещо относно всичко това.

— В името на всичко свято, жено! — Търпението му беше на свършване. — Не това имах предвид. Защо си тук, за да ми помогнеш?

— Честно казано, и аз не знам със сигурност. — Тя сви рамене. — Според Мерлин има нещо, което не можеш да направиш без мен, а аз имам нещо, което ти е необходимо.

— В това няма никакъв смисъл. — Той прокара пръсти през косата си. — Никакъв смисъл.

— Е, и на мен ми се струваше доста странно. Още повече че никога преди не съм ходила на никакво търсене. Да видим каква е действителността. Аз нямам никакъв практически опит в търсенето. Е, разбира се, ходила съм на лагер с приятелите си няколко пъти като дете, но нищо такова...

— Няма ли да престанеш с тези дрънканици!

Теса го изгледа замислено.

— Защо не ми крещиш?

— Няма никаква полза от повишаването на глас. — Чувстваше се отвратително. Явно нямаше избор. — Моят крал и съветникът му заповядаха да ме придружиш. Няма място за спорове. И все пак не разбирам каква помощ би могла да ми окажеш ти. Не и в подобно начинание.

— И аз така си мислех, но... чакай малко. — Веждите ѝ се сбърчиха. — Какво искаш да кажеш с това?

— Съвсем ясно е, милейди. — Погледът му обходи тялото ѝ. Пътуването не беше неприятно.

— Приличаш на купувач, оглеждащ волво втора употреба.

— Волво?

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Какво ще направиш сега? Ще ми ритнеш гумите? Ще погледнеш под капака ми? Ще ме покараш?

По лицето ѝ веднага плъзна очарователна руменина и Галахад не обърна внимание на непознатите термини, замислен какво точно би означавало да я „покара“, предполагайки че сигурно не би било лошо.

— Ти си наистина хубава жена, Теса...

— И ти си доста сладък, приятел.

— Като цвете през лятото, прекрасно и нежно...

— По-твърда съм, отколкото изглеждам — прекъсна го бързо тя.

— Но мъж, рискуващ живота си, търсейки съкровище като свещения Граал, няма нужда от цвете, а от меч. Защо не ми дадох някой рицар, който да ми пази гърба, или армия, която да разгромява враговете, които ще се изпречат на пътя ми? — Той поклати отвратено глава. — Защо ми натресоха теб?

— Има още какво да се желае от отношението ти — каза бавно Теса. — А то наистина започва да ми лази по нервите.

— Ха! Ако това означава това, което си мисля, ти не си единствената с полазени нерви. — Кръстоса ръце на гърдите си. — Каж ми, Теса Сейнт Джеймс, защо ти?

— Обясних ти: Мерлин каза, че няма да се справиш без мен.

— Защо?

— Не знам. Имам нещо, от което се нуждаеш.

— О? — Веждите му подскочиха презрително нагоре. — Какво имаш, от което аз се нуждая?

— Скъмност, може би — сопна се тя.

— Достатъчно съм скромен, за да знам, че нямам никакъв шанс за успех с жена до себе си!

— Е, успокой се, Големи човече. Просто нямаш друг избор.

— Не. Решението е било взето вместо мен.

Той я разгледа замислено. Беше дребна, но изглеждаше жилава. Да, точно такава му се стори днес в прегръдката му. Жилава и добре сложена. Толкова ли ще е лошо да бъде с него? А няма не беше съжелявал, че няма да има необходимото време, за да опознае характера ѝ, да научи повече за земята ѝ и за чувствата, които събуждаше у него?

— Много добре. Можеш да ме придружиш.

— О, спри сърце!

Той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Няма да е лесно.

— Не се изненадвам.

— Няма да има никакви слуги и карети, които да ни бавят. Ще минем и без подобни удобства. — Той започна да крачи, в ума му се прокрадваше една приятна идея. — Ще яздиш кон.

— Хубаво. — Тя се намръщи. — Няма да е чак толкова трудно. Конят е само едно голямо пони, нали?

Той се втрени в нея. Нямаше никакво желание да държи живота на жена — на която и да е жена — в ръцете си. А това беше жена, явно несвикнала на лишенията, които съпътстват подобно начинание. Жена, която без съмнение щеше да се обърне и да избяга, когато разбере за жестоките условия и опасностите на това пътуване. Възможно ли беше да я накара да го направи, преди още да са тръгнали? За него би било много добре, ако обясни на хубавата дама какви точно трудности им предстоят.

— Това няма да е лесно начинание. Ще спим на земята. Ще ловуваме, за да си осигуряваме храната. Неудобство е най-меко казано. На всяка крачка ще срещаме пречки, застрашаващи живота и здравето ни.

— Ще се справя.

Дали гласът ѝ не беше малко по-слаб? Дали блясъкът на очите ѝ не започна да намалява? Той се усмихна на себе си.

— Тъй като няма да взема Бартоломю, ти ще изпълняваш задълженията на оръженосец. Ще се грижиш за храната и лагера. Ще поиш и храниш конете. Ще...

— Не мисля така.

Той спря. Страхът, който се бе опитал да подхрани, изчезна, изместен от ината, който вече толкова добре познаваше. Къде бе

сбъркал?

— Няма да играя ролята на прислужница, готвачка и чистачка в пустошта. — Тя бавно поклати глава. — Ще участвам, но няма да го върша сама. Ние сме партньори в това малко приключение. Равни.

Той изсумтя невярващо.

— Някоя жена не е равна на мъж.

— Не физически, може би...

— Хайде, Теса. — Не можеше да вярва в подобна глупост.

— Всъщност винаги съм смятала, че жените превъзхождат мъжете.

— Вярно е, че някои качества, които жените притежават, са по-богати от тези на мъжете. — Образът на Диндрейн проблесна в съзнанието му и гласът му омекна: — Те са по-мили, природата им е по-нежна...

— О, стига толкова.

— ...с някои изключения — довърши рязко.

— Аз...

— Това е истината, Теса, мозъкът на жената е по-низш... както и характерът ѝ.

— По-низш?

Челюстта ѝ увисна. Очевидно не можеше да обори твърдението му. Той се почувства като победител. Изглежда я с усмивка на превъзходство.

— Наистина. Всеизвестно е, че качествата, които се ценят у един мъж — чест, лоялност, смелост — липсват у жените.

— Липсват? — Тя се пулеше срещу него. Галахад се засмя.

— Затова жените са създадени да бъдат целувани, а не да пътешестват.

— Наистина? Разкажи ми още. — Гласът ѝ беше хладен, но в очите ѝ гореше гняв. Това не беше поражение. Чувството му за победа изчезна. Тя пристъпи към огнището и разгледа картината над него, сякаш се интересуваше повече от нея, отколкото от спора им. Дали поведението ѝ не целеше да го разоръжи? — За тези мъжки работи. Например разкажи ми за честта.

— Честта? Това е тържествената клетва на мъжа към неговия крал и родина. Или думата му, дадена пред друг. Или...

— Обещание? — подсказа невинно тя.

— Точно така. — Какво се опитваше да каже тази проклета жена?

— Значи да не изпълниш обещанието си, не е почтено, така ли?

— Да. — Гласът му звучеше уверено.

— И аз така си мислех. — Тя се обърна към него с лукаво изражение. — Ти обеща да ми позволиш дати помогна.

Предполагаемият му успех се разби на късчета.

— Това беше номер. Не знаех какво ще последва от подобна клетва.

— Още по-зле. — Тя отиде до масата и погали повърхността ѝ. — Според собствените ти правила, трябва да ми позволиш да ти помогна.

— Можеш да ми помогнеш. Можеш да правиш бивака и да готвиш и...

— Не! — Тя удари с юмрук по масата и се втренчи в него. — Виж, приятел, не съм искала това въобще. Дори не искам да съм тук. Но съм. И независимо дали ти харесва или не, аз съм част от него. Съществена част. Не съм просто някакъв багаж, който трябва да вземеш по принуда, и няма да се занимавам с незначителни неща като готвене и чистене. Не го правя вкъщи, няма да го правя и тук. Няма начин. — Тя пристъпи към него и заби показалеца си в гърдите му. — И още нещо: веднага си разкарай от главата мисълта, че жените са понизши. Първо: не съм глупава. Имам дипломи и степени и съм уважавана в моята област. Второ: когато става дума за родина, аз съм толкова лоялна и патриотично настроена, колкото и ти. Винаги ми се насълзват очите, когато зазвучи химнът.

Галахад се взираше в нея. За Бога, тази жена беше невероятна, когато се ядоса!

— И освен това съм честна и искрена и никога, никога не съм нарушавала дадено обещание. А що се отнася до смелостта — погледът ѝ пареше неговия, — когато бях малка, едно торнадо мина точно над къщата ни. Бях ужасена. Но и това е нищо в сравнение със страха, който преживях през последните няколко дни и който изпитвам по отношение на това, което ни предстои. Но не си изплаквам очите, нито се крия в ъгъла, нито...

— Не е достатъчно да кажеш, че не се страхуваш от това, което ти предстои. — Той хвана ръката ѝ. — Ти не разбираш. Никога преди

не ти е била необходима тази смелост, за която говориш. Още не си била подложена на подобно изпитание. Жените са слаби, Теса. Те...

Тя се опита да отскубне ръката си, но той я държеше здраво.

— Аз не...

— Ако беше мъж, ако беше рицар, твърдостта ти отдавна щеше да е изпитана и нямаше да има съмнение, че...

— Тогава изпитай ме. — В очите ѝ блестеше предизвикателство.
— Изпитай ме тук, сега.

— Да те изпитам? — Той я пусна с презрителен смях. — Да изпитам една жена?

— Точно така. — Тя започна да крачи решително из залата, изведнъж се обърна и насочи пръст към него. — Каквото искаш. Каквото изпитание можеш да измислиш. Бой с мечове, може би?

— Не ставай глупава. Никога не бих вдигнал меч срещу жена, дори и на шега. Ти си прекалено дребна. — С две бързи крачки той се озова пред нея и хвана ръцете ѝ, обърна дланите нагоре. — Ръцете ти са прекалено деликатни, за да държат подобно оръжие. Едва ли би успяла дори да го вдигнеш.

— Без мечове тогава. — Тя издаде упорито брадичката си напред. Гневът му избледняваше пред решителността и Издърпа ръцете си от неговите. — Какво ще кажеш за турнир?

Той поклати глава. Започваше да му става забавно. Каквато и да беше, духът ѝ беше безспорен.

— Пиката също е тежко оръжие за много мъже, да не говорим за жена. Не би било честно да те подлагам на подобно изпитание. Освен това — не можа да скрие усмивката си — при турнирите е необходимо да яздиш.

Тя пребледня леко, потвърждавайки очевидното: не знаеше нищо за конете. Но въпреки това в очите ѝ не личеше, че се предава.

— Тогава ти измисли нещо.

Този ли отговор търсеше? Начин да я предпази от злото? Нямаше ли да е в по-голяма безопасност като оръженосец? Без съмнение, в противен случай щеше да бъде до него, изложена на опасност.

— Ами ако не издържиш на изпитанието ми?

— И двамата знаем, че — независимо дали ни харесва — ще дойда с теб. Но ако не издържа изпитанието ти — тя се поколеба,

поемайки си въздух, — ще правя това, което искаш. Ще се грижа за храната и... — Тя потрепери. — За конете.

— Съгласен. — Той се ухили. — Ще...

— Чакай малко. Нямам намерение да остана без награда, когато спечеля.

— Много добре. Каква награда искаш, ако спечелиш?

— Когато спечеля... — По устните ѝ пробяга лукава усмивка. — ...ти ще се отнасяш с мен като с мъж. Нали се сецаш, като с друг рицар.

— Но ти си...

— С изключение на физиката — прекъсна го бързо тя. — Знам, че нямам твоята сила и мощ, но имам добро чувство за ориентация и съм сравнително подвижна...

— Сестра Абигейл — промърмори той. Тя кимна.

— Тя ни учеше и на гимнастика. Но освен това — аз съм умна.

— Наистина.

В гнева си бе забравил колко умна е всъщност. Това беше едно от качествата ѝ, които го интригуваше особено.

— Няма да направя нищо, което да предизвика убийството ни, но ти ще трябва да се научиш да ми вярваш.

— Да ти вярвам? — Той загледа сериозното ѝ изражение. — А ти вярваш ли ми?

— Разбира се. — Каза го така, сякаш не беше съвсем сигурна. — Вярвам ти.

— Би ми доверила живота си?

Тя изпъна рамене и го погледна право в очите.

— Да.

Той веднага разбра какво трябва да направи.

— Възнамерявах да тръгнем утре при изгрев слънце. Тогава ще те подложат на изпитанието, което ти измисля. Независимо дали успееш или се провалиш, ще тръгнем, когато приключим с него.

Тя го гледаше, без да мига.

— Добре.

Той също я гледаше. Не беше необходимо да я излага на трудности. Само това, че беше готова да се подложи на подобно изпитание, беше достатъчно доказателство за твърдостта ѝ. Дали тази нейна черта го привличаше така? Това ли бодеше сърцето му и винаги

я държеше в мислите му? Не бе срещал такава жена. Щеше да е толкова лесно да я вземе в прегръдките си и да я отнесе в леглото си. Като своя жена. И може би като своя равна. Закле се безмълвно да направи всичко по силите си, за да я предпази от зло, и се помоли да не му се налага да избира между нейния живот и търсенето на Граал.

Взираше се в дълбоките ѝ, тъмни очи и разбра, че вече не е сигурен какъв ще е изборът му.

— Тогава, утре. Теса. — Галахад хвана брадичката ѝ. — И не забравяй, милейди: смелостта не е качество на тялото, а на духа.

* * *

— Ще умра. Знам го. Ще умра. — Теса крачеше из стаята и разтърсваше ръцете си. — Отметна глава назад и извика. — Мерлин!

Ориана приседна в края на леглото.

— Това не е начинът да извикаш един вълшебник, милейди.

— Е, ако имаше пейджър, това нямаше да е необходимо. — Тя продължи да върви напред-назад, а погледът на Ориана я следваше като човек, наблюдаваш тенис-мач. — Не мога да повярвам в какво ме забърка. Това е. Обречена съм още преди да е започнало това дяволско търсене.

— Обречена?

— Галахад ще ме убие.

— Шегуваш се, милейди. Галахад няма да ти отнеме живота.

— О, не направо. Ще бъде нещастен случай. Ужасен, ужасен нещастен случай. Трагичен, но неизбежен. Може дори да оживее. Разбира се. Това е стратегията му. Той иска да пострадам. Достатъчно, за да остана тук, когато той тръгне към залеза. — Тя спря и погледна тревожно към момичето. — Трябваше да го видиш на вечеря, когато кралят и Мерлин му казаха, че ще тръгна с него. Побесня.

— Аз наистина го видях, но отдалече. — Ориана се намръщи замислено. — Не забелязах някакво особено раздражение.

— Отблизо обаче се виждаше. Повярвай ми, той беше един огромен сърдит рицар. — Отново спря да крачи. — И ми се струва, че още е ядосан. Прикрива го, опитвайки се да изглежда очарователен и разумен. Преструва се, че се тревожи за безопасността ми. Но не може

да ме излъже. Въобще не иска да ме вземе със себе си на това малко пътуване. И измисли тази глупост с изпитанието.

— Но не ми ли каза, че идеята за изпитанието е била твоя?

— Ха! Това само доказва колко е умен.

Ориана се намръщи скептично.

— Разбира се, не вярваш наистина, че сър Галахад може да ти причини зло?

Теса спря и се втренчи в момичето. Нима тази сутрин той я целуна и тя отвърна на целувката му?

— Вярваш ли, милейди?

— Не. — Теса изпъшка и се строполи на леглото. Заби поглед в каменния таван. — Разбира се, че не. Това е просто паника. Страх. Галахад вероятно е прекалено добър и благороден, за да извърши подобно нещо. — Погледна към Ориана. — Добър и благороден е, нали?

— Няма по-фин мъж от него.

— И аз така си мислех.

— И ти ще го придружиш. — Ориана въздъхна с очевидна завист.

— Казваш го така, сякаш имам среща с някой абсолюент.

По лицето на момичето премина сянка на объркване.

Беше ред на Теса да въздъхне. Мерлин можеше да направи всичко това много по-лесно, ако им бе измислил нещо като някакъв незабавен преводач. От друга страна, и тя би могла да внимава повече какво говори. И може би, просто може би, трябваше да започне да полага някакво усилие да се приспособи към Средновековието.

— Извинявай, миличка. Какво ще кажеш за... покана за танц?

Лицето на момичето се оживи.

— Това е много по-добро от просто един танц. Ти и той ще бъдете заедно в продължение на месеци, а може би и години.

— Години? — Нещо се размърда под лъжичката ѝ. — Шегуваш се.

— Вярно е, милейди — отвърна бързо Ориана. — Подобни търсения продължават с години.

— Години, а?

— Не е възможно да се предвиди колко време ще отнеме едно подобно начинание. — Ориана я изгледа с любопитство. — Знаеше ли,

че ти и той сте в устата на всички в замъка? Много необичайно е един рицар да бъде съпровождан от дама на такова пътешествие. Не знам нещо подобно да се е случвало преди.

— Такава съм си аз. — Теса се претърколи на една страна и сложи ръка под главата си. — Пионер.

— Пионер?

— Извинявай. Основоположник? Изследовател? Ъ-ъ... първият човек, който прави нещо?

— Точно така — Момичето се поколеба. — И все пак това не е нещо, което биха пожелали много жени.

— И аз не си го избрах доброволно, но май вече съм затънала до гуша.

Ориана се намръщи.

— Не го ли искаш?

— Не съвсем. Но това е единственият начин, по който мога да накарам Мерлин да ме върне у дома.

— Къде е този „дом“?

— Домът ми?

В съзнанието ѝ се върнаха добре поддържаният двор на университета и малкият ѝ, но приятен апартамент, последван от образа на викторианската къща, сгъшена в един стар квартал, където бе израснала. И освен това мислите ѝ се изпълниха с телефони и микровълнови фурни и всякакви други удобства, които досега бе приемала за даденост.

— Домът ми е много, много далеч.

— Липсва ли ти?

В ушите ѝ изведнъж отекна смехът на майка ѝ на една от многобройните глупави шеги на баща ѝ и ѝ стана толкова мъчно, че очите ѝ се навлажниха.

— Много ми липсва. — Подсмъркна. — Нямах представа колко много.

Ориана се изтегна до нея.

— Разкажи ми за твоя дом.

Теса се засмя тихо.

— Не знам откъде да започна.

— Жалко. — Тийнейджърката рисуваше с пръст нещо върху покривката на леглото. — Идваш от място, където има много магия.

Затова Мерлин е довел теб да помогнеш на сър Галахад. — Настоятелният ѝ поглед срещна очите на Теса. — Не е ли така?

— Така? — Дигитални часовници, коли и светлини, които се включват само с едно докосване. Подбра думите си внимателно. — Предполагам, че всичко, което не можеш съвсем да разбереш, се отдава на магия. От тази гледна точка, всеки от Камелот би сметнал, че в моя свят има много магия.

— Ще ти е необходима ли магията ти по време на пътуването? За да откриеш Граал?

— Да, ще имам нужда от нещо, но магията ми е съвсем малко. Всъщност въобще не съществува. Мерлин ми предложи да ме научи на един наистина хубав номер... — Тя поклати глава. — Предполагам, че магията, чиято и да е магия, не би причинила зло. Мисля, че ще имаме нужда от всичката помощ, която можем да получим.

— Магията наистина ще ви помогне.

Теса се замисли за момент.

— Знаеш ли, досега не съм вярвала в магии. Не вярвам в нищо, докато не ми бъде доказано. Не вярвах, че Галахад, Артур и всичко тук е съществувало, преди да дойда.

В очите на Ориана блестеше неверие.

— Наистина страната ти ще е много странна, щом не сте чували за Артур, краля на всички британци.

— О, чувала съм за него, но просто не вярвах.

— В такъв случай ти е липсвала вяра — каза момичето с мъдрост, прекалено голяма за годините ѝ. — Всеки трябва да има вяра. В Бога, в краля, в хората и в самия себе си. И очите ѝ блеснаха — в любовта.

Теса се засмя.

— Защо повдигаш въпроса за любовта?

Ориана сви рамене.

— Не знам, милейди.

— Хайде, кажи ми.

Ориана присви очи.

— Вече ти казах веднъж, милейди: вярвам, че Галахад изпитва чувства към теб. Чувства, за които и самият той още не знае. Не те ли учудва желанието му да те предпази от зло?

— Просто се страхува, че ще му се пречкам.

— Мисля, че това не е всичко. — По устните на момичето затанцува лукава усмивка. — И мисля, че и ти смяташ така.

Теса щеше да го отрече, но премълча, спомняйки си израза в очите на Галахад тази сутрин, когато се целунаха. Не се ли бе зачудила тогава дали неговите чувства не са отражение на нейните? Дали не усеща същата връзка с нея, каквато и тя с него? Връзка, толкова дълбока, че нямаше да ѝ е необходима повече от искра, за да избухне в чувства, толкова силни, че дори не можеш да си ги представиш? Или да ги управляваш?

— Аз не бих се тревожила за изпитанието, на което смята да те подложи добрият рицар. — Ориана стана и тръгна към вратата. — Той няма да ти причини зло.

— От твоите уста... — промърмори Теса.

— Бих се страхувала от наранявания не на тялото ти, а на сърцето ти.

— Сърцето ми?

— Липсата на вяра е толкова заслепяваща, колкото и качулка над очите. — Ориана поклати глава. — Същият инат си, както и твоят рицар.

— Той не е мой рицар.

— Не е ли?

— Не.

Теса пренебрегна внезапно осъзнаване, че всъщност много иска той да бъде нейният рицар. Неин и само неин. Нейният бял рицар. Нейният спасител. Нейният герой. Но това, което искаше, нямаше никакво значение. От това не би могло да излезе нищо. Техните светове бяха прекалено различни и тя щеше да се върне в своя веднага щом приключеше цялата тази работа с Граал. Освен това нямаше никакъв начин да се състезава с идеалната Диндрейн. Той бе обожавал мъртвата си съпруга. А Теса просто го влудяваше.

— Той не е моят рицар и никога няма да бъде.

— Както кажеш. — Ориана отвори вратата и стъпи на прага.

— Ориана. — Момичето се обърна. — Просто исках да ти благодаря. За това, че си ми приятелка. — Теса пристъпи към нея. — Вероятно повече няма да се видим.

— Ще ми липсваш, милейди. Не приличаш на никого, когото познавам. — По устните ѝ пробяга дяволита усмивка. — Не е чак

толкова лошо да изгубиш Галахад заради някоя като теб.

Теса се засмя.

Ориана хвана ръката ѝ и я стисна.

— Бог да те пази. — Тя отново тръгна, но се обърна и изгледа замислено Теса. — Но наистина се чудя, милейди, дали тук няма още нещо... освен Камелот... в което не си вярвала... и което може би скоро ще разбереш, че съществува.

ГЛАВА 11

— Това явно е най-тъпото нещо, в което някога съм се забърквала — промърмори на себе си Теса.

Бутна дървената врата и излезе на двора, заобикалящ замъка. Животът беше наистина много сложен, когато не знаеш основни неща, като например кога и къде се намираш. Така или иначе, Галахад бе казал, че ще се срещнат тук. Тъкмо бе започнало да се развиделява, а това не беше любимата ѝ част от деня в която и да било епоха, макар че всъщност нямаше никакво значение — не бе мигнала цяла нощ. Какво я бе прихванало, когато се съгласи — не — поиска Галахад да изпита смелостта ѝ? Почти си заслужаваше това, което ѝ е измислил.

Въпреки ранния час мястото беше доста оживено. Теса бързо бе разбрала, че замъкът е независима, самозадоволяваща се общност, в която всеки жител играе някаква роля. Би могла да направи сериозно социологическо изследване на тази тема, когато се прибере вкъщи. Ако живееше достатъчно дълго.

— Мерлин — прошепна тя с всичката настойчивост, която можа да събере.

Ако изкрещеше, щеше да се почувства много по-добре, но последното нещо, от което имаше нужда сега, бе още внимание върху себе си. Вече бе станала основна тема за разговори в двора. Разбира се, би могла да крещи колкото си иска и пак да не получи отговор. Мистър Вълшебник очевидно я бе оставил сама — да потъне или да изплува — и да му осигури малко забавление.

Тя се разхождаше из двора, обръщайки внимание на подробностите от ежедневието. Съхраняваше ги в паметта си за бъдещо ползване. Това беше стар трик и точно сега ѝ служеше добре, защото отвличаше вниманието ѝ от предстоящия тест и търсенето на Граал, което щеше да го последва. Беше доста изненадана, когато осъзна колко много всъщност знае за Средновековието. Е, не беше експерт, но въпреки че като цяло въобще не харесваше епохата, бе научила доста неща с течение на годините. Но ако бе обръщала повече

внимание... Кой да знае, че някой ден всичките тези знания щяха да ѝ потрябват?

Само дрехите биха могли да ѝ помогнат да определи кое време е, ако въобще бе учила за костюмите. Разбира се, някъде бе чела, че ризницата от халки предшества доспехите, но нямаше никаква представа за точното време. Освен това все още не беше виждала нито Галахад, нито някой друг в бойно облекло. Всички мъже, които видя, бяха облечени в туники и тесни панталони, или по-скоро — гащи. Що се отнася до жените, роклите бяха прости, дълги и свободни и всъщност доста приятни. С изключение на грозните цветове, които май бяха изключително запазени за нейните дрехи.

Оглеждаше нарастващата тълпа за Галахад. Дали закъсняваше, или наистина щеше да ѝ се размине? Да не би Мерлин в крайна сметка да ѝ бе помогнал? Въздъхна. Вероятно не. Това щеше да му развали удоволствието. Този садист! Би заложила самия Граал, че Мерлин в момента се забавлява изключително.

Теса разгледа пъстрата картина. Къде точно в записаната история се вместише всичко това? И как, за Бога, бе успял Мерлин да го скрие толкова добре? Би трябвало спомените на тези, живели тук, да са се предавали от баща на син, от майка на дъщеря, докато... Теса се усмихна кисело. А нима легендите не започваха така? И малко подобрена магия, използвана стратегически, за да изтрие някои следи от физическо присъствие тук, да промени някой прекалено точен разказ, да изтрие спомените на някого или на цяло семейство и Артур и Камелот щяха да се превърнат в приказка. Трябваше да си признае — Мерлин бе свършил добра работа.

И все пак нямаше да е зле да разбере коя дата е. За да задоволи собственото си любопитство, ако не друго. И въпреки това нима датата имаше някакво значение? Какво бяха няколко години, дори няколко столетия, сравнени с великото ѝ приключение?

Приключение? Заобиколи с повдигнати поли купчина тор и сбърчи нос. Точно тази дума бе използвал Мерлин. Какво бе казал? Нещо в смисъл, че това е приключението на живота ѝ? Не, беше казал, че ѝ предстои забележително приключение. А тя бе смятала пътуването си до Гърция за приключението на живота си. Каква смешка! И най-странната ваканция не можеше да се сравни с

търсенето на свещения Граал заедно с митичен герой. Начинание, което — меко казано — изглеждаше ужасяващо.

Но защо тогава сърцето ѝ тръпнеше в очакване?

Тя спря, без да обръща внимание на любопитните, спокойни или раздражени погледи на онези, принудени да я заобиколят. Кога страхът се бе превърнал във въодушевление? Колебанието — в нетърпение? Резервираността ѝ — в безкрайна необходимост да започне? Тя изпъшка наум. Бог да ѝ е на помощ, тя желаше това така наречено приключение. Това търсене. Това пътуване в неизвестността заедно с един мъж, който вече бе докоснал сърцето ѝ.

А ако сърцето ѝ бъде наранено? И не беше ли това една от опасностите и предизвикателствата, за които я бе предупредил Мерлин? Когато въпросът се сведе до това, нима цената не беше прекалено висока за едно такова приключение? Може би не, но би предпочела да избегне точно този риск.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Нека Галахад я подложи на изпитанието си. Адреналинът пулсираше в тялото ѝ. Тя не беше една от онези типични за него дами в затруднение и не беше никаква си жена. Тя беше съвременна жена и знаеше, че жената може да направи почти всичко, което може един мъж. Не че някога бе опитвала лично, но... какво от това? Животът ѝ досега беше сравнително спокоен, нормален. Може би сега бе дошъл и нейният ред.

В главата ѝ зазвуча припевът на песента „Аз съм жена“. Беше готова. Не, беше повече от готова. Готова за предизвикателства, изпитания и каквото там я очакваше. И повече от готова за него.

— Бих дал кралски откуп, за да науча мислите ти, милейди. — Гласът на Галахад беше съвсем близо до ухото ѝ.

Тя се обърна рязко. Той ѝ се ухили така, че дъхът ѝ спря. Тя погледна тъмносините му очи, блестящи в ранното утро, пълните устни и се учуди как въобще е успяла някога да му устои. И защо го е направила.

Тя се засмя.

— Добро утро. Хубав ден, нали?

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Необичайно приятен. Като настроението ти.

— Държах се доста долно... ъ-ъ... неприятно, откакто дойдох тук, и се извинявам за това. — Тя вдигна глава и погледите им се

срещнаха в един начин за флиртуване, който не бе използвала от години. Съдейки по изражението му, смесица от изненада и удоволствие, не можа да си спомни защо въобще се бе отказала от него. — Мислиш ли, че можем да започваме?

Галахад се покашля. Очевидно го бе хванала неподготвен. Хубаво. Без съмнение, той я превъзхождаше във физическо отношение, но пък тя щеше да използва всяко оръжие, което можеше, за да посрещне и победи всичко, което ѝ се изпречи на пътя. Включително Галахад. А според нея, флиртът беше просто още едно оръжие.

Той се поклонил ниско, изискано.

— Наистина, милейди Теса, на вашите услуги съм.

— Страхотно.

Тя се усмихна лъчезарно, хвана го под ръка и тръгнаха. Не беше сигурна накъде, а и Галахад сякаш не се интересуваше от посоката. Просто я гледаше очарован, сякаш беше някой нов животински вид, който току-що е открил.

— Интересна песен. Преди не съм я чувал.

— Каква песен?

— Тази, която си тананикаш.

— О, тази ли? — Не се бе усетила, че си тананика. — Това е нещо като химн.

— Наистина. Звучи странно.

— Обзалагам се, че никога няма да чуеш нещо подобно. — Не и ако не живееш в продължение на векове. — Е, готов ли си за изпитанието ми?

— Изпитанието ти? — Той поклати глава, сякаш за да се отърси от някаква мисъл. Сбърчи чело. — Теса, не е необходимо да те подлагам на изпитание. Желанието ти да се подложиш на някакво прежеждие, за което дори не знаеш какво е, вече е достатъчно изпитание. — Той се усмихна. — Убеден съм, че смелостта ти е безспорна, и се признавам за победен.

— Това ми харесва. — Тя стисна ръката му. — Трябва да призная, че е наистина изкусително, но смятам, че приказките ти имат нещо общо с честта, нали? Да спазиш обещанието си, нали?

— Да, но...

— Никакво „но“. Дадох ти дума и това е всичко. Е... — Тя го погледна с увереност, която току-що бе открила у себе си. — Какво си

намислил?

На него сякаш му стана много неудобно.

— Хайде, изплюй камъчето.

Той заговори съвсем бавно:

— След като размислих, прецених, че изпитанието, което ти бях подготвил, не е честно.

Тя се засмя.

— Какво искаш да кажеш?

Той въздъхна тежко.

— Бе предназначено по-скоро да те изплаши, отколкото да докаже смелостта ти.

— Да ме изплаши? — Какво ли беше измислил? След всичко, което преживя напоследък, беше необходимо нещо наистина сериозно, за да я изплаши. — Ще се справя. Нали няма да ме убие?

— Не. — Той се намръщи, поколеба се, сякаш го обмисляше. — Има малка вероятност, но... — Отново поклати глава — Не.

— Радвам се, че си толкова уверен.

— Беше предвидено да изпита и доверието ти, освен смелостта.

— Доверието? — Май рефренът на „Аз съм жена“ започна да отива на заден план.

Той я поведе към външните порти. На стената бяха облежани лък и колчан със стрели, както и пътна чанта. Той метна колчана през рамо и взе лъка и чантата. Стрелба с лък? Поне това беше нещо, с което можеше да се справи. Вероятно. Може би зависеше от това, което се намира в чантата.

— Закле се, че би ми доверила живота си.

— Разбира се. Защо да не ти го доверя? — Дали и той чува, че гласът ѝ е отслабнал, или просто кръвта, която бучеше в ушите ѝ, заглушаваше звука му? И къде изчезна проклетата песен?

— Да. — Той я изгледа с възхищение. — Впечатлен съм, Теса Сейнт Джеймс. Не е лесно да повериш живота си на човек, който в много отношения ти е непознат. Ти си наистина жена с изключителна смелост и вяра.

— Отново тази дума — промърмори тя. Преминаха през портите и дългите му крачки я поведоха към една ливада, обградена от дървета. Наложил ѝ се почти да тича, за да не изостава. Къде я водеше?

Вероятно на някое място, където лесно можеше да се освободи от тялото ѝ.

Смешно. Тя се взираше в широкия му гръб и се бореше със страха, който стискаше гърлото ѝ. Наистина му се доверяваше, повече или по-малко. Не, че инстинктите ѝ винаги бяха правилни, когато се отнасяше до мъже. Не беше това. Но като се изключат арогантността и мъжкият шовинизъм, които би трябвало да очаква, така или иначе, той съвсем отговаряше на легендата. И Ориана ѝ бе казала, че е добър човек. От друга страна, между мита и действителността съществуваха доста големи несъответствия.

Най-малко за това, че според няколко от версиите на легендата Галахад беше известен като „рицаря-дественик“.

— Какво е това? — Тя се втренчи в предмета, който той извади от чантата и ѝ подаде.

— Зелка. Не си ли виждала зелка?

— Малко е дребничка, а? — Тя я взе.

— Точно такава ни трябва.

Като се имаха предвид лъкът и стрелите, както и това, че спряха при единственото дърво между замъка и гората, чиято кора бе обсипана с белези, Теса просто бе убедена, че едва ли са дошли тук на пикник.

— И какво точно ще правим?

— Това е изпитанието. — Той вдигна лъка и дръпна тетивата. — Изпитание за смелост, доверие и умение.

— Не ми звучи зле. — Всъщност ѝ звучеше доста добре. В, вече можеше да си поеме въздух. Не че беше велика в стрелбата с лък, но поне знаеше с кой край на стрелата трябва да се прицели. — Ще се опитам. В училище малко се занимавах със стрелба.

— Добрите сестри — каза разсеяно той, като продължаваше да опъва тетивата.

— Да. Сестра Абигейл си беше истински атлет.

Той я погледна.

— Спорт? Игри? Тичане, скачане, такива неща? Странни занимания за монахиня — промърмори той, изваждайки една стрела от колчана.

Тя се облегна на дървото.

— Не и там, откъдето идвам. Такива като сестра Абигейл има във всяко католическо девическо училище.

Той я погледна и тя се засмя.

— Наистина, сестра Абигейл беше страхотна. Говореше се, че преди да стане монахиня, е била избрана за олимпийския отбор по гребане, но не успяла. Някакъв проблем с хромозомите...

Галахад не я попита какво означава това. Явно въобще не я слушаше.

— Е, как е футболният отбор на Камелот? Казват се „*Рицари*“ нали? Чух, че са изгубили последния мач с „*Викингите*“.

— Какво? — Той вдигна глава, сбърчил чело.

— Нищо. — Тя се усмихна сладко.

Галахад присви очи, но отново върна вниманието си към стрелата. Бедният човечец. Дали бе разбрал и половината от това, което му каза?

Той кимна на себе си, после отново я погледна.

— Готова ли си, милейди?

— Разбира се.

Самоувереността ѝ бе поизчезнала, но вече се възвръщаше. Нямаше никакво значение, как ще стреля, той вече ѝ бе казал, че изпитанието е само фиктивно, че важно е единствено това, че е готова да го направи.

— Кой е пръв?

Галахад прокара ръка по кората на дървото и пръстите му се спряха на едно място някъде на височината на брадичката ѝ.

— Дръж зелката тук, над тази рязка.

— Добре.

Разбира се. Той възнамеряваше да прикрепи зелката към кората на дъба, за да я използват като мишена. Доста малка мишена, но... какво толкова? Може би пък щяха да се позабавляват.

— Дръж я така. — Той сложи ръката ѝ. — Отлично. — Взе лъка. — А сега, не мърдай.

Той се обърна и тръгна.

— Къде отиваш?

— Не мога да стрелям от толкова близо — отговори през рамо.

— Но как ще задържиш зелката върху дървото? — извика тя.

— Ти ще я държиш. — Продължи да върви.

Какво каза?

— Какво ще правя?

— Ще я държиш. Дръж зелката — извика той.

— Какво ще...? Какво! — Пусна зелката и скри ръце зад гърба си. — Няма!

Той спря. Раменете му се повдигнаха и спуснаха бързо. Дали въздишаше с досада? Или се смееше? Завъртя се на пета и тръгна обратно към нея.

Тя погледна към зелката на земята. Беше много малка. Преглътна. Къде отиде безстрашието, което допреди малко изпитваше? Явно бе изчезнало.

— Нека се изясним. Предполага се, че трябва да стоя пред това дърво. — Тя удари кората. — Пред това малко дръвче.

— Това е млад бук. — Погледът му се плъзна нагоре към короната, изпълнен с обич. — Когато бях момче, заедно с приятелите ми го използвахме за упражнения. Мислехме, че е пораснал тук само заради нас.

— Не е кой знае каква мишена. Човек може да обхване стеблото с длани.

— Да. Това е предизвикателство.

— Значи аз трябва да стоя тук, до твоята предизвикателна мишена, държейки някакво подобие на зеленчук в ръка, и да чакам да изстреляш стрела към мен?

— Няма да стрелям към теб. — Той се намръщи. — Ще стрелям в зелката.

— Зелката в ръката ми.

— Точно така.

— Мисля, че трябва да поговорим за това.

— Едва ли има какво да се каже. Ти поиска да те подложат на изпитание. Освен това преди малко ти настоя, че е въпрос на чест да го направиш, въпреки че аз бях готов да се откажа от изпитанието. — По устните му пробяга лукава усмивка. — Не бих могъл да забравя подобно нещо. Съжаляваш ли за думите си?

— Да съжалявам за думите си? — повтори бавно тя. — Не, не съвсем. Но правил ли си подобно нещо преди?

Той избухна в смях.

— Когато бяхме момчета, това беше любимата ни игра за доказване на умения и смелост.

— А по-късно?

Той изсумтя презрително.

— Това е занимание за деца, Теса.

— Само от любопитство ми се ще да попитам колко хора се разхождат из Камелот с една ръка?

Той я гледа известно време, после изведнъж се ухили.

— Забавна си, милейди. Никой не е изгубил ръка тук. — Той се приведе към нея, в очите му блестеше закачливо пламъче. — Но много са пожертвали един-два пръста.

— Чудесно.

Едва ли имаше голям избор. Можеше да се откаже и да му позволи да се отнася с нея като с човек второ качество през цялото време, което щяха да прекарат заедно, или да стисне зъби, да се помоли и да държи зелката.

— Е?

Тя се взря в бездънните му сини очи, без да обръща внимание на смеха в тях. По дяволите, тя наистина му вярваше. Наистина му имаше доверие.

— Да го направим — продума тихо.

Усмивката му стана по-широка, той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Ще е жалко да загубим дори и един от тези прекрасни пръсти. — Кимна, обърна се и тръгна, поглеждайки през рамо. — Вяра, Теса, това е единственото, което ти е необходимо.

— Точно така. Хей! Добър ли си в това?

Той се засмя, сякаш въпросът беше прекалено смешен, за да му отговаря.

— Аз съм рицар.

— Много по-добре се почувствах! Уцелвал ли си някого в такава игра?

— Никой, който да не е помръднал.

— Страхотно.

Теса се наведе и взе зелката. Стори ѝ се още по-малка отпреди. Погледна към Галахад. Доста се бе отдалечил. Нима възнамеряваше да стреля от такова голямо разстояние?

Очевидно. Най-после той спря, обърна се и вдигна една стрела.

Теса си пое дълбоко дъх, сложи зелката върху дланта си и вдигна ръка към дървото. Дали дървото се движеше, или тя трепереше? Страхувала ли се е някога толкова много? Само ако помръднеше и... край. Но пък дори да изгубеше някой пръст, пак щяха да ѝ останат девет. Или осем.

Той вдигна лъка и се прицели. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Ако наистина беше смела, щеше да гледа как стрелата лети към нея. Кого се опитваше да заблуди? Стисна силно очи и започна да се моли. „Мили Боже, ако ме измъкнеш невредима от това, отсега нататък ще ходя на църква всяка неделя“ Защо не? Вярата ѝ беше малка, но не никаква. И преди бе обещавала подобни неща, обикновено в напечени ситуации. „Този път наистина ще го направя.“

В далечината се чу свистене. Помощ! Стрелата се заби в дъба. Дървото се разтресе. Теса отвори очи и дръпна ръката си.

Зелката, тази съвсем мъничка зелка, беше прикована към дървото. Теса се опули, поемайки си дълбоко въздух.

С периферното си зрение видя, че Галахад тръгва към нея, но не можеше да откъсне поглед от зелката. Стрелата трептеше, забита почти в центъра ѝ. Коленете ѝ отказаха и тя се строполи на земята. Смелостта явно изсмукваше силите. Галахад беше добър. Много добър. Очевидно истинска опасност за нея не съществуваше, стига да държеше ръката си неподвижно. Стига да притежаваше достатъчно кураж, за да му вярва. И вярва. И все пак, бе я изплашил неимоверно.

— Теса! — Той коленичи до нея, разтревоженият му поглед обхождаше лицето му. — Добре ли си? Когато падна, се уплаших... — Погледна към зелката. — Но не съм те улучил.

— Не, улучи зелката. Съвсем точно. — Тя махна косата от лицето си с трепереща ръка. — Защо не ми каза колко добър стрелец си?

— Казах ти, че съм рицар. Освен това не е ли необходима по-голяма смелост, за да се изправиш пред някого, чиито способности не познаваш? Не е ли необходима повече вяра? — Той се изправи и протегна ръка.

— Да не говорим за страха — промърмори тя и хвана ръката му. — Доверието е важно, нали така?

Той ѝ помогна да се изправи.

— Точно така. Ти ми се довери, а аз на свой ред повярвах в смелостта ти.

Галахад хвана стрелата и я извади от дървото. Двете части на зелката паднаха на земята.

— Значи вярата е и в двете посоки?

— Определено.

— В такъв случай... — Тя взе лъка му и опъна тетивата. Дали той можеше да го приеме така, както тя бе готова да му го сервира? — Твой ред е.

— Мой ред? — По лицето му пробяга объркване.

— Твой ред да... хм... да държиш зелката.

— Не мисля. — В гласа му звучеше високомерие.

— Защо?

— Не знам какви са уменията ти.

— И аз не знаех колко си добър, когато го направих.

— Но аз съм рицар.

— А мен ме обучаваше сестра Абигейл. Доверие, Големи човече, забрави ли? Ти сам го каза — аз едва те познавам. Това „Аз съм рицар“ може и да е доста показателно тук, но там, откъдето идвам, то не означава нищо. Ти не направи нищо, за да намалиш страха ми. Сляпо доверие, вяра, това поиска от мен. — Тя се наведе и вдигна по-малкото парче от зелката. — А сега е мой ред да ги поискам от теб.

— Не аз те помолих за изпитание. Не е необходимо да доказвам колко струвам. — Кръстоса ръце на гърдите си и се втренчи в нея. — Аз съм рицар.

— Можеш да го казваш колкото си искаш, но нека ти кажа едно-две неща. — Тя подпря лъка на дървото и внимателно си избра стрела, имитирайки по-раншните му действия. Криеше усмивката си. Човекът наистина беше нервен. — Бях скаут, член съм на няколко учителски сдружения и съм естествена блондинка. Нищо от това не ти дава и най-малката представа за умениято ми да боравя с това чудо. — Тя го почука с върха на стрелата по гърдите. — Ако ще работим заедно, не трябва ли и аз да ти имам доверие толкова, колкото и ти на мен?

— Но аз съм мъж!

— Извинявай. — Тя поклати глава. — Това също не е достатъчна гаранция.

— Никой никога не си е позволявал да се съмнява в смелостта ми...

— Аз не се съмнявам в смелостта ти. Просто искам да имаш такова доверие в мен, каквото ти очакваш аз да имам в теб. Какво ще кажеш? — Тя се усмихна невинно. — О, да, необходимо е много по-голямо доверие, за да се изправиш срещу някого, чиито умения не познаваш.

Челото му се сбърчи.

— След като хвърляш собствените ми думи в лицето ми, явно нямам избор — ще се подчиня на желанието ти.

— Така си и помислих. — Тя му подаде половинката от зелката. — Все пак, като се има предвид какъв смел рицар си, мисля, че няма да е зле да направим предизвикателството по-голямо.

— За мен е достатъчно — изръмжа той.

— Но не и за мен. — Теса взе зелката от ръката му. — Това е изпитанието „Вилхелм Тел“. — Надигна се на пръсти и сложи половинката върху главата му.

— Мили Боже, жено! — Той я сграбчи за ръката, придърпа я към себе си и зелката се изтърколи на земята. — Само един глупак би позволил дори на най-опитния стрелец да опита подобна цел.

— Но е справедливо. Ти избра моето изпитание, сега аз избирам твоето.

— Аз не...

— Доверие, Галахад. — Веждите ѝ се надигнаха. — Просто искам да ми се довериш по същия начин, както ти поиска аз да ти се доверя.

— Да ти се доверя с главата си? — Той се взираше в нея, носът му беше на сантиметри от нейния.

— Не. Да вярваш, че няма да позволя да изгубиш главата си.

— Не можеш да го направиш. — Гласът му беше напрегнат. — Вече съм изгубил главата си. — Очите му потъмняха. — И може би сърцето си.

Тя затаи дъх.

— Така ли?

— Да.

Погледът му прониза нейния. Времето забави своя ход и спря. Дали усещаше ударите на неговото сърце до гърдите си, или това беше

нейното собствено сърце? Дали тялото му се притискаше към нейното с копнеж, или нейното тяло се извиваше към неговото? Дали учудване за дълбочината на все още несподелените чувства блестеше в очите му, или това беше просто отражение на нейните собствени емоции?

Той изведнъж пусна ръката ѝ и тя се олюля назад. Разочарованието я прониза, макар че коленете ѝ омекнаха, а ръцете ѝ трепереха.

— Много добре. Да продължаваме. — Той се наведе бързо и взе останките от зелката, сложи я на главата си и стисна ръце зад гърба си. — Чувствам се като глупак.

— Много си сладък. — Тя сподави кикота си. — Зелето много ти отива.

На лицето му бяха изписани отвращение и раздражение.

— О, да! Извинявай. В Средновековието нямате чувство за хумор, предполагам. — Тя взе лъка и се обърна. Изведнъж, без да се замисля, се завъртя и лепна една звучна целувка на устните му, отстъпвайки бързо, преди да е успял да реагира. — И на мен няма да ми хареса да изгубиш главата си повече, отколкото на теб. — Тя отново тръгна.

— Изпитвам огромно облекчение, милейди. — Гласът му беше пропит от сарказъм. — Това ще бъде голямо успокоение за мен през следващите минути, стига да не се тревожеш за треперенето на ръцете ти.

— Довери ми се, Галахад — извика през рамо тя.

Чу го как мърмори зад нея, и се засмя. Сигурно се проклинаше, че сам се е поставил в положението да зависи от милостта на някаква си жена. Галахад никога не се бе замислял, че тя също би искала да му вярва така, както той на нея. Разбира се. Той знаеше своите възможности по отношение на смелостта и уменията, но нямаше и най-малка представа за нейните способности. Освен това тя беше жена, а в неговия свят това едва ли означаваше много. Време беше да му даде малък урок.

Тя спря на известно разстояние и се обърна към него. Не виждаше добре изражението му оттук, но не ѝ се стори особено променено. И все пак дали тялото му не изглеждаше по-напрегнато отпреди? Може би беше нормално. Дори за един рицар.

Тя му махна небрежно, после съсредоточи вниманието си върху лъка и стрелата. Колко ли по-нервен щеше да бъде, ако знаеше, че опитът ѝ в стрелбата с лък се ограничаваше до шестседмично обучение по време на последната ѝ година в гимназията? Или беше първата? И все пак за това оръжие не се изискваше кой знае какъв майсторлък. Лъкът не беше много по-дълъг от онези, които използваха в училище. Това би могло да бъде още нещо, което да ѝ помогне да определи историческата дата, стига да знаеше кога е изобретен дългият лък. Но тя не знаеше.

Сложи края на стрелата в тетивата, нагласи лъка и погледна по дължината на стрелата към мишената си. Галахад не помръдваше. Беше готов да ѝ се довери, въпреки че не му бе дала истинска причина да го направи. Беше готов да се подложи на същото изпитание, на което я бе подложил самият той, въпреки че нямаше никаква представа, дали тя въобще някога през живота си е хващала лък. И беше готов да изглежда смешен с тази зелка на главата само заради едната чест. Какъв човек.

Тя си пое въздух, дръпна стрелата, прицели се далеч от него и стреля.

Стрелата полетя в дъга и падна на около десетина метра от дървото. Слава Богу. Тя въздъхна дълбоко. Дори и като нарочно се целеше далеч от него, пак не беше съвсем сигурна, че няма да го улучи по някаква прищявка на съдбата. Единственото нещо, от което не разбираше повече от стрелбата с лък, беше футболът.

Тя се усмихна и тръгна обратно към дървото. Галахад махна зелката и също се насочи към нея, като една от дългите му крачки беше равна натри от нейните. Усмивката ѝ помръкна. Изражението му не беше като на човек, който току-що е преминал успешно изпитание. Стъпките ѝ се забавиха. Не, беше по-скоро като на човек, който е бил изигран.

Е, не беше ли направил точно същото и с нея? Тя вдигна брадичка и продължи да крачи към него, спирайки чак когато помежду им остана съвсем малко разстояние.

— Нямаш никакъв опит с лъка, нали? — В думите му звучеше раздражение.

— Да.

— Тогава това беше номер.

— Съвсем не. — Не можа да скрие лукавата си усмивка. — Това беше изпитание. Нали се сещаш — за доверие, вяра, смелост и всички онези благородни качества.

— Нямахте намерение да стреляш в зелката.

— Оф! Нека ти кажа нещо — не съществуваше никаква вероятност да уцеля със стрела тази зелка, нито дървото. — Поклати глава. — Много съм зле с лъка.

— И въпреки това ме накара да стоя там, със зелка на главата, и да вярвам, че наистина ще се опиташ да я улучиш? — Думите му бяха премерени.

— Схвана. — Гледа го известно време. Изглеждаше съвсем овладян. Какво ли си мислеше? — Това е едно от нещата, на които ни учеше сестра Абигейл. Ако не си най-добрият играч физически, то най-добре ще е да си най-умният.

— Ти си гатанка, милейди — каза замислено Галахад. — Коя всъщност си ти, Теса Сейнт Джеймс? Откъде идваш?

Дали беше дошло време да му каже?

— Вече ти казах, моята земя...

Той я прекъсна нетърпеливо, махвайки с ръка.

— Знам, че с теб е свързана някаква магия, но след като Мерлин е на твоя страна, значи не си вещица.

— Вещица ли каза! Със „щ“?

— Ще ме побъркаш, преди всичко това да свърши — промърмори той.

— Да. Но ще бъде страхотно преживяване.

ГЛАВА 12

— ...И тогава, когато бях в трети клас, баща ми беше...

Крясъците на птиците и шумът на вятъра се сливаха с непрекъснатото бърборене на жената върху коня до неговия и той му обръщаше съвсем малко внимание. Би трябвало да се досети, че неговото мълчание няма да я накара да млъкне. По време на единия час, който бе изминал, откак напуснаха Камелот, Теса почти не бе спирала. Дали красивата дама бе започнала да се притеснява сега, когато търсенето им наистина бе започнало? Не би могъл да я кори за подобно нещо. И най-смелите мъже изпитваха колебание, когато тръгваха към неизвестното.

С всеки изминал момент той започваше да разбира все повече и повече от това, което му говореше. Не всяка дума, разбира се, но значението като цяло му ставаше все по-ясно. Беше трудно да не обръща внимание на често интригуващите образи, които предизвикваше в съзнанието му, но точно в този момент трябваше да осмисли множеството емоции и чувства в собствената си глава.

— ...Гърците, разбира се, първи открили...

Думите ѝ жужаха като пчели, гласът ѝ беше като приятен акомпанимент към собствените му мисли. Погледът му се плъзна по дългия, добре оформен крак, който се показваше под полата ѝ. Тя бе настояла да яхне коня като мъж и се оплака за липсващите ѝ „дънки“ — гащите, с които бе обута, когато пристигна. Той призна пред себе си, че наистина щяха да са ѝ удобни, но на глас каза само, че не с прилично жена да носи подобни одежди. Забележката му бе последвана от бърз отговор с непознати думи, но със съвсем ясно значение. Усмихна се на себе си. Тя наистина беше необикновена жена.

Но какво притежаваше тя, от което той имаше нужда? Погледна я замислено. Седеше на коня изправено, вдигнала брадичка, гордо изпъчила гърди. Да, рицарят прикри усмивката си, наистина притежаваше нещо, от което той имаше нужда. Би бил глупак, ако

отричаше пред себе си, че не я желае в леглото си. И още по-голям глупак, за да не обърне внимание на чувствата, които предизвикваше у него. Чувства, които надхвърляха обикновената похот. Бяха еднакви по сила с любовта, която бе изпитвал към първата си съпруга, макар че бяха различни от нея, както денят се различава от нощта.

Прогони внезапно обзелото го чувство за вина. Не можеше да не се запита дали привързаността му към Теса не е предателство спрямо Диндрейн. Разбира се, тя не би мислила така и би очаквала... не... би настоявала той да се ожени повторно още много отдавна. Но тази мисъл не го успокояваше. Диндрейн не би завиждала за чувствата, които изпитваше към лейди Теса. Чувства, толкова различни от тези, които бе изпитвал към жена си, че той самият не беше съвсем сигурен за значението им, дори и да знаеше колко са дълбоки.

Диндрейн беше като луната, небето и звездите. Беше толкова близо до съвършенството, колкото въобще би могла да бъде една смъртна — тиха, покорна, желаеща единствено това, което искаше и той. А той я бе обичал с плам, който остана дори и след смъртта ѝ.

А нарастващите му чувства спрямо Теса?

— ...Ставаше дума за това, че не можеш да използваш ръцете си, и аз...

Определено ако това беше любов, то беше твърде странна нейна разновидност. Ако Диндрейн беше небето, то Теса беше земята — непокорна, упорита, силна. Не познаваше друга жена — с изключение може би на Гуенивир — която би застанала пред стрелата му, без да помръдне. Или да отказва да приспособи мнението си към неговото. Или да настоява да се отнася с нея така, както се отнасяше само с няколко мъже на този свят — сякаш е равна нему. И може би беше.

Глупости. Тя не беше нищо повече от една жена.

Тогава защо всеки миг, прекаран с нея, предизвикваше непоклатимото му досега схващане относно жените, тяхното място в обществото и подходящо поведение? И още повече — предизвикваше собственото му съзнание?

Какво притежаваше тя, от което той имаше нужда?

Може би отговорът бе скрит някъде във въпросите, които обкръжаваха лейди Теса. Той не беше любопитен по природа. Бе искал да разбере защо е дошла тук само защото бе убеден, че отговорът ѝ има пряка връзка със самия него. И наистина, беше прав. Сега може би

беше подходящо време да научи нещо повече за загадъчната земя, от която идваше Теса. Това беше наистина много странно. Повечето чужденци, които бе срещал в миналото, разказваха с изключителни — и често досадни — подробности за страната, където бяха родени, а Теса не само че не искаше да говори на тази тема, но дори сякаш изпитваше известно безпокойство.

Тя беше загадка — толкова сложна и объркана — както гатанката, която водеше търсенето им. В това поне си приличаха — той също не обичаше гатанките. Те сякаш танцуваха в мозъка му без никакъв ритъм и смисъл, проваляйки опитите му да разгадае и най-простата. Въпреки че никога не би й признал подобна слабост.

Когато всичко бе казано и направено, в тишината на покоите си, в спокойните мигове от живота си, Галахад мислеше за себе си като за обикновен човек със силна вяра в честността, сплотеността, честта и справедливостта. Единствено времето, в което живееше, и вкусът му към приключения го бяха превърнали в рицар и слуга на краля. Това не беше особено скромно мнение, но си беше самата истина.

— ...Но истинско бельо може би ще подобри целия външен вид...

Той определено не беше учен човек и въпреки че знаеше как се пише, това не беше умение, което смяташе за особено интересно или полезно. Не че беше глупав. Не, той просто беше повече човек на действието, свикнал да работи с тялото си, а не с главата си. Беше склонен да решава всеки проблем бързо и директно, нерядко вадейки мечата си.

При Теса беше по-различно. Тя очевидно обичаше писаните изкуства. Дори бе настояла да вземе със себе си онази малка, странна книжка. Безполезна, разбира се, но тя я стискаше като амулет. Не беше очаквал от нея подобно суеверие. Теса беше проникателна, с остър и бърз ум. Без съмнение, тя би поставила мисълта преди действието. Това щеше да ѝ е от полза в предстоящите дни. А дали той...

Той се надигна рязко и се втренчи в нея. Тя му се усмихна искрено.

— Не мислиш ли и ти така?

Той кимна безмълвно. Това, което го бе попитала, всъщност нямаше значение. Единствено важна беше мисълта, която го бе пронизала като остър нож. Истината! Сега всичко му беше ясно. Защо

Мерлин настояваше, че той няма да успее да намери Граал без нея. И защо краля бе подкрепил вълшебника.

Те се допълваха един-друг, той и това странно, прекрасно създание. Всеки притежаваше онова, което липсваше на другия. Неговата смелост идваше от силата му, нейната — от познанията ѝ. Те бяха половинки на едно и също цяло. Значими единствено когато са заедно. И заедно можеха да открият това, което търсеха.

Тогава истината ще се разкрие и това, което търси всеки човек, ще стане негово.

Ясно, че това беше разкритата истина. Олекна му на сърцето. Тази гатанка може би няма да се окаже толкова трудна, колкото се бе опасявал.

Погледна към Теса. Ако можеше да разгадае една част от гатанката, значи имаше надежда, че ще успее и с друга.

Това беше просто още едно предизвикателство. Прикри една въздишка. Въобщо не обичаше гатанките.

* * *

— Е, какво стана с духовия оркестър? С тълпите изпрацачи? С прощалните вечери? — Теса поклати глава. — Не си чул нито една моя дума, нали?

— Всъщност чух, милейди — провлече той бавно, мързеливо. Така, както един мъж се присмива на жена. Нима имаше нещо по-дразнещо от това? — Всичките до една.

— О, нима? Докажи го.

— Дай ми малко време да събера мислите си. Беше... — Той сбърчи чело, това явно беше средновековната версия на саркастична физиономия. — Говори за пътуването на семейството ти от някакво място, наречено Айова, когато си била въввлечена в някакво приключение, което, струва ми се, нарече трети клас. След това се спря върху приноса на древните гърци за развитие...

— Достатъчно.

— По едно време отново отбеляза влиянието на добрата сестра Абигейл върху живота ти, като наблегна върху неприязънта ти към нещо, каква беше думата... А, да — футбол...

— Добре. Престани. — Тя се засмя. — Предавам се. Внимавал си.

Устните му се разтеглиха в тънка, доволна усмивка. Дали наистина я бе слушал, или просто притежаваше някаква странна способност да възпроизвежда чутото? Като някакъв човешки магнетофон? Май това ѝ се струваше по-вероятно.

— Е — тя накриви глава и го изгледа, — отговори на въпроса ми.

— Какъв беше той, красива Теса?

— Последният. Защо не ни изпратиха както подобава, когато напуснахме замъка? Кралят дори не излезе, за да се сбогува.

— При подобно пътуване не се прави така. Въпреки че нашата цел не е тайна...

Тя изсумтя.

— От това, което успях да видя, не е много лесно да се запази тайна в Камелот.

— ...Кралят предпочита да запази поне малко дискретност. Онези, които ни наблюдаваха снощи, от благородниците до прислугата, дължат предаността и лоялността си на Артур и само на него. Извън стените на замъка няма да излезе и думичка за нашето търсене. — В гласа му звучеше тиха увереност.

— Е, и какво тогава? — *Защо не искаше да чуе отговора?* — Защо кралят иска да потули всичко?

Галахад спря, сякаш се чудеше колко да ѝ каже.

— Ще има хора, които ще се опитат да ни спрат.

— Шегуваш се, нали?

Той я изгледа изпитателно.

— Не се шегуваш. — Тя поклати глава. — Разбира се, че не се шегуваш. Всички приказваха само за предизвикателства, опасности и рискове. Трябваше да се досетя, че няма да минем без лоши. Нима може да има хубаво приключение без злодей? Е, кой е той? Друг крал? Друг магьосник? Викингите? — Отговорът сам прониза съзнанието ѝ. — Мордред, нали?

Той се взираше в пътеката пред тях. Гласът му беше равен:

— Невъзможно е да се каже със сигурност. Кралят няма доказателство за измяната на Мордред. Възможно е да нямаме врагове и загрижеността ни да е безпочвена. Или...

— Или отговорът е някой от посочените по-горе. — Стомахът й се сви. Люлеенето на коня вече бе предизвикало същата реакция на няколко пъти, но това сега беше различно. Това беше страх. — Страхотно.

— Засега няма за какво да се тревожим. Едва сме излезли от Камелот. — Той сви рамене. — Когато говорих с краля...

— Кога си говорил с краля?

— Малко преди да тръгнем. Той каза...

— Разговарял си с Артур без мен?

— Да — отвърна той с известна досада. — Той каза...

— Защо си разговарял с него без мен? Мислех, че и двамата сме забъркани в това.

— Теса. — Той я погледна в очите. — Аз съм резервиран... не... приемам присъствието ти. Ти доказва качествата си. Не се съмнявам в смелостта ти. Вече дори не поставям под съмнение причините, които стоят зад включването ти в това начинание. Но не съм свикнал да се отнасям с една жена така... — той поклати глава — както бих се отнасял с друг мъж. Ще ми е необходимо известно време, за да свикна с тази мисъл. Моля те за малко търпение.

Тя се втренчи в него. Галахад се усмихна.

— Какво? Никакъв бърз отговор? Ще ми спестиш бича на езика си? Не мога да повярвам, че най-после съм затворил устата на лейди Теса.

— Нито пък аз — каза тя, опитвайки се да смели очевидната промяна в отношението му спрямо нея. Явно страхотно го бе впечатлила с онази зелка. — Трябва да си голям човек, за да си признаеш, когато грешиш.

— О? — Веждите му се повдигнаха. — Кога съм грешил?

* * *

Огънят пукаше и искрите хвърчаха в нощния въздух.

— Не мисля, че някога отново ще мога да ходя.

Теса седеше, вперила поглед в пламъците. Цялото тяло я болеше. Беше доста по-трудно да се язди кон, отколкото бе смятала. Болеше. Придърпа тънкото одеяло към раменете си.

— Наистина ли смяташ, че идеята е добра? Да спим в тази пещера?

Галахад разбърка жаравата с дълга пръчка. Беше се настанил от противоположната страна на огъня, толкова далече от нея, колкото бе възможно. Откакто спряха за през нощта и той ѝ помогна да слезе от коня си — задържайки я малко по-дълго, отколкото бе необходимо, и малко по-кратко, отколкото би искала тя, — той се държеше на разстояние. От нея ли се страхуваше? Или от себе си?

— Пещерите са подслон, от който лесно можем да се възползваме. Няма да имаме този късмет всяка нощ.

— Сигурен ли си, че там няма нищо?

Тя кимна към тъмното. Седяха, подпрели гърбове на студените стени, от едната им страна беше отворът на пещерата, от другата — дълбините ѝ. Страховито. Доста, доста страшничко.

— Не видях следи от мечки и вълци. — Той хвърли една клечка в пламъците. — Едва ли има за какво друго да се тревожим.

— Лъвове, тигри и мечки, о, Боже — смънка тя.

Той не ѝ обърна внимание, очевидно погълнат от собствените си мисли. Още по-зле. Тя трябваше да прогони от съзнанието си това, което е живяло в тази пещера и което би могло да се върне.

— Е — чудеше се какъв разговор да подхване. — Разгада ли гатанката?

Той вдигна рязко поглед.

— Не. А ти?

— Не. Казах ти, че не съм добра в гатанките.

Той въздъхна.

— И аз.

— Може би ще успеем да я разгадаем заедно.

— Да. — Той се втрени в нея през огъня. Отражението на пламъците ли гореше в очите ѝ? Гласът му беше напрегнат: — Заедно.

— Да — тихо отвърна тя. Какво точно означаваше „заедно“? Какво означаваше според него? А според нея? Тя поклати глава и се опита да се съсредоточи върху гатанката на Мерлин. — Наистина ми се ще да бях записала някъде тази проклета гатанка? Не мога да си спомня точно...

— Когато опасността е само илюзия, когато неверникът се върне в стадото, когато предложеното не може да е по-велико, тогава

истината ще се разкрие и това, което търси всеки човек... — погледът му пронизваше нейния, дълбокият му глас отекваше в пещерата — ще стане негово.

— Ау! — Прииска й се да се стопи в малка локва. Защо трябваше да я гледа така? Защо трябваше да звучи така? И защо тя искаше повече? Опита се да се овладее. — Искам да кажа, че беше фантастично. Не мога да повярвам. Чухме гатанката само веднъж. Как го направи?

Той сви рамене.

— Такъв съм си. Необходимо е да чуя нещо само веднъж и то завинаги остава в паметта ми. Това е едновременно голяма досада и голямо предимство.

— Обзалагам се. И с визуални образи ли можеш? Искам да кажа — с нещата, които виждаш?

— Ще ми се да можех. — Той поклати глава със съжаление. Каква ли гледка не можеше да си спомни?

— Права бях — ти си един човешки магнетофон. — Тя го изгледа подозрително. — Когато днес казах, че не внимавах в думите ми, бях права, нали?

За първи път, откак бяха спрели, той се усмихна.

— Не бих признал подобно нещо, дори и да е вярно. Аз не съм глупак, милейди.

— Не съм си го и помисляла. — Тя се засмя. — Добре, този път няма да го правя на проблем. Да се върнем на гатанката. Някакви идеи какво би могло да означава всичко това?

— В думите на гатанката се съдържа предизвикателствата, пред които трябва да се изправим и да победим по пътя към откриването на Граал. Успеем ли, Граал ще бъде съвсем близо.

— Така, както го казваш, звучи доста просто.

— Няма да е лесно.

— Без майтап? Това, което не мога да схвана — тя се приведе напред, — е следното — след като не разбираме предизвикателствата, как ще ги открием?

— Ние не ги откриваме, милейди, те ще ни открият.

— Какво?

— Това е необичайно за теб, милейди, и аз не знам как да ти го обясня. — Челото му се сбърчи замислено. — Пътуването, което сме

предприели, не е обикновено. Търсене от подобен род се направлява както от сили, които можем да видим, така и от такива, които не можем.

— Такива, които не можем? Например?

Той повдигна рамене, сякаш отговорът беше очевиден. Може би в неговия свят беше.

— Магически сили. Сили от тъмната страна на човека. От нашите собствени души.

— Всеки път ми звучи все по-добре и по-добре. Львовете, тигрите и мечките започват да ми изглеждат като бял кахър в сравнение с това. — Тя го гледа известно време, надявайки се, че греша. — Предприемал ли си някога подобно търсене?

— Не като това. — Гласът му стана тих. — Не.

— Точно това исках да чуя. — Теса въздъхна. — Дори и да имаме гатанката, едва ли можем да се хванем за нещо. Яздихме цял ден, но откъде знаеше в коя посока да тръгнем? Искам да кажа — да не би просто да тръгнахме, очаквайки да ни се случат разни неща?

Веждите му се вдигнаха презрително.

— Би било глупаво от наша страна.

— Тогава как...

— Кралят ме посъветва...

— В онзи разговор, който проведохте без мен?

— Да. — Думата прозвуча решително. — Нима вече не те помолих за прошка?

— Хубаво. — Тя изсумтя. — Няма повече да повдигам въпроса. — Може би.

— Кралят и аз се съгласихме, че е най-добре да тръгнем към Гластънбъри.

— Където се предполага, че Йосиф от Ариматея е скрил Граал?

— Да. Там ще видим каква информация можем да съберем и в каква посока да поемем. — Той спря. — Трябва да знаеш също така, че кралят ми даде това. — Той извади от канията на колана си една малка кама, обсипана със скъпоценности. Тя дори не я бе забелязала досега.

— Много стилна, но не ми изглежда ефективна.

— Това е подарък от кралицата. — Върна ножа обратно на мястото му — По-скоро за късмет, отколкото за защита.

— Ще имаме нужда от късмет. — Тя вдигна крака и прегърна коленете си. — Много късмет. Нищо не ми изглежда достатъчно ясно.

— Това е още едно предизвикателство.

— Вие май наистина обичате да го повтаряте. — Тя поклати глава. — Най-добре ще е да запомня тази гатанка. За всеки случай. Кажи ми я пак.

Галахад повтори стиха няколко пъти, докато тя не се убеди, че го е запомнила.

Загледа се в пламъците.

— Трябва да разберем какво означава това — опасността, неверникът, предложеното...

Опасността, неверникът, предложеното... Думите отекваха в главата ѝ като рефрен на стара песен. Пламъците танцуваха в същия ритъм... Опасността, неверникът, предложеното... Клепачите ѝ натежаха, очите ѝ постепенно се затвориха. Била ли е въобще някога толкова уморена?

— Теса?

Гласът на Галахад прозвуча някъде до нея. Сигурно е дошъл насам. Искаше да погледне, но просто нямаше сили да отвори очи.

— Хмм... — Тя се наклони към гласа и откри топлото му, силно тяло до себе си.

— Теса?

Безпокойство ли прозвуча в гласа му? Дали пък не се чувстваше неудобно от близостта ѝ? Щеше да се премести. След мъничко. Само да отвори очи. Сгуши се още по-близо.

— Трябва да легнеш и да се опиташ да поспиш. Утре ни чака още един дълъг ден.

— Ъ-хъ.

Беше толкова уморена. И беше толкова приятно да го усеща до себе си. Той въздъхна тежко и гърдите му се надигнаха и спуснаха под главата ѝ. Ръката му я прегърна. Почувства се още по-добре. Беше толкова... хубаво. Защо?

Защо не?

Сънят се приближи още повече. Всички мисли за опасности, неверници и предложения избледняха, пометени от топлината и нежната сила на мъжа, който я прегръщаше. Гласът му проникна в

сънищата ѝ и стопли душата ѝ, макар че думите му не бяха предназначени за нея:

— Прости ми, любов моя. Не знаех, че подобно нещо може да се случи два пъти в един живот. Но аз отново съм омагьосан.

ГЛАВА 13

— Теса.

Гласът на Галахад отекна в съня ѝ. Тя се размърда в леглото. Той я извика отново и тя сякаш се опияни от името си, произнесено от неговите устни.

— Теса.

Тонът му въобще не беше като гальовната милувка на любовник. Звучеше по-скоро като заповед. И защо това проклето легло беше толкова неудобно?

— Теса!

Шепотът му отекна настойчиво в ухото ѝ, дразнещ като звъна на будилник. Отвратителен начин да те събудят. Къде беше копчето на часовника?

Много хубаво. Как бе могла да забрави, дори и в съня си? Очите ѝ се отвориха. Нямаше никакво копче. Никакъв будилник. И най-лошото — нямаше легло. Само тази влажна, тъмна пещера някъде в нищото.

Теса се прозина и седна, отдръпвайки се от топлината на тялото му. Чудно. Явно бе спала, сгушена до него през цялата нощ. Затова ли гласът му беше толкова кисел?

— Добро утро и на теб, слънчице.

— Не мърдай! — изстърга гласът му.

— Е, не е...

— Шшш!

Не я погледна. Погледът му беше вперен във входа на пещерата. Бавно измъкна ръката си и се надигна, оставайки леко приведен. Движенията му бяха предпазливи. Започна да се придвижва съвсем бавно към чантите им, които се намираха от другата страна на все още живия огън.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Тихо! — Гласът му беше приглушен, но напрегнат. Погледът му не се откъсваше от входа на пещерата.

— Какво става? Какво гледаш? — прошепна тя.

Той не отговори. Цялото му тяло беше напрегнато. В очите му гореше суров пламък, а челюстта му бе стисната здраво. Сега беше съвсем като суровия рицар, опитния воин, готов на битка. По гърба ѝ полази студена тръпка. Нещо определено не беше наред.

Теса бавно обърна главата си към входа на пещерата. Небето бе започнало да просветлява, макар че слънцето още не беше изгряло. От огъня към тавана на пещерата се издигаше тънка струйка пушек. Още една се носеше близо до входа. Погледна към Галахад. Той стигна до багажа им и безшумно извади меча си от ножницата. Теса все още не схващаше. Единственото, което се движеше, бяха струйки дим от снощните огънове — тук, в пещерата, и отвън. Какво виждаше той, което тя не можеше да види? Какво ставаше? Какво...

Тя си пое рязко въздух.

Бяха запалили само един огън.

Теса скочи на крака, пренебрегвайки болките в мускулите си.

— Галахад, какво е това? Да не би да има горски пожар или нещо такова? Да не би отвън да има някой?

— Още не съм сигурен. — Гласът му беше тих, но напрегнат. — Застани зад мен, Теса.

— Ти си рицарят. — Тя заобиколи останките от снощния огън и застана до него, опитвайки се да прогони паниката от гласа си. — Само колкото да върви разговорът, какво мислиш, че става?

Той вдигна меча пред себе си и пристъпи пред нея, а свободната му ръка я избута назад. Но тя искаше да види какво става.

— Стой там. — Той пристъпи напред, към светлината.

— Не мисля така. — Тя повтаряше движенията му, стъпка по стъпка, сграбчила туниката му. — Никъде няма да ходиш без мен. А няма никакъв начин да остана в тази пещера сама.

— Теса — изръмжа той.

— Забрави, Големи човече. И двамата сме забъркани в това. Не че не ми харесва, но...

— Тихо!

— Добре. — Взираха се напред безкрайно дълго. — Какво търсим?

— Опасявам се... — Той спря, сякаш се страхуваше да произнесе думите гласно, и сърцето ѝ заби още по-бързо.

— Опасявам се, че е дракон.

— Дракон като дракон? — Някаква смесица между сумтене и смях изскочи от гърлото ѝ. Пусна туниката му. — Шегуваш се.

Той не сваляше поглед от входа на пещерата. Тонът му беше равен:

— Не се шегувам за подобни неща.

— Но дракон? Сигурна съм. Не вярвам в това. — Тя сбърчи вежди и го погледна. Той определено си вярваше. — Дракони не съществуват.

— Сигурна ли си? — прошепна той.

— Да, направо съм убедена. Това е абсурдно. Някога виждал ли си дракон?

— Не.

— Познаваш ли някого, който да е виждал?

— Не. Но на този свят има много неща, които не съм виждал, нито имам доказателство, че ги има, но знам със сигурност, че съществуват.

— Довери ми се поне за това — драконите не са в списъка. — Тя пристъпи към входа на пещерата. Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна обратно. — Хей!

— Къде отиваш? — Той я гледаше страшно.

— Отивам да проверя какво става. — Издърпа ръката си. — Идваш ли с мен?

— И двама ни ще ни убият.

— Не мисля така. — Тя отново тръгна, а той отново я дръпна обратно. Тя въздъхна отегчено. — Какво има пък сега?

Той стисна зъби и я изгледа гневно.

— Ако наистина си права и това не е дракон, то пак става нещо, което не ни е известно. Какво ще кажеш за това?

— О, не бях помислила.

— Тогава помисли и иди зад мен.

Тя поклати глава.

— Не. — Странно, как бе изчезнал страхът ѝ, щом разбра за какво точно се тревожи той. — До теб, но не и зад теб.

— Много добре — сопна се той. — Ще оцелеем или ще загинем заедно.

Тя сви рамене.

— Мен ме устройва.

Той я погледна по начин, който казваше и без думи колко му пречи присъствието ѝ, и тръгна към предната част на пещерата. Всяка от стъпките му беше премерена и предпазлива. Приблжиха се към светлината. Страхът, който бе смятала, че си е отишъл, отново се върна. Той беше прав — дори и да нямаше дракони, все пак съществуваха доста неприятни хора в това Средновековие. Тя посегна към свободната му ръка и я хвана. Той стисна силно пръстите ѝ и малко от самоувереността ѝ се възвърна.

Пристъпваха бавно към входа на пещерата. След всяка следваща стъпка тя виждаше все повече от заобикалящата ги природа. Пещерата се намираше в края на малка полянка, заобиколена от гора.

— Нищо не виждам — каза тихо Галахад.

— Хубаво. — Заля я вълна от облекчение. — Аз също. Да проверим отвън.

Тя тръгна напред, но той отново я дръпна до себе си.

— Внимавай, Теса.

Двамата заедно пристъпиха граничната линия между сенките на пещерата и светлината на ранното утро. Над земята се стелеше мъгла, придаваща вълшебен вид на полянката. Беше прекрасно. Май прекалено прекрасно. Теса потрепери. Ако съществуваха дракони, то това беше идеалното място за тях.

— Нищо не виждам.

— В такъв случай — каза бавно той, — явно не знаеш накъде да гледаш.

Той се вираше в една точка малко вдясно от нея. Погледът ѝ проследи неговия. Нямаше нищо необикновено. Тъкмо щеше да му го каже, когато леко движение привлече вниманието ѝ. Съвсем бавно образът придоби форма. Неверието се смеси с ужаса и тя не би могла да помръдне, дори и да искаше. Не беше сигурна дали това се появяваше от мъглата и дърветата, или се материализираше от въздуха. Как — нямаше значение. Важно беше какво.

— В името на всички светии. — Галахад се прекръсти.

— Мамка му.

Теса също се прекръсти. Не беше ходила на църква от години, но ако въобще някога бе имала нужда от божествена намеса, то това беше сега.

Но вероятно не би имало смисъл.

Съществото беше високо около три метра и приличаше на кръстоска между гуцер и прилеп. Много противен гуцер и доста голям прилеп. Кожата му определено беше като на влечуго — люспеста, със сивозелен цвят. Стоеше на мускулестите си задни крака, разкривайки белия си корем, с по-малки предни крака, завършващи с нокти като на граблива птица. Имаше известна прилика с динозавър. С изключение на крилата. Огромни, тънки като хартия придатъци, те бяха прибрани близо до тялото на звяра. Теса просто не искаше да мисли колко големи са, като се разгънат. А главата, много по-малка пропорционално от тази на тиранозавъра в „Джурасик Парк“, приличаше на глава на алигатор или на хищна птица, или... Не. Единственото нещо, на което приличаше това същество, беше точно това, което се описваше във всяка приказка. Или във всеки кошмар.

— Това наистина е дракон — каза той. В гласа му прозвуча страхопочитание.

— Признавам — не аз бях права, а ти. — Гласът ѝ беше като птиче цвърчене. — Грешката е моя.

— Ще обсъдим извинението ти някой друг път.

Мечът му беше пред него, готов за действие.

— Какво ще правиш?

— Ще убия звяра. — Гласът му беше мрачен и решителен.

— Защо? — Тя се взираше в огромното създание. Очите му бяха като на змия, а главата му се люлееше напред-назад като на кобра, наблюдаваща мишка. Ако възможностите бяха бягство или борба, тя гласуваше за бягство. — Не можем ли просто да го заобиколим и да си плюем на петите?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ, драконът протегна напред глава, отвори уста и изфуча. Отекна мощен рев и към тях полетяха пламъци.

— Мисля, че не — каза Галахад.

— Още няколко стъпки и ще бъдем опечени. Буквално. — Тя пристъпи зад Галахад.

Той я погледна през рамо.

— Сигурно друга дама ми каза преди малко „До теб, но не и зад теб“.

— С тази твоя памет няма да си спечелиш много приятели. — Тя надзърна. Дали драконът чакаше те да направят следващия ход?

Потрепери. — Освен това ти имаш меч.

— И знам как да го използвам.

Драконът сякаш ги преценяваше. Може би се чудеше дали ще му стигнат за закуска. Тя преглътна буцата в гърлото си и овладя треперенето на коленете си. Как се бе забъркала в това?

Галахад гледа дракона известно време — единият противник, преценяващ другия.

— Теса, когато вниманието му се съсредоточи изцяло върху мен, искам да се придвижиш бавно и внимателно към конете и да избягаш.

— Няма начин. Няма да те изоставя на това нещо.

— Не става въпрос за изоставяне. — Той я погледна бързо. В очите му се четеше тревога. — Ако победя звяра, ще те открия. Ако не, ти трябва да продължиш търсенето. Трябва да намериш Граал сама.

— Не. Това не е мое търсене, а твое.

— Закълни се, Теса. В честта си. Това е всичко, което искам. Дай ми думата си. Веднага!

— Обещавам. — Думата се препречи на гърлото ѝ. Как можеше да го изостави? Ами ако никога повече не го види? Тогава какво? — Не искам, но обещавам, че ще продължа търсенето. — *Ако трябва да те изоставя, което няма да направя!* — Във филмите на това място героят взема героинята в прегръдката си... — Тя изсумтя и погледна към вдигнатия му меч. — В свободната си ръка... И я целува дълго и горещо, преди да я отпрати и да жертва собствения си живот, за да спаси нейния.

— Не знам нищо за тези „филми“, за които ми говориш — сопна се той. — За Бога, жено, в такъв момент не би било зле да разбирам всичко, което ми казваш! Но запомни едно: бих те целувал дълго и горещо, стига да имах време, макар че значението не би било такова, за каквото намекваш. Нямам никакво намерение да жертвам живота си вместо твоя, освен ако не е неизбежно.

— Не е нужно да си толкова груб. — В гласа ѝ прозвуча високомерна нотка. — Само ми разваляш настроението.

Драконът свеждаше и вдигаше глава в някакъв странен ритъм, змийските му очи блестяха почти хипнотично.

— Върви, Теса, сега!

— Не и без теб.

— Теса!

Съществото отстъпи назад и се хвърли напред, мятайки пламъци. Нещо в нея се пречупи.

— И няма да споря. Хайде.

Тя хвана ръката му и се втурна към гората, заобикаляйки звяра отляво. Галахад тичаше след нея.

— Теса!

Ако успееш да направят още няколко крачки...

Драконът изведнъж се материализира точно пред тях, привел глава на нивото на техните. Очите му бяха огромни и жълти, с продълговати черни зеници. Сърцето ѝ скочи в гърлото и тя едва сподави писъка си. Галахад я дръпна силно към себе си. Обърнаха се бързо и хукнаха към другия край на поляната.

Драконът незабавно се появи пред тях, дръпна глава назад и изрева, мятайки пламъци, които ги обгърнаха. Обзе я паника. Галахад я завъртя обратно и се втурнаха към входа на пещерата, точно там, откъдето тръгнаха.

Тя се хвърли към Галахад и зарови лицето си в гърдите му, задъхвайки се, бореща се да си възвърне самообладанието. Той я прегърна силно.

— Теса! Ранена ли си?

— Не — изхълца ужасено тя. Вдигна поглед към него. Лицето му беше маска от тревога и объркване. — А ти?

— Не. — Той поклати глава. — Това наистина е магическо създание. Би трябвало сега вече да сме се превърнали в пепел.

— Не разбирам. В това няма никакъв смисъл. Дракони не съществуват. — Разумът ѝ се бореше със страха. — Никога не са съществували. Никой никога не е откривал кости или вкаменелости от дракони. Не съществува доказателство, че са живели. Никакво!

— Доказателството е пред нас.

— Не! — Думите ѝ се гонеха една с друга: — Има доказателство за съществуването на динозаврите. Има няколко вида големи гущери като дракона от Комодо и много хора вярват в чудовището от Лох Нес, но това е всичко.

— Трябва ли да се съмняваш в това, което е пред теб? Страхувам се, че съм съвсем обикновен човек. Виждам злото в очите му, пламъците от устата му и не се съмнявам в истинността на съществуването му.

Тя поклати глава.

— Погледни го, Галахад. Да има нещо за това в наръчника за рицари? Виждаш ли си нещо подобно?

— Не! И ако оцелеем след тази среща, бих предпочел никога повече да не виждам.

Тя сграбчи туниката му.

— Тук нещо не е наред.

— Много не е наред! Как мога да ти внуша, че опасността пред нас е съвсем истинска? — Погледът му пареше нейния. — Сега не е време да обсъждаме подобни неща. Когато преодолеем това предизвикателство, тогава...

— Това е предизвикателство, нали? — каза бавно тя. — Голямо предизвикателство.

— Да, поне толкова голямо, колкото предизвикателството да си имаш работа с непрекъснато бърбореща, упорита жена! Беше глупаво, Теса, да се опиташ да избягаш от...

— Не, не. — Тя се отдръпна от него и се втренчи в дракона. Той отвърна на погледа ѝ. — Това е едно от предизвикателствата в гатанката, така ли?

— Аз... — Той поклати глава. — Възможно е.

— Кое точно? — Тя се замисли. — Имаме опасността, неверника, предложението и...

— Истината — каза решително той. — Това е истината, видяна от собствените ти очи. Теса. Звярът е истински.

— Може би не. Може би... — Тя сбърчи чело. — Нещо липсва.

— Може би става дума за предложението, което не може да е по-велико — каза тихо той.

— Когато героят или героинята жертват живота си заради другия? — Тя поклати глава. — Прекалено очевидно. Освен това тези неща не трябва ли да вървят подред?

— Не знам за подобно изискване.

— Опасността, неверникът предложението. — Тя присви очи и разгледа звяра. — Това е. Драконът е опасността, която е само илюзия. Няма друг отговор. Драконът е специален ефект. Компютърна анимация. Нещо, сътворено от някой средновековен Стивън Спилбърг. Холограма, може би.

Галахад я погледна смутено.

— Не знам нищо за това, но... — погледът му се върна върху дракона — грешеш. Той е толкова истински, колкото и земята под краката ми.

— Изглежда истински, но... — Много ѝ се искаше да е толкова убедена, колкото изглеждаше. Ако грешеше, щяха да умрат. Точка. Ако беше права... — Той не е истински. Това е някаква измама. Пушеци и огледала.

Като пушека, който излизаше от устата му и се стопяваше във въздуха. Или пушека, издигащ се над жаравата от огъня им.

Пушеци и огледала?

— Това е! — Адреналинът изпълни тялото ѝ и тя сграбчи ръкава му. — Пушекът, Големи човече, виж пушека!

— Не виждам нищо, освен този, излизащ от устата му.

— Не, не! Погледни пушека! — Тя разтърси ръкава му. — Къде отива?

— Изчезва, издухан от вятъра.

— Няма никакъв вятър. — Тя стисна зъби. Защо не я разбираше? — Не трябва ли да се издига нагоре? Нали пушекът се издига нагоре?

— Наистина. Аз...

— Сам го каза. Как е възможно да съм била толкова глупава? — Тя се плесна с длан по челото. — Би трябвало да сме мъртви. Обгорени като препечени филии. Пламъците бяха навсякъде около нас, но дори не ни опърлиха.

— Бяха в гърбовете ни. Не видях...

— Те ни обгърнаха. Усети ли някаква топлина?

— Не — бавно отговори той.

— Защото не са били истински. Знаем, че съм права. Трябва да ми повярваш. Всичко, което знам за природата и историята, ми казва, че това е илюзията.

— Всеки има това, което липсва на другия — промърмори той. — Моята смелост идва от силата, твоята — от познанията ти. — Той се втренчи в дракона. — И как ще докажем подобно нещо?

— Не знам. Предполагам, че можем просто да си тръгнем и нищо няма да се случи.

— Един рицар не отстъпва.

— И аз така си помислих. — Тя погледна към полянката. — Тогава хвърли нещо по него. Ако съм права, то ще мине през него.

Без да казва нищо, той извади камата на Гуенивир от канията на кръста си, вдигна ръка и я хвърли към съществото. Ножът проблесна на слънцето и изчезна в люспестите зелени гънки на кожата на чудовището.

Драконът не реагира.

— Видя ли? — Щеше ѝ се да е толкова сигурна, колкото звучеше.
— Знаех си.

Той поклати глава.

— Не видяхме камата да пада. Не знаем със сигурност, че е минала през звяра.

— Има само един начин да разберем. — Тя си пое дълбоко въздух. — Обзалагам се, че можем да минем през него.

Той повдигна вежди.

— А ако грешиш?

Тя се усмихна слабо.

— Барбекю.

— Това е странна дума и звученето ѝ хич не ми харесва. — Той я гледа известно време, сякаш обмисляйки предимствата и недостатъците на теорията ѝ. — Ти или си жена с изключителна смелост и усет, или си пълна глупачка. Това е още едно изпитание за мен, без съмнение. Заклех се да ти имам доверие. — Той протегна ръка. — С живота си.

Тя сложи ръката си в неговата и го погледна в очите.

— Аз съм готова.

Той я придърпа към себе си и се приведе, за да я целуне бързо по устните. Тази целувка би ѝ отнела дъха при други обстоятелства, но сега ѝ помогна да намали студенината на страха.

— Ще е жалко, ако не мога отново да опитам устните ти в този живот.

— Правилно си схванал.

Искаше да се притисне към него. Ако се справеха с това... когато се справеха с това, щеше да му каже всичко. Истинско признание. За своето минало, за неговото бъдеще и за единственото време, в което можеха да бъдат заедно.

Той я пусна и кимна, но пръстите ѝ останаха, преплетени с неговите. Галахад вдигна високо меча, готов за борба, ако се окажеше, че тя греши. Не че това щеше да им помогне много.

— Не искам да ти казвам — процеди тя с ъгълчето на устните си, — но толкова се страхувам, че едва мога да се движа.

Пристъпиха напред, по-близо до илюзията. Или до смъртта.

— Това не са думи, които иска да чуе в такъв момент човек, чийто живот рискуваш — каза тихо той.

Драконът вдигна глава, изтегли я назад, после я наклони напред.

Ами ако Теса грешеше?

— О, моля те, моля те, моля те!

Теса стисна очи и се приготви за пламъците, които ще избълва драконът, точно както преди, без да им причини нищо. Ами ако не се случеше отново? Ами ако това беше една ужасна грешка? Какво знаеше тя за свят, изпълнен с вълшебства?

— В името на всичко свято! — извика Галахад.

Тя отвори очи. Стояха на сантиметри от корема на звяра — бял, гъсто обсипан с червени вени. Извисяваше се над тях. Галахад свали меч. Върху лицето му бе изписано учудване.

— Пламъците, Теса. — Гласът му трепереше леко. — Пламъците минаха покрай нас, сякаш бяха въздух.

Пусна ръката ѝ и вдигна своята, за да докосне звяра. Тя мина през кожата без никакво съпротивление и изчезна в създанието. Той я дръпна рязко обратно.

Теса се засмя облекчено.

— Бях права. Виж.

Тя пристъпи напред и влезе в дракона. Никакво съпротивление. Всъщност от мястото си в момента виждаше само поляната и гората.

— Теса! — извика Галахад като обезумял.

Тя се обърна и го погледна. Виждаше го, но той очевидно не можеше да я види през илюзията. Той вдигна меч и пристъпи напред, спирайки точно до нея.

— Здравсти — ухили се тя.

— Къде е чудовището? — Предпазливият му поглед се стрелна наоколо.

— Ще ти покажа. — Хвана го за ръката и го поведе обратно. Две стъпки и драконът отново се появи. — Сега го виждаш. — Отново го дръпна към създанието. — А сега, не.

Върнаха се обратно и драконът отново се появи. — А сега го виждаш.

Той се взираше, изумен, в доказателството, което му даваха собствените очи.

— Що за магия е това?

— Не е магия. А, за теб може би е. Но за мен е просто висока технология. — Тя наклони глава и разгледа илюзията. — Изглежда триизмерно, но когато застанеш точно до него, има само височина и ширина, затова не съм съвсем сигурна, че е холограма. Не знам достатъчно за специалните ефекти и компютрите, за да мога да го обясня. Просто гледам много филми. А това тук е направо за „Оскар“.

Драконът изведнъж заблестя и с едно тихо „нуф“ изчезна.

Очите на Галахад се разшириха и той се втрени в мястото, където беше допреди малко драконът. Гласът му беше несигурен:

— Имаме много да си говорим, Теса Сейнт Джеймс.

— Без майтап.

За първи път, откак бе отворила очи днес, те бяха в безопасност. Опасността, истинска или не, вече я нямаше. Тогава защо коленете ѝ бяха като желе? А стомахът ѝ — свит. А зъбите ѝ тракаха? Защо ѝ се искаше да се смее, да плаче и да крещи едновременно? Главата ѝ се завъртя, коленете ѝ отказаха и тя се олюля. Мислите ѝ препускаха като обезумели.

Приключението на живота, как ли пък не!

* * *

Вивиан почукваше с пръсти по бюрото и се взираше в монитора, сякаш вината беше в компютъра. Абсурдно, разбира се. Тя го изключи и се изправи. Вината беше изцяло нейна. Беше прекалено мекосърдечна.

Един истински дракон, създаден с традиционните средства — най-вече със земна магия — щеше със сигурност да изпържи и Галахад, и Теса. Но имаше нещо приятно и някак иронично в това да използва същите технологии, които използваше и Мерлин, за да осуетява плановете му. Жалко, че нищо не се получи. Като се изключи това, проклетият ѝ съпруг явно искрено харесваше Галахад и жената. Ако Вивиан им причинеше истинско зло, Мерлин без съмнение щеше да ѝ отмъсти незабавно. Тя потрепери при тази мисъл. Все пак бяха

изживели изминалите хиляда години в относителна хармония или поне толкова добре, колкото силните им характери позволяваха.

Вивиан тръгна към библиотеката на Мерлин. Махагонови полици покриваха каменните стени и продължаваха към дъното на пещерата. Мерлин много обичаше хубавите книги — колкото заради изкуството на книговеците, толкова и заради съдържанието. Не се смяташе за такъв, но наистина беше колекционер. Първите издания върху тези полици биха накарали някоя библиотека — не, някой музей — да позелене от завист. Тук беше Данте, очарователно създание — но пък италианците обикновено бяха такива, — и Рабелис, Чосър и, разбира се, Мальри. Мерлин особено харесваше „*Смъртта на Артур*“ от сър Томас, въпреки че Вивиан лично никога не се бе интересувала особено от нея.

Погледът ѝ падна върху „*Един янки от Кънектикът в двора на крал Артур*“. Добре написана и изключително забавна, но доста неточна. Мислите ѝ изведнъж се върнаха върху настоящия проблем. Стига с тези сантиментални глупости. И тя обичаше хубавите книги, но освен ако не искаше да прекара още няколко столетия, живеейки в Средновековието, имаше нужда от нещо по-практично. Във всичките тези томове — древни, антични или нови — трябваше да има някаква информация, която да може да ѝ помогне. Някакъв начин да спре Теса и Галахад.

О, разбира се, би могла просто да седне и да ги чака да се провалят. Скъпото момче се бе провалило първия път, но тя усещаше с безпогрешен инстинкт, че с Теса до него историята ще е доста различна. Във вселената имаше малко чифтове души, предопределени да бъдат винаги заедно, и въпреки това прекалено често се случваше да не се намерят, разделени от времето и пространството. Вивиан нямаше доказателство, но изпитваше силно подозрение, че случаят с Теса и Галахад е точно такъв. Подобна връзка наистина беше сила, с която трябва да се съобразяваш.

И като капак, тази проклета жена притежаваше магия, за която дори не знаеше, че съществува. Мерлин бе казал, че Теса има това, което е нужно на Галахад. Че той не може да открие Граал без нея. Дали това бе имал предвид? Магия, потискана цял живот, би могла да бъде могъщо оръжие, когато бъде осъзната. Може би щеше да е незначителна при други обстоятелства. И все пак, според опита на

Вивиан, първото използване на подобни способности често беше доста необикновено, произвеждайки резултати, които нито можеха да се очакват, нито да се повторят.

Точно това беше необходимо, за да открият Граал. Или да спасят живота си.

Или да се върнат вкъщи?

Вивиан спря, за да обмисли идеята си. Можеше ли да впрегне скритата сила на Теса, за да сложи край на този фарс и да върне всички в двайсети век, където им беше мястото? Доста невероятно, имайки предвид силата на Мерлин. И все пак, ако съществуваше някакъв начин да намали силата му или да я обърне съвсем мъничко срещу него...

Вивиан въздъхна. Отговорът очевидно не беше тук. Нямахте и една-единствена книга сред хилядите върху лавиците, която да може да ѝ даде това, което искаше да знае.

Но може би отговорът не беше в книга, която е тук, а в книга, която я няма. Книга, която сама по себе си беше вълшебна.

Може би...

Вивиан се усмихна бавно и с огромно задоволство. Може и да не беше истинско решение, но поне бе открила откъде да започне.

Монте Карло никога преди не ѝ бе изглеждало толкова близо.

ГЛАВА 14

— Теса!

Галахад я хвана, преди да падне на земята.

— Видя ли? Той просто изчезна. — В гласа ѝ се долавяха истерични нотки.

Паниката, която досега бе успявала да овладее, я обзе. Забавена реакция, помисли си тя. Шок. Каквото и да беше клиничното му име, то я държеше в лапи, по-силни от лапите на който и да било дракон.

— Теса! — Галахад я сграбчи за раменете и я разтресе. — Чуй ме! Всичко свърши. Звярът не беше истински!

— Не беше истински? — Тя се изсмя с истеричния смях на жена, стигнала до края на психическите си сили. — Разбира се, че не беше истински! — Тя се освободи и си пое дълбоко въздух. — Как е възможно един дракон да е истински, когато нищо друго не е? — Тя махна с ръка. — Виждаш ли дърветата, хълмовете и небето? Нищо от това не е истинско! Всичко е измислено от мен! От мен! Теса Сейнт Джеймс. Всичко идва от подсъзнанието ми! От дракона до най-мъничката тревичка.

Галахад сбърчи чело тревожно и пристъпи към нея.

— Моля те...

— Стой си там, Големи човече. — Тя махна с ръка, за да подчертае думите си. — Това ще бъде истински шок за теб, знам, и не искам да съм груба, но ти също не съществуващ. Ти си мит, легенда, детска приказка! Артур не е съществувал, нито Камелот, нищо. По дяволите, вие дори не знаехте за кръглата маса, докато не ви казах! Не само че не си нищо повече от един сън, ами и неточен сън при това!

— Моля те, позволи ми... — Той посегна към нея, но Теса се отдръпна.

— Не ме докосвай! — Тя стисна ръце и започна да крачи по поляната, говорейки повече на себе си, отколкото на него. — Асистентите не тръгват на пътешествия в Средновековието с

арогантни рицари за придружител. Никой не използва зелки за мишени. И вълшебниците не танцуват степ!

— Теса! — Той я сграбчи и я притисна силно към себе си.

— Ти не си истински, не си — проплака тя, удряйки с юмруци гърдите му. — Нищо тук не е истинско! Не може да бъде.

Тя го удряше и удряше, но той стоеше, непоклатим като скала.

Тя плака от страх, раздразнение и объркване, докато се изтощи и се отпусна на гърдите му. Но продължи да ридае тихо и риданията ѝ разтърсваха тялото ѝ, докато той мърмореше успокоително и галеше косата ѝ. Тялото му до нейното беше стабилно и топло... и истинско.

— Не ми пука. — Тя изтри сълзите от лицето си. — Ти не съществуващ.

— Някой друг би приел думите ти като обида.

— Това не е обида, това е истината. Аз съм в кома или сънувам кошмар, или може би съм мъртва. Така или иначе, ти не...

— Достатъчно! — Гласът му беше рязък и решителен и тя вдигна глава, за да го погледне в очите. Тъмни като нощта, в тях блестеше гняв и още нещо. — Аз съм истински, Теса. — Хвана ръката ѝ и я сложи върху бузата си. — Нима плътта ми не е топла?

Тя само го гледаше.

Той придвижи ръката ѝ към шията си.

— Нима кръвта ми не пулсира под пръстите ти?

Сложи ръката ѝ върху гърдите си.

— Нима сърцето ми не бие?

— Да, но...

— От какво се страхуваш, Теса? От реалността на света, който те заобикаля? Или от мен? — Той се наведе и целуна дланта ѝ. Докосването му предизвика паника и ужас. Погледът му пареше нейния. — Това плаши ли те?

— О... — Във вените ѝ запулсира желанието и тя задъхано каза: — Да.

Устните му докоснаха леко нейните и тя се надигна, за да ги посрещне.

— Това е истинско, Теса. Страхуваш ли се?

— Да. — Гласът ѝ беше тих като въздишка.

Той я прегърна и целуна нежно кожата на шията ѝ, точно под ухото. Дъхът ѝ спря.

— А от това, Теса, страхуваш ли се от това?

— Да.

Устните му тръгнаха в чувствено пътешествие надолу към гърдите ѝ.

— О, да. Това. Точно от това.

— А сега? — Езикът му се плъзна около деколтето на роклята, след което той вдигна поглед.

— Ужасена съм. — Тя захапа леко долната му устна. — А ти? Ти страхуваш ли се?

Той отметна глава назад и я погледна в очите.

— Аз също се страхувам. От това, което може и да не е истинско. — В очите му се четеше въпрос. — И от това, което може и да е.

Устните му се сляха с нейните и съвсем за малко целувката им беше кротка, проучваща. Тя подпря ръце на гърдите му и усети силните мускули под дрехите. Целувката стана по-дълбока. Устните ѝ се разтвориха и диханието им се сля. И задръжките изчезнаха.

Тя сграбчи туниката му и се надигна към него. Той я притисна още по-силно към себе си и двамата се отпуснаха на колене. Желанието ѝ нарастваше. Бореше се с дрехите му, докато той бързо сваляше нейните. Само след секунди дрехите им бяха разпилени по земята наоколо и тя със замъглено съзнание отбеляза, че опитността му в събличането на женски дрехи не подхожда на определението му „рицар-девственник“.

Дори и коленичили, той пак се извисяваше над нея. Тя докосна с пръсти къдравите косъмчета по гърдите му и надолу по корема. Изглеждаше толкова добре гол, колкото и облечен. Не. По-добре. Тя се приведе и докосна зърното с връхчето на езика си. Той затаи дъх и я прегърна, поваляйки я на земята.

— Що за момиче си ти? — изръмжа в ухото ѝ.

— Твоето момиче.

Тя пхна пръсти в косите му и придърпа главата му към себе си. Устните му имаха вкус на страст и на сила и тя не желаше нищо толкова, колкото желаше него. Той отдели устните си от нейните и целуна брадичката ѝ, шията ѝ, по-надолу. Хвана гърдите ѝ и погали зърната им с пръсти. Тя изстена и се надигна, пръстите ѝ се забиха в раменете му. Той пое едното зърно в устата си, започна да го дразни с

устни и език, докато тя започна да вика, и чак тогава съсредоточи вниманието си върху другото.

Претърколиха се върху твърдата земя. Тя лежеше върху него. Той плъзна ръцете си надолу по гърба ѝ, докато стигна ханша, и я придърпа силно към себе си. Устните ѝ се притискаха към неговите в болезнено желание, за което никога не се бе и осмелявала да мечтае. Единственото нещо, което имаше значение сега, беше тялото му — горещо, твърдо и изпълнено с копнеж.

Усети го — напрегнат и твърд между бедрата си — и се плъзна по-надолу, за да потърка гладката, набъбнала нужда на своята възбуда в неговата солидна мъжественост. Той пхна ръката си между телата им и я докосна и цялото ѝ тяло се разтърси от удоволствието. Тя изпъшка.

— Галахад.

— Милейди.

Желанието правеше гласа му дрезгав и той прилепи устните си към нейните. С опитност, каквато Теса би трябвало да очаква, той размени положението на телата им и тя отново легна по гръб, а той се извисяваше над нея между краката ѝ. Тя се взираше в очите му, потъмнели от желанието, и знаеше, че в тях се отразява собствената ѝ страст. Дръпна го към себе си и той бавно влезе в нея. Овладя тялото ѝ. Предяви претенции към душата ѝ.

Движеше се в нея бавно, внимателно, сякаш мислеше, че би могъл да я счупи. Тя нетърпеливо го подканяше да бърза. Стискаше широките му рамене, после плъзна ръце по гърба му, наслаждавайки се на усещането на всеки негов мускул и сухожилие. Ритъмът ѝ, тялото ѝ, духът ѝ се обединиха в едно и се сляха с неговите и те се движеха като едно цяло, като две половини, които никога преди не са били заедно и най-после са се съединили в едно. Напрежението в нея растеше непрекъснато, докато не изпита чувството, че ще умре от радостта на отдаването си в пълна самозабрава, каквато не бе смятала, че е възможно да съществува, приемайки същото в замяна.

В нея избухнаха пламъците на екстаза, тялото ѝ се разтресе и тя изкрещя. Той потрепери, после се вцепени, притискайки я толкова силно към себе си, че тя не знаеше къде свършва нейното тяло и къде започва неговото. И не ѝ пукаше. Той беше нейният рицар, нейната легенда, нейният мит.

И беше тук и сега и дори тя можеше да го повярва.

Лежаха дълго на земята, изтощени, неспособни да се движат, да мислят. Най-после той се изви на една страна, подпря се на лакът и се загледа в нея. По устните му играеше усмивка.

— Милейди Теса, мисля, че направи доста, за да ме освободиш от страховете ми.

— Удоволствието беше мое. — Тя се изкикоти доволно. — Знаеш ли, никога преди не съм го правила.

Очите му се разшириха от изненада.

— Но аз мислех... ти каза... Никога преди не си го правила?

Тя се засмя. Някой ден определено щеше да му изясни семейното си положение. Но не сега.

— Разбира се, че съм го правила преди. — На лицето му се изписа облекчение. — Просто не съм го правила навън. Върху земята. — Тя протегна ръце над главата си. — Така има някакво чувство за свобода.

— Наистина, милейди. — Той се ухили дяволито. — Забелязах липсата ти на задръжки.

— И ти не беше кой знае колко въздържан. И си мислех, че ще спреш с това „милейди“.

— Това е навик, развиван през целия ми живот. Израз на уважение и признание на ранга. Всъщност, Теса, харесва ми как звучи, когато го използвам за теб.

— Някак собственически звучи, не мислиш ли? Сякаш ти принадлежа.

— Нещо такова. — Той се наведе и близна едното й зърно. — Ти си тази, която ми принадлежи.

— О, нима?

— Да.

— В такъв случай...

Тя се изви на една страна, подложи ръка под главата си и прокара върха на пръста си по гърдите му и надолу към корема. Направи мързеливо кръгче около пъпа му, после пое по-надолу. Той се вцепени под пръстите й.

— Искаш ли да бъдеш притежаван?

* * *

Много, много по-късно тя лежеше, сгушена до него, изпълнена с усещане за спокойствие и удовлетвореност, които можеха да се намерят само в една приказка. Отървеш ли се от дракона, печелиш ръката на принцесата — тя се усмихна на себе си — и всичките ѝ останали части.

Галахад се бе оплакал — може би просто за очи, — че нямат време да се излежават. Но протестът му беше изречен с полууста и няколко добре поставени целувки го убедиха, че някой ден повече или по-малко едва ли има значение. Върнаха се в пещерата и се опитаха да се притежават един-друг отново и отново. И успяваха.

Тя се обърна на една страна и той я прегърна. Усещаше надигането на гърдите му с всеки поет дъх и знаеше, че нищо никога не е било толкова истинско.

Теса затвори очи и се унесе в дрямка.

И засънува.

Сънува една пещера под земята, пълна с лавици с книги и всички останали атрибути на практикуващ вълшебник, и една жена със забележително добре оформен маникюр.

ГЛАВА 15

— Мога да се справя с това. — Теса се взираше в заобикалящите я предмети. Тялото ѝ беше в странно положение — полулегнало, полуседнало. Чувстваше се много удобно въпреки лудото биене на сърцето си. — Логически, разумно, мога да се справя с това. Първо, драконът, който не беше истински. После го изгубих съвсем. След това — страхотен секс и заспиване в прегръдките на Големия човек. Дотук добре. А сега... — Пръстите ѝ се вкопчиха в страничните облегалки на стола. Погледна го — креслото на баща ѝ. — Мерлин! Къде си?

— Въпреки че обожавам съвременния свят, ще ми се да кажа, че етикецията вече не е това, което беше. Винаги е било много по-учтиво да изречеш молба, отколкото да излаеш заповед.

Теса се надигна и се обърна към гласа. Жената, която бе видяла на пиршеството, се люлееше в едно изящно кресло до малка, полирана маса. В едната ѝ ръка имаше чаша вино.

— Вивиан, нали така?

Вивиан кимна.

— Впечатлена съм, скъпа моя, тъй като всъщност официално не сме представяни.

— Мерлин ми каза коя си. Освен това — тя кимна към стола — креслото също те издаде. Тук се усеща пръстът на Мерлин, или на някой, близък до него.

Вивиан сбърчи аристократичния си нос.

— Е, мога да разбера защо някои хора толкова ги харесват, но за мен е малко... твърде... удобно. Особено когато трябва да се обсъждат бизнес-дела.

— Бизнес-дела? Какви бизнес-дела? — Теса се опита да се надигне, но продължаваше да се плъзга назад. — Разбирам какво искаше да кажеш за стола и оценявам предвидливостта ти — спомени за дома и т.н., но не би ли могла да изфабрикуваш нещо по-малко удобно, но с по-голямо триене?

— Разбира се. — Тъглчетата на устните на Вивиан се изкривиха нагоре. Креслото веднага се превърна в люлеещ се стол като нейния. — Така по-добре ли е?

— Много, благодаря.

— Вино? — Вивиан кимна към бутилката на масата. — „Пули-Фюме“. Много леко. Освежаващо.

— Страхотно. — В ръката на Теса се появи чаша и тя се опули. — Предполагам, че бутилката е само за парлама.

— Разбира се.

Теса внимателно отпи от виното.

— Хубаво е.

— Наистина. Идва от едно очарователно малко лозе в долината на Лоара, притежавано от едно и също семейство от времето, когато е била засадена първата лоза. Това е било любимото вино на Мария-Антоанета. — Вивиан надигна чашата на нивото на очите си и замислено се загледа в златистата течност. — Спомням си, че казах на Марсел точно след революцията, че въобще не бива да се тревожи за...

— Вивиан — бързо се обади Теса. — Мразя да прекъсвам, но искам да те попитам къде съм и какво правя тук?

Вивиан свали чашата си и поклати глава като кралица, опитваща се да е снизходителна.

— Наистина ти липсва търпение, Теса.

— Просто искам да си дойдем на думата, благодаря. А сега какво става? Къде съм?

Вивиан прикри една въздишка.

— Много добре. Намираш се в жилището на Мерлин.

Теса се огледа.

— На мен ми прилича на пещера.

— Пещера е. Чудничко, нали? — Вивиан се огледа презрително наоколо. — Мразя я. Винаги съм я мразила. Просто няма начин да създадеш и най-малката елегантност, изисканост или стил, когато първото нещо, с което трябва да работиш, е скала. За нещастие, Мерлин я обожава.

— Мъже. — Теса вдигна чашата си и отново отпи. — Вълшебници или обикновени смъртни, всички са еднакви.

— Не можеш да живееш с тях и... — Очите на Вивиан се присвиха. — Можеш да ги превърнеш в...

— Жаби? — подсказа Теса.

— Скъпа моя, много отдавна не съм превръщала мъж в жаба. Много повече предпочитам малки домашни животинки като например бели мишки и хамстери.

— Хамстери?

— Да. Помисли само. Затворени в мъничка клетка. Единственият възможен спорт за практикуване или за наблюдаване е едно колело, в което могат да бягат цяла вечност и да не стигнат никъде. Много подходящо и съвсем задоволително, когато се замислиш за мъжкото им его, не си ли съгласна с мен?

— Разбира се. Но не е много по-различно от мелниците, задвижвани с човешка сила.

— Зависи от гледната точка. Погледни от перспективата на хамстера. Затворен, изложен на милостта и капризите на някой друг.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Теса се ухили, представяйки си някои свои познати, въртящи хамстерско колело.

— А ти какво ще кажеш за Галахад?

Теса се стресна от внезапната смяна на темата. Само мисълта за Галахад я стопли цялата. Може би Вивиан не можеше да чете мислите й, както го правеше Мерлин, но като се има предвид къде беше, когато дамата толкова грубо я обсеби, отговорът беше повече от ясен.

— О, харесвам го.

Веждите на Вивиан подскочиха.

— Много го харесвам.

— Скъпа моя — тя погледна над ръба на чашата право в очите на Теса, — ти го обичаш.

— Не го обичам. — Теса се намръщи. — Искам да кажа, че той е страхотен наистина и ще си призная, че сексът беше фантастичен, но любов... Не мисля.

Вивиан я изгледа със съжаление.

— Хайде, хайде, Теса. Сложи на заден план всички онези глупости, че сте от различни светове и нямате никакво бъдеще заедно и т.н., и т.н., и ми отговори честно. Обичаш ли го?

Теса я гледа дълго време. Вивиан вече знаеше отговора и Теса беше сигурна, че това няма нищо общо с четенето на мислите й. Теса също знаеше отговора. Вероятно го знаеше още от момента, в който той й изрева в параклиса. Дали Галахад знаеше?

— Така си и мислех. — Вивиан се усмихна затворнически.

— Защо ме попита?

— Може да има значение. — Вивиан въртеше чашата си в ръка.

— Липсва ли ти домът?

— Домът?

Думата я преряза като меч. Беше се старала да не мисли за дома, а събитията тук се развиваха прекалено бързо, за да има време за размисъл и самосъжаление.

Но, по дяволите, родителите ѝ наистина ѝ липсваха. И Ейнджи. Както и приятелите ѝ, градът ѝ, животът ѝ. Ами те? Дали се тревожеха? Дали са изпаднали в паника? Някой сигурно вече бе съобщил за изчезването ѝ. А откога всъщност я нямаше? Не беше сигурна. Ами ако времето в бъдещето се движеше различно от това в миналото? Би могла да се върне в деня, в който изчезна, или сто години след това. Или може би въобще нямаше да се върне. Гърлото ѝ пареше, докато се бореше със сълзите.

— Да, липсва ми.

— Искаш ли да се върнеш? Сега?

— Човек бих убила, за да се върна сега.

— Отлично. — Вивиан засия.

— Но Мерлин каза...

— Не мисли за Мерлин. Смятам, че ако работим заедно, можем да го постигнем.

— Как?

— От твоя страна се иска съвсем малко. Можем да наречем твоето участие физическа енергия, ако искаш. О, между другото... — Книгата на Мерлин се появи в скута на Теса. — Можеш да си я вземеш.

— Взела си ми книгата? Кога си ми взела книгата?

— Мисля, че тогава беше заета с други неща — каза кисело Вивиан.

— О! — По лицето на Теса плъзна руменина.

— Както и да е. — Вивиан махна с ръка. — Надявах се да открия отговор, или поне някаква насока към отговора, как да сложим край на тази абсурдна игра на Мерлин, и да се върнем вкъщи.

— Да разбирам ли, че не си открила нищо? — Теса разсеяно прелисти томчето.

— За жалост, не. Предполагам, че освен ако не се намира в ръцете на Мерлин, или може би в твоите, в книгата няма нищо особено. — Вивиан сви рамене. — Поне нищо съществено. Честно казано, тя дори не е особено добре подвързана.

— И аз така мисля. — Тя затвори книгата.

— Тя няма да ни даде това, което търсим. Но пък ти може и да можеш.

— Аз?

— Ако се окажа права, и двете ще можем да се върнем там, където ни е мястото. Имам нужда само от пълната ти подкрепа и от вярата ти.

— Вярата? Това явно е разменната единица тук. Защо толкова бързаш да ме изпратиш вкъщи, все пак?

— Съвсем просто е. Намирам този момент от историята примитивен, неудобен и скучен. Ти и аз си приличаме в това отношение.

— Наистина не е толкова зле, колкото си мислех — промърмори Теса.

— О, хайде. Поне е толкова зле, колкото си спомням, а може би и по-зле. Както и да е, ние двете заедно бихме могли да сложим край на тази пародия и да се върнем в една много по-приятна епоха.

— Съжалявам. Изкусително е. — Теса прикри една въздишка. — Но не мога да го направя.

— Защото го обичаш?

— Вероятно — отвърна бавно тя, осъзнавайки истината. — Но освен това го уважавам и го харесвам. Той е арогантен и упорит, но също така е нежен и някак сладък по свой начин. Има солидна вяра в убежденията си и добродетели като чест и честност и има също така остро, малко странно, средновековно чувство за хумор. И, освен всичко това, аз обещах да му помогна. Дадох му думата си.

— Всичко това е много хубаво, но — в очите на Вивиан блестеше съчувствие — едва ли има някакво значение.

Теса затаи дъх.

— Какво искаш да кажеш?

— Той не е намерил Граал първия път, няма да го открие и сега.

— Не. — Теса поклати глава. — Мерлин каза...

— Мерлин е мил човек и аз го обичам в продължение на стотици години, но той е същество, което се занимава с вълшебства и илюзии. Той е вечният оптимист, когато става дума за неговите желания. Но дори и Мерлин не може да управлява човешките съдби. — По лицето ѝ пробяга сянка на съжаление. — Галахад е обречен да се провали и да прекара дните си сам и огорчен.

— Не и ако аз мога да помогна. — Гласът на Теса отекна решително.

— Разбира се, че можеш да помогнеш, Теса. — Вивиан се усмихна мило. — Точно затова си тук. Подозирах, че ще изпитваш известна лоялност към каузата на Галахад, но съм изключително доволна да разбера, че се интересуваш повече от човека, отколкото от търсенето.

— Какво искаш да кажеш?

— Теса. — Вивиан се наведе напред, погледът ѝ беше искрен. — Гордостта на Галахад, неговото чувство за собствена значимост, ако щеш, никога няма да оцелее след подобен провал. Защо не му спестиш цялото премеждие?

— Да му го спестя? — Само при мисълта, че Галахад е нещастен, гърлото ѝ се свиваше. — Как?

— Ако, както предполагам, можем да се върнем в съвременната епоха, ако обединим енергиите си, не виждам причина да не можем да вземем и него с нас. — Вивиан вдигна чашата си в победоносна наздравица.

— Да го вземем с нас? Да вземем Галахад в двайсети век? — Само мисълта за Галахад в съвременна Америка беше достатъчна, за да избухне в смях. Или да заплаче. Отпи голяма глътка от виното си. — Ще се чувства като риба на сухо. Като жив, дишащ анахронизъм.

— Глупости.

— Глупостите са само началото. Къде ще отиде? Какво ще прави?

— Предполагам, че ще отиде там, където и ти. А що се отнася до това, какво ще прави... — Вивиан сви рамене, сякаш това наистина не ѝ влизаше в работата. — Той е рицар.

— Това не се среща в много дължностни характеристики, освен ако не иска да стане келнер в някой ресторант със средновековен дух.

— Сарказмът не ти прилича, скъпа моя. Нямах предвид нищо подобно. — Вивиан сбърчи раздразнено вежди. — Черният труд няма да подхожда на Галахад, въпреки че е изключително добре надарен физически. Като се съди по ширината на раменете му и...

— Престани, Вивиан. Вече съм забелязала.

— О, няма? — Вивиан се облегна назад. — Галахад не е глупав мъж. Просто времето, в което живее, не е изисквало да доразвие интелекта си. При по-стимулираща околна среда, без съмнение, би могъл да постигне велики неща. И точно там качествата, които са го направили ярък пример за рицарство, ще му служат най-добре.

— Може би... но... не. — Теса поклати решително глава. — Не мога да го направя. Не и без да го попитам.

— Тогава попитай го.

— Той никога няма да се съгласи. Цял живот е чакал това търсене. И Артур разчита на него.

Вивиан избухна в смях — силен, неприятен звук.

— Провалът или успехът на Галахад няма да променят съдбата на Артур.

— Галахад не го знае.

— Но ти го знаеш.

— Това няма значение. — Теса остави чашата си на масичката, която се бе появила до стола ѝ, и се изправи. — Благодаря ти за предложението, но ще опитам по начина на Мерлин. Не знаеш със сигурност, че няма да открием Граал, нали?

— Скъпа моя — Вивиан въздъхна. — Ти се самозалъгваш.

— Може би. А може би не. А сега, ако би могла да ме върнеш там, откъдето ме взе... — Теса притисна книжката към гърдите си. — Трябва ли да си ударя петите, или нещо такова?

— Седни, Теса. — Гласът на Вивиан беше студен.

— Наистина бих предпочела...

— Седни.

Рязката заповед отекна в пещерата. Очевидно не беше толкова могъща, колкото Мерлин, но определено имаше някой и друг номер в ръкава. Теса седна.

— Искам да помислиш отново. Поне относно това ти да се прибереш вкъщи. — Вивиан я изгледа с поглед, от който на Теса ѝ се

прииска да се свие на топка. — Има няколко неща за Галахад, които трябва да разбереш, преди да вземеш решението си.

— Няма да променя решението си.

— Ще видим. — Вивиан спря, сякаш търсеше подходящите думи. — Ако оставаш тук заради някаква романтична идея относно Галахад, редно е да видиш няколко неприятни факти. Той никога няма да те обича, не и както ти го обичаш. Той е мъж и притежава всичките недостатъци на своя пол. Ще те използва, за да задоволява физическите си нужди. Ще се радва на компанията ти. Може дори да шепне мили думи в ухото ти. Но неговата душа умря заедно с жена му. Наблюдавах го тогава, виждам го и сега — мъката все още е в него. В сърцето му няма място за теб. — Гласът ѝ се снижи: — Съжалявам, Теса, но би ли могла да живееш с това?

Би ли могла? Би ли могла да го обича, без да очаква неговата любов в замяна?

— Не знам.

— Освен това, как мислиш, че ще реагира, когато разбере откъде си всъщност? Ще се почувства предаден, че не си му се доверила по-рано. Ти спомена честността като една от добродетелите му. И ако успееш да го накараш да ти повярва, той ще иска да разбере какво става в бъдещето. Какво се случва с краля, със страната, с неговия свят. Каква е съдбата му. — Гласът ѝ стана по-суров. — Можеш ли да му кажеш, че кралството се разпада? Че Артур и рицарите му се превръщат в детски приказки? Можеш ли да му кажеш, че само на ужким успява да постигне това, което е желал през целия си живот? Можеш ли да му кажеш, че целият свят го познава не като великия рицар, не като човек от плът и кръв, а като герой от приказка? И второстепенен герой при това.

— Не знам — прошепна Теса.

— И ако дори по, някаква прищявка на космическите сили ти и той наистина откриете Граал, тогава какво? Този, който открие Граал, става негов пазител. Ако Галахад успее, той ще бъде този пазител.

— Артур спомена тази възможност, но какво от това? Според мене е голяма чест.

— Нямаш никаква представа с какво си имаш работа, нали? — По лицето ѝ се изписа недоверие. — Граал, ако въобще съществува, не е някакво съкровище, което може да се изнася на тържества, да бъде

част от колекция или да стои изложена в стъклена витрина в някой музей. Граал остава там, където е скрита. Независимо дали това е катедрала или пещера. Замък или селска къща. И Галахад остава при нея. Обвързан с Граал... — Очите ѝ проблеснаха. — Завинаги.

— Завинаги?

Теса не се бе замисляла какво ще се случи, след като открият Граал. Предполагаше, че ще си отиде вкъщи, но всъщност не бе мислила за това, че ще го напусне. И никога не се бе замисляла каква ще бъде съдбата му. Сърцето ѝ се сви.

Ами ако така и не открият Граал? Дали търсенето щеше да продължи с години, докато и двамата остарееят толкова, че да не могат да се качват на конете си? Или да различат фалшив дракон от истински? Или да правят любов на твърдата земя? Щеше ли да прекара живота си в едно безкрайно търсене на нещо, което те — той — никога не могат да получат? Дали щеше да го гледа как го обзема все повече горчивина и неприязън? Дали и тя нямаше да започне да го мрази?

— Изборът е твой, Теса.

Кое беше по-лошо? Адът с него в един свят, който тя не можеше нито да промени, нито да подобри? Или адът без него в нейния празен живот у дома?

Вивиан грешеше. Тя нямаше избор.

— Благодаря ти за предложението, но ще пасувам. — Изправи се. — Не мисля, че Мерлин би ме довел тук, ако нямаше никаква вероятност да открием Граал. Галахад е един от добрите и заслужава да се опита да постигне мечтата си. Ако успехът му означава, че ще го изгубя завинаги... — Тя поклати глава. — Предполагам, че наистина го обичам, защото съм готова да рискувам. А що се отнася до това, че Галахад никога няма да ме обича — тя сви рамене, — наистина не знам дали мога да живея така. Ще видим. Не съм дотолкова готова на саможертва, за да кажа, че това няма значение, защото има. Но точно сега той ме харесва и смятам, че ме уважава. Достатъчно е за момента.

Вивиан стисна зъби. Теса знаеше, че току-що си е създала един могъщ враг.

— Много добре. Но внимавай следващия път, когато срещнеш дракон. Може да се окаже съвсем истински.

Теса ахна.

— Ти?

— Надявах се само да те изплаша, за да се съгласиш с предложението ми. Не успях. — Тя вдигна чашата си. — За съжаление.

Преди Теса да е успяла да мигне, вече лежеше в пещерата, сгушена до Галахад.

Надявайки се, че срещата ѝ с Вивиан е била само сън. Знаейки прекрасно, че не е.

* * *

— Проклетата, упоритата американка!

Вивиан се взираше в кристалната чаша в ръката си, обърна се и я хвърли към каменната стена. Тя се разби на хиляди малки парченца. Появи се друга и последва първата. След три разбити чаши, Вивиан отново си възвърна спокойствието.

Но изпитваше раздразнение.

Теса Сейнт Джеймс въобще не беше толкова умна, колкото смяташе Мерлин. Кой идиот би пренебрегнал шанса да получи единственото, което наистина желаше? И за какво? За да помогне на Галахад в безплодното му търсене?

Отпи малко вино от новата чаша в ръката си и прогони лекото усещане за вина, което изпита. Разбира се, че не биваше да говори така за чувствата на Галахад, макар всеки да знаеше, че Галахад бе обичал жена си безмерно. А дали страстта съществуваше като нещо повече от спомен, беше извод, който не беше трудно да се направи. Е, нали намекът, че Галахад никога няма да изпитва към Теса това, което е изпитвал към Диндрейн, беше направен единствено с намерението да предпази Теса от неизбежното разбиване на сърцето ѝ. Като се прибави и неоспоримият факт, че мястото на Теса не е тук, излизаше, че Вивиан просто се е опитала да ѝ помогне.

Мерлин никога не би погледнал на нещата по този начин.

— По дяволите.

Вивиан въздъхна ожесточено и хвърли чашата си към стената. На нейно място незабавно се появи друга. Тя отпи замислено.

Би могла просто да ги убие и да сложи край на всичко това. Още един дракон може би, този път истински. Или нещо, повече свързано с

академичния опит на Теса. Нещо гръцко може би. Хидра или Медуза, или някакво друго противно създание.

Мерлин не би одобрил.

Мерлин никога няма да разбере.

Мерлин винаги разбираше.

Тя понечи да хвърли и тази чаша, но спря, за да я допие, после ѝ помогна да приеме съдбата на сестрите си.

Беше извадила страхотен късмет, че Мерлин не узна за дракона. Макар че не можеше да е съвсем сигурна в това. Може би просто я бе оставил да си поиграе с тази заплаха, която всъщност не беше истинска опасност.

Опасността е само илюзия.

Изведнъж разбра и захвърли отмъстително и новата чаша в ръката си. Още две я последваха. Това е било предвидено. Разбира се. Нямаше никакво съмнение. Една жена не живее с мъж в продължение на повече от хиляда години, без да разбере как работи пъкленият му мозък. Още по-зле — той също я познаваше добре. Единственото, което беше необходимо, бе да посее мъничкото зрънце и да чака да покълне. Разбира се, тя би могла да се хване и да не обърне внимание на театралното му оплакване относно компютърната анимация, но ако и той беше такъв страстен комарджия, каквато беше и тя, щеше да ѝ предложи сериозен облог, за да я накара да лапне въдицата. И щеше да спечели той.

И като добавка към обидата, тя всъщност бе помогнала на Теса и Галахад да посрещнат първото предизвикателство от гатанката. Бе им помогнала по пътя им в търсенето на Граал... и пътя на Вивиан в оставането за постоянно в Средновековието.

Тя вдигна ръка, понечи да метне още една чаша, но спря. След третата, или може би след шестата, или може би след двайсет и осмата, дори разбиването на изящния кристал не ѝ донасяше никакво задоволство. Чашата изчезна.

Не, имаше нужда от план. И вероятно от партньор. Теса беше логичният избор, но дори и Вивиан да я бе накарала да осъзнае безплодността на една връзка с Галахад, Теса бе прекалено обсебена от тази глупост, наречена чест. Небеса, тя беше също такъв предан рицар като самия Галахад.

Съюзниците в тази епоха бяха трудна работа. Вивиан никога не е била особено общителна в Средновековието. Мерлин бе обсебвал целия ѝ свят. Чак през Ренесанса тя започна да става самостоятелна и определено разцъфна в епохата на Джордж. Но нищо не беше толкова хубаво, колкото дваисети век. Тя стисна решително юмруци. Независимо как, щеше да се върне там. За добро.

Все пак трябваше да има някой, към когото да се обърне за помощ? Или по-скоро някой, на когото тя да помогне. Дискретно, без да привлича вниманието на Мерлин. Но Теса нямаше врагове тук. Що се отнася до Галахад, той беше уважаван и обичан. По дяволите! Да му се повдигне на човек! Не че тя самата не харесваше момчето. Харесваше го, въпреки тази негова... хм... доброта. Галахад нямаше врагове. Всички го харесваха.

Не всички.

Вивиан прогони мисълта почти веднага, щом се появи в съзнанието ѝ. По-скоро би сключила сделка със самия дявол, отколкото да си има работа с това противно, презряно същество. Той беше зъл, жесток, не притежаваше никакво чувство за лоялност и вероятно мамеше при всеки облог. Не, на него не можеше да се има доверие.

И все пак... Може би пък точно сега би могла да си позволи подобен съюзник. Той изпитваше огромна неприязън към Галахад. Едва ли щеше да е трудно да се разпалят пламъците на горчивината, за да се превърнат в истинска омраза. А ако нещата излязат от контрол и Галахад и Теса не оцелеят, това, разбира се, нямаше да бъде по нейна вина. Не съвсем. Мерлин щеше да се подразни, може би дори да се ядоса, но все пак всичките злощастни стечение на обстоятелствата не можеха да се припишат на нея.

Това беше много по-добра идея от абсурдния фалшив дракон. Този път играта щеше да се води с много по-големи залози.

Този път опасността щеше да е истинска.

ГЛАВА 16

— Забележително мълчалива си, Теса Сейнт Джеймс — каза непринудено Галахад, но в очите му блестеше тревога. — Сигурна ли си, че си готова...

— Добре съм, наистина. — Яздеха бавно един до друг. — Просто ми се ще да престанеш да гледаш на мен така, сякаш съм чуплива като стъкло. Тази история с дракона ми дойде малко в повече, но вече съм добре. — Тя се усмихна кисело. — Явно ще ми е необходимо малко време, за да свикна с приключенията, които, изглежда, са нещо обичайно по време на търсене.

Очите му заблестяха изненадано.

— Не твоего... ъ-ъ... благоразположение ме притеснява.

— О. — Тя прикри усмивката си. — Тогава сигурно става въпрос за секса.

— Точно така. — Той също се усмихна.

— Беше страхотен.

— Не е там работата. — Той отново се ухили, но изражението му бързо стана сериозно. — Интересува ме дали сега съжеляваш или не...

— Няма начин. — Очите ѝ се разшириха учудено. — Беше прекрасно. — Тя спря. — А ти? Искам да кажа, ти съжеляваш ли?

— Не. — Той поклати глава. — Но мина много време, откакто...

— Не ми казвай, че не си го правил, откак е умряла съпругата ти? — Може би все пак той наистина беше рицар-девственник.

Той се засмя — гърлен, дълбок смях.

— Теса, минаха повече от десет години от смъртта ѝ. Аз съм мъж в разцвета на силите си. Аз съм рицар.

— Това май е отговорът на всичко според теб?

— Да. — Отново се засмя. Би могла да слуша смеха му вечно.

— Тази твоя похотлива усмивка казва всичко. — Тя го изгледа подозрително. — Мислех, че само чистите по сърце могат да търсят Граал.

— Милейди. — Той махна с ръка и сведе глава. — Чистотата на сърцето няма нищо общо с похотта ти.

Тя избухна в смях.

— Ти наистина си нещо.

— Както и ти.

По устните му отново се плъзна усмивка и той насочи погледа си към пътя пред тях. Минаха няколко дълги минути. Скоро щеше да се наложи да каже нещо.

С тази противна Вивиан, Теса нямаше избор. Кой знае каква щеше да е следващата стъпка на вещицата. Освен това сега, когато Теса вече знаеше, че тук е замесена и любов, поне от нейна страна, искаше да е честна с него. Поне това заслужаваше. Най-добре беше това малко разкритие да излезе от нейните уста, отколкото от нечийи други. Тогава защо не можеше да намери подходящите думи?

— Какво те мъчи, Теса?

Ами ако той не ѝ повярва?

— Защо мислиш, че нещо ме тревожи?

— Забелязвам, че си много мълчалива.

Ами ако я помислеше за луда?

— Мислех, че ти харесва да мълча.

— Забелязах, че когато се чувстваш добре, бърбориш непрекъснато.

Или за лъжкия?

— Благодаря.

— Но мълчанието ти е тревожно. Това ме смущава.

— Щом те смущава... — Въздъхна. — Не знам откъде да започна.

Гласът му беше нежен:

— Разказвачите на приказки в двора на краля казват, че има само едно място, откъдето може да се започне един разказ.

— О?

— От началото.

— Началото? — Къде точно беше началото? Влизането на Мерлин в часа ѝ? Колетът на майка ѝ? Университетската библиотека? — Спомняш ли си първата ни среща? В параклиса?

— Разбира се. Помислих те за някакво нахално момче.

— Точно така. Спомняш ли си как бях облечена?

Той кимна.

— Странни одежди. Никога преди не съм виждал подобни.

— Точно така — каза тя с триумфална нотка в гласа.

— Не. — Той поклати глава. — Всъщност подхождаха повече за мъж, отколкото за жена. Затова се обърках. Дрехите прикриваха истинската ти същност, докато не благоволи да поправиш неправилното ми впечатление, като ми показа... — Ъгълчетата на устните му се разтеглиха в лукава усмивка. — Циците си.

Тя изпъшка.

— Никога няма да ми позволиш да го забравя, нали?

— Никога, красива Теса.

— Като оставим всичко това настрана, никога ли не си се чудил откъде съм дошла?

— Мерлин каза, че си от някаква далечна земя.

— Но не искаше ли да разбереш повече?

— Аз не съм любопитен човек, Теса, но въпреки това трябва да признаеш, че се надявах да науча нещо повече за дома ти. — Той се усмихна под мустак. — Където нямате магьосници и вярвате, че живеем върху топка, въртяща се в небесата. Тази история може да съперничи на измислиците на най-великия бард.

— Истина е, Галахад.

Той изсумтя.

— Никой в цяла Британия не вярва в подобно нещо.

— Не днес. — Тя се стегна за реакцията, която щеше да последва. — Но някой ден ще повярват.

— В думите ти няма смисъл — той се усмихна, за да я подразни, — но това вече не ме изненадва.

— Сериозно говоря, Големи човече. Някой ден всички в Британия, всички в целия свят, ще разберат, че земята е планета, която се върти в пространството.

— Аз не...

— След няколко века хората ще обиколят земята и ще докажат, че не е плоска, а има формата на кълбо. Но това е само началото. — Тя се приведе към него. — Отвъд Англия има земи, които още не са открити. Цели континенти. Ще има и много изобретения. Странни неща, които правят всичко, което можеш да си представиш. Ще дойде индустриалната революция, а с нея и парните машини, влаковете и

колите и още най-различни други неща. И някой ден хората ще полетят, Галахад. Не само в небето, но и към звездите.

Той дръпна рязко юздите на коня си и се втренчи в нея.

— Теса, сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм, наистина. Трябва да ми повярваш.

— Такива неща не могат да се случат. Ако не си луда...

— Кълна се, че не съм.

— Не. Това би било твърде лесен отговор. — Очите му се присвиха подозрително. — Тогава да не би да си пророчица, Теса? Гадателка?

— Не. — Тя поклати глава. — Аз съм съвсем обикновен човек. — Просто една най-обикновена пътничка през времето.

— Тогава откъде знаеш всичко това?

Тя преглътна и го погледна в очите, налагайки му безмълвно да приеме думите ѝ.

— Аз съм от бъдещето.

— Бъдещето — повтори внимателно той. — Бъдещето тепърва ще се случва.

— Всъщност и аз така мисля. Нещо подобно. По някакъв паралелен начин.

Той се пулеше и клатеше глава.

— Разказваш ми забележителна приказка. Но ми е невъзможно да ѝ повярвам.

— Повярва ми, когато казах, че драконът не е истински.

— За това имаше доказателство.

— Не голямо.

— Достатъчно.

— По дяволите, Галахад, нямам никакво доказателство. — Тя сграбчи ръката му. — Повярвай ми. Аз съм от бъдещето.

— Не, Теса, това е невъзможно — каза рязко той и дръпна ръката си. — Още няма бъдеще, затова не можеш да си от него. Съществуват само дните, които вече са изминали. Ние си ги спомняме — понякога ясно, понякога не. Те са си отишли, но няма никакво съмнение в съществуването им. Съществува и днес и ние живеем в него, дишаме в него. Но дните след днес предстоят. Това, което твърдиш, е невъзможно.

— И аз самата не го разбирам. Всичко, което знам, е, че в един миг си вършех работата на деветнайсети... — може би точната дата щеше да бъде прекалено голям залък за него — няма значение. Да кажем просто, че е било векове след днешния ден, и твоят приятел Мерлин ме взема и ме пуска в параклиса.

— Мерлин има пръст в това?

— Ъ-хъ. Цялото това приключение беше негова идея. Помисли малко. Навсякъде намирисва на Мерлин.

Галахад сбърчи вежди замислено.

— Защо трябваше да тръгна на това пътуване? — Продължи да упорства тя. — Заради твоето търсене?

— Да — каза тихо той.

— А когато е замесен Мерлин, почти всичко е възможно, нали така?

— Той е вълшебник с изключителна власт.

— Обзалагам се. — Тя кимна. — А сега чуй ме добре. Не съм ли съвсем различна от всички хора, които си срещал?

— Ти си една необикновена жена — каза бавно той.

— А чувал ли си дори един-единствен човек да говори така, както говоря аз? Или да се облича така, както бях облечена аз? Или да прави нещо така, както го правя аз?

— Не.

— Значи, следвайки пътя на логиката, не остава ли единственият възможен отговор пътуването през времето?

— Може би... Не! — Гласът му беше гневен. — Не мога да приема тази твоя басня.

— Но...

— Тихо! — Тонът му веднага се смекчи. — Прости ми. — Прокара пръсти през косата си. — Това, което каза, е неразбираемо за мен. За начина, по който разбирам същността на света. — Поклати глава. — Няма да е зле да остана известно време насаме с мислите си. — Той кимна, пришпори коня си и тръгна по пътя пред нея.

— Мисли колкото време е необходимо.

Тя се опита да говори спокойно, но сърцето ѝ се бе свило. Нямаше никаква представа, как ще приеме той историята ѝ, нито пък какво би могла да очаква. Точно това не беше толкова лошо, колкото се бе страхувала, но не беше и много добро.

Продължиха да яздят в мълчание. Тя се взираше в широкия му гръб пред себе си. Какво ли си мислеше? Какви ли чувства изпитва? Дали беше разстроен? Объркан? Тя поклати глава. Без майтап. Току-що бе направила опит да разбие вярата му в света, в който живееше. Объркването сигурно беше най-незначителната му реакция.

Той изведнъж обърна коня си и отново тръгна до нея.

— Защо ми го казваш сега? — Погледът му се взираше настойчиво в нея.

Тя го гледа известно време, без да продума. Какво би могла да каже? *Защото те обичам и искам да знаеш колко скъпоценно е времето, през което сме заедно.* Не. Може и да приемеше любовта в тази връзка да е несподелена, но би предпочела той да не знае за чувствата ѝ. Ако не можеше да има любовта му, определено не искаше съжалението му.

— Забъркани сме в това заедно, забрави ли? Не исках помежду ни да има тайни. — Сви рамене. — Помислих си, че трябва да знаеш истината, това е всичко.

Погледът му обхождаше лицето ѝ, сякаш търсеше отговори на хиляди въпроси. Кимна рязко, пришпори коня си и отново тръгна пред нея.

А сега какво? Галахад очевидно имаше нужда от време, за да смели всичко това. Но колко време? Час? Ден? Сто години?

Щеше да му даде всичкото необходимо му време, но в крайна сметка той все пак трябваше да ѝ проговори отново. А дотогава щеше да почака.

Час, ден, сто години. В известен смисъл, тя разполагаше с цялото време на света.

* * *

Бог да им е на помощ. На всичките. Това беше абсурдно. Смешно. Пълна глупост. Не е възможно да е истина.

Възможно ли беше?

Наистина, Теса вярваше. Нима думите ѝ не звучаха искрено? Властта на Мерлин беше неоспорима. Ако подобно нещо въобще беше

възможно, нима нямаше да е необходим вълшебник с изключителна сила? В главата на Галахад се въртяха стотици объркани мисли.

Тя не беше като никой друг — нито мъж, нито жена, — когото бе срещал. Речта ѝ беше подобна на неговата, но някак странна. Не като непознат за него език, а по-скоро като непознат диалект на майчината му реч. Вече бе забелязал нежеланието ѝ да говори за дома си и се бе чудил на мълчанието ѝ. От изражението в очите ѝ личеше, че земята и народът ѝ ѝ липсват. Сега, когато се замислеше, откриваше, че не знае доста неща за Теса. Разговорите им се състояха предимно от нейни въпроси за него и живота му, семейството и приятелите му.

Беше ли толкова арогантен, колкото тя твърдеше? Затова ли не бе проявил никакъв интерес към нея? Изпита чувство за срам. Единственото, от което се бе интересувал, беше участието ѝ в търсенето. Беше наблюдавал гневните ѝ избухвания, породени от страх, когато ѝ показва замъка за първи път и когато победиха дракона. И двата пъти тя оспорваше реалността на света около себе си. На Камелот. На Артур. На него самия. Нима е бил такъв егоист, че не е обърнал внимание на страховете ѝ? И толкова глупав? Да припише думите и тревогите ѝ единствено на женската ѝ природа и дори да не се зачуди защо най-много я плашеше самата същност на живота около нея.

Как се бе осмелил да се съмнява в смелостта ѝ? Тази мисъл го шибна като камшик. Спря рязко коня си. Да, тя два пъти се бе поддавала на истерията, но нима това не беше нещо незначително, имайки предвид положението, в което се намираше?

Ако беше на нейно място, дали щеше да се справи по-добре? Би ли се изправил срещу един непознат свят със същата решителност и твърдост? Свят, в който ще е съвсем сам, като се изключи влиянието на някакъв вълшебник и компанията на един-единствен човек?

— Добре ли си? — Конят ѝ спря до неговия. Разтревоженият ѝ поглед срещна неговия. — Галахад?

— Да, Теса, аз съм... добре.

Гледаше я и сърцето му се свиваше. Тя беше толкова крехка и мъничка, а духът ѝ гореше ярко като на мъж, като на рицар. А той я бе нарекъл „*някаква си жена*“. Лейди Теса въобще не беше „*някаква си*“.

— А ти?

— Страхотно.

Той смушка коня си, но тръгна редом с нея.

— Време е да поговорим.

Тя прикри въздишката си на облекчение.

— Хубаво. Значи... ми вярваш.

Беше негов ред да въздъхне.

— Това е странна идея — пътуването от бъдеще, което още не съществува. Трудно е да се разбере или приеме.

Лицето ѝ помръкна.

— И въпреки това започва да ми се струва все повече и повече вероятно.

— Наистина ли?

— Наистина. Така се обясняват много неща. Относно настояването на Мерлин да ме придружиш, както и характерът ти. Трябвало е да ти задам въпроси за теб отдавна, но бях прекалено загрижен за собствените си планове, за да ти обърна внимание. — Усмихна ѝ се извинително. — Моите извинения, Теса. Това е непростимо.

По устните ѝ пробяга нежна усмивка.

— Имаше да мислиш за много неща, а и пътуването през времето не е нещо, което се случва много често.

— За първи път чувам за подобно нещо и не се и съмнявам, че ще е за последен.

— Да, обзалагам се, че потокът на туристи към Средните векове не е много голям. А и тук едва ли е най-подходящото място за почивка.

Той вдигна поглед към небето. Дори и сега, когато подозираше истината за нея, пак можеше да се побърка от това, че не разбира приказките ѝ. Но вече се бе научил да не обръща внимание на повечето от дрънканиците ѝ.

— Не мога да кажа, че разбирам напълно, нито че мога да повярвам безрезервно, въпреки че те опознах през дните, прекарани заедно. Ти си държала живота ми в ръцете си така, както аз съм държал твоя. Помежду ни има доверие.

— Тук едва ли става дума за доверие.

— Вероятно. Може би е по-скоро убедеността, че можем да разчитаме един на друг, когато сме подложени на изключителни опасности. — Той се подсмихна. — Разбира се, не бих разчитал на уменията ти с лъка...

— Мъдро.

— Но ти спечели доверието ми и лоялността ми. А сега... — Той посегна и хвана ръката ѝ. — Искам да чуя още. Разкажи ми, красива Теса, за бъдещето, от което идваш.

— Има много да се разказва. — Тя поклати глава. — Не знам...

— Започни с топката, която се върти в небесата.

— Добре.

Тя се поколеба, сякаш събираше мислите си, после започна да разказва някаква сага, която беше прекалено фантастична, за да може да ѝ се повярва. Но въпреки това във всяка произнесена дума звучеше истина. Разказа му една приказка за смели авантюристи, отричащи мъдростта на своето време, тръгнали на пътешествие напред и напред, все в една и съща посока, докато накрая стигнали мястото, откъдето са тръгнали. Говореше за каруци и талиги, движещи се без силата на коне или волове. Говореше за фантастични приспособления, позволяващи на хората да летят като птици в небето и още по-високо, отвъд облаците и луната.

Минутите преминаваха в часове и те продължаваха да пътуват, хванали се за ръце, а гласът ѝ внушаваше образи, които той не се осмеляваше да приеме. Но как би могъл да не го направи? Задаваше ѝ въпроси от време на време, но най-вече попиваше всичко, което тя казваше, както жаден човек — студените глътки на поток. Чудесата на нейния свят го омагьосваха, изпълваха мислите му с всичко, за което не би могъл дори да мечтае.

Учудваше се на познанията ѝ. Познания, за които все повече и повече се убеждаваше, че са самата истина. Познания за това, което беше нейно минало и негово бъдеще.

Ами неговата съдба?

Въпросът изведнъж изникна в съзнанието му. Тя не бе казала нищо за неговата съдба. Нито за съдбата на краля му. Нито за тази на страната му. Не бе казала нищо за търсенето им. Щяха ли да разгадаят гатанката и да се справят с предизвикателствата ѝ? Щяха ли да открият Граал? Защо не казваше нищо затова, което го интересуваше най-много?

Слънцето се спусна ниско на запад. Стигнаха до малка полянка с поточе.

— Тук, Теса, ще ноцуваме. — Той слезе от коня си и се обърна да ѝ помогне.

— Какво, тази вечер няма ли да има пещера? — каза тя, протягайки ръце към него. — Къде е „Хилтън“, когато ти трябва?

Той я пусна веднага щом краката ѝ докоснаха земята.

— Чакай малко. — Тя го погледна в очите. — Какво има?

— Не знам какво имаш предвид.

Беше малко рязък. Защо не му бе казала това, което най-много искаше — не — имаше нужда да разбере? Завъртя се на пета и се зае с подготовката на лагера. Свали одеялата и чантите им от конете, махна седлата и ги върза близо до потока, недалеч от мястото, където щеше да запали огъня.

Тя го гледа безмълвно известно време, после се зае с чантите с провизиите. След малко той вече бе запалил огъня и седна до него, взрян в пламъците. Тя се настани до него и му подаде парчетата хляб и сирене.

— Не сме взели много. — Тя се усмихна скептично на оскъдната вечеря. — Но мисля, че започва да ми харесва. Не ти ли разказах за пиците?

Той кимна разсеяно, но не каза нищо. Дали тя не знаеше отговорите на въпросите, които обсебваха мислите му? Дали щеше да му отговори, ако я попита? Един пряк въпрос? Устните му не можеха да произнесат думите. Защо?

Страх? Мили Боже, каква глупост. Той беше рицар. Нямаше защо да се страхува от истината.

А не беше ли самата истина, която караше сърцето му да се свива?

— Не съм гладен.

Той остави хляба и сиренето, стана и тръгна към потока. Мислите му бяха пълни с въпроси и обвинения. Галахад се облегна на един дъб и гледа в бълбукащата вода, докато слънцето се спусна зад хоризонта, а луната освети полянката.

Теса дойде и застана до него.

— Времето свърши. Изплюй камъчето, Галахад. Какво има? Какво те тревожи?

— Нищо...

— Не е нищо! Стоиш тук вече повече от час. Какво става?

— Много добре. — Той се обърна към нея. — Кажи ми и другата част от баснята, Теса.

— Какво имаш предвид? — попита предпазливо тя.

— Разказа ми надълго и нашироко какво ще се случи през идващите столетия, но не каза и думица за утре или за вдругиден, или за деня след него.

— Не съм ли?

— Много добре знаеш, че само за това не ми каза нищо. — Стараеше се да не звучи гневно. На нея ли се сърдеше, или на себе си?

Тя отстъпи назад и вирна упорито брадичка.

— Не смятах, че е добра идея.

— Не е добра идея? Гръм и мълнии, Теса, защо не?

— Това може... — Сви безпомощно рамене. — Не знам. Да промени нещата, предполагам.

— Не разбирам.

Тя заговори бавно, сякаш внимателно подбираше думите си.

— Ако ти кажа, че ще откриеш Граал, няма ли това да повлияе на действията ти отсега нататък? Няма ли да си по-склонен да поемаш рискове, след като знаеш, че в крайна сметка всичко ще свърши добре?

— Това ли е съдбата ми? Намирам ли Граал? — Той затаи дъх.

— Почакай, още не съм свършила. Ами ако ти кажа, че не го намиращ? Щеше ли да искаш да продължиш, или щеше да се предадеш? Какъв би бил смисълът?

Той стисна зъби.

— Намирам ли Граал?

Тя го погледна право в очите.

— Не мога да кажа.

— Ще кажеш! — Думите сякаш изригнаха. — В името на всичко свято, Теса, кажи ми! Сега!

— Не! — Гласът ѝ трепереше. — Не сега! Никога! Мерлин ми каза, че това, което се е случило веднъж, не е задължително да се повтори по същия начин. Главните събития от историята — повратните точки, предполагам — не могат да се променят. Но по-дребните неща, като твоето търсене на Граал, може.

Истината, която тя не искаше да му каже, изведнъж проблесна в съзнанието му.

— Тогава не съм успял.

— Не съм казала това. И дали си или не си в някоя от другите версии на тази линия на времето, няма никакво значение. Никакво. Единственото, което има значение, е настоящето. — Тя сграбчи туниката му с две ръце. — Не разбираш ли? Ние преживяваме отново онези дни, ти и аз. Заедно. Каквото и да се е случило тогава, сега е изтрито, всичко е чисто. Това е възможността, която си чакал цял живот. Недей да я пропиляваш само защото си мислиш, че всичко вече е предопределено. Не е!

— В такъв случай ти мой спасител ли ще бъдеш, Теса? — В думите му имаше горчивина. Теса дръпна ръцете си като опарена.

— Не е така! — Тя отстъпи назад, но той я сграбчи за раменете и я принуди да го погледне в очите.

— Ако няма да ми кажеш каква е съдбата ми, тогава ми кажи това: какво се случва с моя крал и страната ми?

— Не мога...

Той я разтърси силно.

— Кажи ми! Ако е така, както казваш, и съдбата на Артур няма да се промени от откриването на Граал, няма да има значение дали знам. Какво крие бъдещето, Теса? Какво казва историята за тях? За всички нас? Спомнят ли си хората делата на Артур и Ланселот, или всичко е изгубено в мъглите на времето, което се простира между твоя свят и моя?

— Престани! — Тя се отскубна от него. Гърдите ѝ се надигаха гневно, а луната осветяваше искриците болка в очите ѝ. — Защо искаш да знаеш? Какво значение има?

— Има огромно значение. Искам да знам дали моят живот, животът на краля и на баща ми не са били напразни. Да знам дали историята си спомня за нас. Да знам дали постигнатото от мен и онези, които обичам, не е забравено!

— Не сте забравени — изстреля тя. — Всеки знае историята на Артур и Гуенивир и Ланселот и Галахад и другите рицари на кръглата маса. Всеки знае за Мерлин и Камелот. Има огромни библиотеки, пълни с книги за подвизите ви. Вие сте една проклета легенда!

— Легенда?

— Мит! Приказка! Историята е действителният живот и ти и Артур, и всичко останало не сте включени в нея!

Думите ѝ сякаш го зашлевиха през лицето, спряха дъха му, смразиха душата му.

— Какво говориш?

— Казвам — тя махна с уморен жест косата от очите си, — че в моето време никой не вярва, че сте съществували. — Скръсти ръце на гърдите си, но отказваше да го погледне в очите. — Вие сте приказка от детска книжка.

— Как е възможно това? — прошепна той.

— Мерлин не е искал вашето време да бъде опетнено от историята, затова е накарал света да повярва, че не сте съществували. — Гласът ѝ омекна от съжаление и погледът ѝ се вдигна към неговия. — Толкова съжалявам.

Той се взираше в нея.

— Нищо чудно, че се съмняваш в истинността на този свят още от първата ни среща.

— Не исках да ти казвам.

Той се засмя тихо.

— Както ти каза, аз съм упорит човек. Нямах да оставя въпроса без отговор.

Той се облегна на дървото и се загледа във водата. Имаше много да мисли върху разкритията на Теса.

— Нарече ме също така и арогантен. — Изпита внезапна болка. — Не съм се смятал за такъв. — Наведе се и отскубна няколко стръка трева, стискайки ги в юмрука си. — Странно усещане е да научиш, че ще живееш и ще умреш, без нищо да отбелязва пътя ти на тази земя, с изключение на приказки, на които се гледа като на измислица. — Отвори ръката си и пусна няколко сламки. — Само един арогантен човек би сметнал подобна съдба за неприятна.

— Ти, Артур и всичко, което сте направили, не е забравено. — В гласа ѝ прозвуча отчаяна нотка.

— Да, но не като истински хора. — Той поклати глава. — Има разлика.

— Защо?

— По-добре е да знаеш истината, дори да е неприятна, отколкото нещо невярно. — Ръцете му се отпуснаха и последните стръкчета трева паднаха на земята.

— Мразиш ли ме, че ти казах? — попита страховито тя.

— Да те мразя? — Той погледна лицето ѝ, огряно от лунните лъчи. *Аз не бих могъл да те мразя, Теса. Ти сякаш си част от душата ми.* — Нима Мерлин не каза, че не мога да открия Граал без теб? — Тя кимна. — Тогава съм бил прав. — Говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Ти си моят спасител.

— Мога ли да ти помогна някак? Искаш ли да говориш?

— Мисля, че не, но ти благодаря. — Той се усмихна накриво. — Не намирам такова удоволствие в приказките, както ти. — Дори и в слабата светлина виждаше тревогата, изписана на лицето ѝ. — Иди да си лягаш, Теса. Денят беше дълъг. Утре всичко ще е наред.

— Обещавах ли?

— Имаш думата ми.

Тя кимна и се върна при огъня. Галахад я гледа няколко минути, а може би цяла вечност. Прав е бил, когато си помисли, че е омагьосан от нея. Дори сега, изумен от съдбата си, не можеше да не се чуди дали присъствието ѝ не е безценно за него. Тя не вярваше в магията, но дали вярваше в любовта? Сигурно не. Тя вярваше само в онези неща, които можеше да види и да пипне. Странно, че сега мислеше за подобни неща. И все пак не бяха ли Теса и търсенето, бъдещето и миналото, впримчени здраво като лоза, пълзяща към слънцето?

Вдигна поглед към небето. Луната бе избледняла и се появяваха първите звезди. Толкова ли щеше да е лошо животът му да се помни като по-добър, отколкото е бил? Делата на смъртните никога не бяха толкова добри, колкото историите, които се тъчаха около тях. Не би трябвало да има нищо против. Нямахше да е жив, за да ги чуе.

А Теса?

Щеше ли Теса да се върне в своя свят, когато търсенето им приключи? Щеше ли да я загуби в страна, която е толкова далеч оттук, че той дори не може да си я представи? Не. Стисна решително зъби. За Бога, нямаше да я изгуби.

И нямаше да спре да търси Граал. Без значение какво се е случило в някое друго време, в друг живот, той щеше да продължи. Щеше да осъществи съдбата си с жената, която обичаше, до себе си. И междуременно щеше да открие начин да я задържи при себе си, където ѝ беше мястото.

Засмя се горчиво.

Какво друго би могла да направи една легенда? Какво ли си мислеше той?

* * *

Теса се уви по-плътно в одеялото и се обърна в безполезен опит да се почувства по-удобно. Дали земята беше по-корава в Средновековието, или просто тялото ѝ от двайсети век не бе свикнало да спи на гола земя? Сигурно и двете.

Не че точно сега би се чувствала по-добре в легло. Как можеше да е толкова глупава? Как бе могла да му каже всичко за бъдещето му, а най-вече това, че в нейния свят се смяташе, че той никога не е съществувал? Изстена тихичко. Реакцията му беше класически случай на разстрел на пратеника и тя не можеше да го обвинява. Тя самата би се застреляла, ако имаше възможност.

Е, все пак бе успяла да си задържи устата затворена относно търсенето. Не му каза, че се е провалил в действителността, но е успял в легендата. О, щеше да му хареса да го чуе.

Тя въздъхна и погледна към небето. Странно, но това бяха същите звезди, които бе гледала през целия си живот. Всичко щеше да се промени с течение на вековете, но с изключение на мънички промени тук-там, нощното небе щеше да си остане същото. Тя отново се обърна, прегърна коженото седло, което ѝ служеше като възглавница, затвори очи и се помоли да заспи. Всичко щеше да е наред на сутринта. Галахад ѝ бе дал дума и, както звездите, това беше нещо, на което можеше да разчита.

Минаха минути, или може би часове, когато го усети да ляга до нея. Отвори очи и го погледна. Лежеше по гръб, сложил ръце под главата си, вперил поглед нагоре. Толкова ѝ се искаше да се сгуши в него и да му предложи малкото успокоение, което можеше, но какво би могла да каже? Всичко е наред, Големи човече. По-добре легенда, отколкото нищо. Не. Той щеше да ѝ даде знак, когато има нужда от нея. Ако имаше нужда от нея.

— Теса?

— Да?

— Това хубава приказка ли е?

Тя се усмихна. Той беше добре.

— Страхотна приказка.

— В нея говори ли се за чест и смелост?

— Да, както и за лоялност и любов.

— А за вълшебства, Теса. В този твой свят, който не познава магията, приказката разказва ли за нея?

— И много повече.

— Тогава не е чак толкова зле — тихо каза той — да си част от подобна сага, истинска или не.

— Наистина. — Тя преглътна буцата в гърлото си. Той сякаш събираше мислите си.

— Теса, това ли е разкритата истина от гатанката?

— Не знам. Може би.

Той въздъхна дълбоко.

— Това не е първата разкрита истина между нас.

— Не — тихо каза тя. — Не е.

— Теса?

— Ъмм?

— Разкажи ми за звездите.

Той я прегърна и я придърпа към себе си, а тя му разказа всичко, което знаеше за звездите — от науката до гръцките легенди. И когато сънят започна да я надвива, тя си помисли за това, че дори когато всичките му тайни са известни, нощното небе пак носи някаква магия.

Както и ръцете му.

ГЛАВА 17

— Теса! — Грубият тон на Галахад я изтръгна от неспокойния ѝ сън.

— Какво има пък сега? — Тя отвори очи. — Наистина започна да ми омръзва да ме будиш по този начин. — Седна и се втренчи в Галахад, който се бе изправил до нея. — Какво има днес? Друг дракон?

— Мисля, че е за предпочитане. — Гласът му беше равен.

— За предпочитане? — Тя проследи погледа му. Шестима или седмина мъже, въоръжени с мечове, се взираха в тях. Трима бяха пешаци, останалите — на коне. Теса бързо скочи на крака. — О, това ми изглежда добре. Кои, по дяволите, са те?

— Хора на Мордред — тихо отговори той. — А това не е хубаво.

— И аз така си помислих — смънка тя.

Ако имаха мотоциклети, щяха да изглеждат точно като някоя банда от лош филм. Ангелите от Ада, яхнали коне.

— Как са се промъкнали до нас? Не си ли пазил?

Очите му се присвиха.

— Аз съм човек, Теса, не легенда.

— Страхотно. Наоколо никога няма легенди, когато имаш нужда от тях.

Най-високият от мъжете пристъпи към тях, очевидно беше водачът. Тъмнокос, мръсен и опасен. По гърба ѝ полази студена тръпка и тя пристъпи по-близо към Галахад. Мъжът се поклони учтиво.

— Милорд Галахад. Нося ти поздравии от принц Мордред. Той моли за честта на присъствието ти и предоставя гостоприемството на дома си на теб и на твоята лейди.

— Изпрати на Мордред моята благодарност и съжалението ми — отвърна хладно Галахад, — но се налага да отклоним тази вежлива покана.

Гадна усмивчица изкриви устните на човека на принца.

— Може би не съм се изразил достатъчно ясно. Принцът настоява за удоволствието от компанията ти. Дал ми е заповед да те

придружа. Можеш да тръгнеш с нас, както подобава на рицар с твоя ранг, като почетен гост или...

— Или? — Очите на Галахад потъмняха.

— Или се страхувам, че ще се наложи да вземем мерки, за да си осигурим съдействието ти. — Похотливият му поглед се плъзна към Теса. — Както и това на дамата.

Галахад се напрегна.

— Какво означава това? — попита тя с ъгълчето на устните си. — Да си осигурят съдействието ни?

— Не би искала да знаеш — промърмори той и кимна към водача на бандата. — В такъв случай, на всяка цена ще имаме удоволствието да ви придружим.

— Звучи ми доста забавно. Трябва ли да тръгнем веднага, или имам няколко минути, за да се освежа?

Очите на главатаря се присвиха, сякаш не разбираше въпроса ѝ. Или може би английски.

— Нали се сещаш? Да си измия лицето? Зъбите? — Тя се усмихна мило. — Да се изпикая в гората?

Галахад изсумтя. Дори главатарят се притесни.

— Много добре — озъби се той. — Но не сама. Ще дойда с теб.

Тръгна към нея, но Галахад му препречи пътя.

— Дамата заслужава поне малко усамотение. Аз ще я придружа.

Човекът го гледа известно време, после кимна.

— Както кажеш. Тя може да отиде, но ти трябва да застанеш някъде, където мога да те виждам. Прости ми, милейди, но ако се опиташ да избягаш, твойт придружител...

— Да избяга? — Веждите на Галахад подскочиха. — Странна дума, като се има предвид сърдечната покана.

— Моите извинения, милорд, грешка на езика. Може би трябваше да кажа „да замине“. Както и да е. — Погледът му се върна върху Теса. — Ще бъда принуден да взема всички необходими мерки, за да озаптя теб и рицаря ти.

Това не ѝ прозвуча много добре.

— Какви мерки?

— Моят господар предпочита гостите му още да дишат — Похитителят им се ухили. — Но това не винаги е възможно.

— Благодаря за пояснението. А сега — тя наклони глава към потока — мога ли да вървя?

Той кимна.

Теса и Галахад се обърнаха и тръгнаха бързо към извора.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

— Нищо не можем да направим засега. — Челото му бе сбърчено от тревога.

— Това наистина са лоши момчета, Галахад.

Тя погледна през рамо. Водачът и двама от другите ги наблюдаваха внимателно, както вълци — агнета. Дали се надяваха, че тя и Галахад ще се опитат да избягат? Стомахът ѝ се сви. Вероятно.

— Наистина, наистина много гадни.

— За Мордред става ли въпрос в легендите ви?

— О, да.

— И?

— Има много различия между мита и истинския живот. Но от това, което ми каза, Мордред не е от тях. Истински или приказен, той определено е злодей.

Стигнаха до потока. Тя се наведе и наплиска лицето си с вода.

— Надявам се, че мислиш за някакъв план.

— Би било добре — смънка той.

— Нали? — Думата прозвуча рязко. От страх.

— Хайде, свършвай. — Гласът на водача разпра утрото като меч.

Теса потрепери. Лоша метафора.

— Задръж малко — извика тя. — Свършвам след минутка — промърмори. — Ще отида ей там, зад онова дърво. Ти само дръж тези гангстери далеч, особено големия. Не ми хареса начина, по който ме гледаше.

— Нито пък на мен. Ще държа „гангстерите“ далеч. — Той се подсмихна, но бързо стана отново сериозен. — Не се тревожи, красива Теса. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо.

Тя го погледна в очите.

— Разчитам на това. А аз ще направя всичко възможно, за да ти пазя гърба. Вече разбрах нещо.

— Какво?

Тя тръгна към дървото.

— Тези приятелчета са истински.

* * *

Може би Мордред не беше чак толкова лош, в крайна сметка.

Теса затвори очи и се отпусна в топлата вода в дървената вана в стаята си. Бяха яздили цял ден и доста от нощта, преди да стигнат до замъка на Мордред. Замъкът Ле Фей. Хубаво приказно име, но не бе успяла да го види добре в тъмното. Бе очаквала да я хвърлят в тъмница веднага щом пристигнат, а ето че я заведоха в стая, подобна на тази, която имаше в Камелот. И най-доброто от всичко беше, че има легло. Истинско легло. Бе се строполила върху него и спа непробудно. Когато се събуди, вече беше вечер и я чакаше изпускаща пара вана. Нямаше представа, колко дълго се е киснала, и не я интересуваше, но никога повече нямаше да приема за даденост простите удоволствия на живота. Гореща вана и истинско легло.

На вратата се почука. Преди да е казала „Влез“, се отвори и една смътно позната фигура с ръст почти колкото този на Галахад, с тъмноруса коса и доста добре сложено тяло, влезе в стаята, сякаш си беше у дома.

— Хей! — Тя огледа за кърпа и се сви във ваната, опитвайки се да прикрие най-изложените части от тялото си с ръце. — Кой, по дяволите, си ти?

— А, красивата лейди Теса. — Погледът на русокосия обходи фигурата ѝ и той се усмихна одобрително. Наистина беше ужасно хубав, може би по малко мазен начин, но наистина си го биваше. — Казаха ми, че си доста приятна, но репутацията ти е малко особена.

— Аз нямам репутация — озъби се тя. — Нещо против?

— Съвсем не. — Той сви рамене. — Репутацията на една дама няма особено значение за мъжа, освен ако не мисли за брак. А аз не мисля. — Той се усмихна накриво. — Освен ако не искаш да промениш мнението ми?

Тя изпъшка.

— Не. Нямах предвид това. Имах предвид... гола съм.

Той поклати глава.

— Нямам нищо против.

— Би ли ми подал онази... — тя махна към нещо, оставено на стола, което приличаше по-скоро на чаршаф, отколкото на хавлия —

онзи парцал ей там?

Той взе чаршафа и тръгна към нея.

— Чакай. Спри. Не се приближавай повече.

— Ако така искаш. — Той хвана чаршафа с два пръста. — Или аз трябва да ти го донеса, или ти трябва да дойдеш да си го вземеш.

— Страхотно. — Тя въздъхна. — Донеси го.

Той дойде до ваната и ѝ го подаде.

— Не можеш ли да се обърнеш? Или поне да затвориш очи?

— Мисля, че бих могъл, но няма да е толкова забавно.

— Добре.

Тя стана, дръпна чаршафа от ръцете му, уви го около себе си и излезе от ваната. Той се усмихна с очевидно удоволствие.

— Ти си Мордред, нали?

— Наистина. — Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Беше права — той наистина си беше у дома. — За мен присъствието ти тук е голяма чест.

— Не че имахме избор.

Тя дръпна ръката си и потисна желанието си да я изтрие в чаршафа.

— Така ли? — Веждите му се ключиха. — Нима Оскар не беше вежлив и почтителен, когато ви отправи поканата ми?

— Оскар? — Тя си спомни главатаря. — Водачът на глутницата се казва Оскар?

— Оскар е капитан на охраната ми. Не ти ли харесва името му?

— Не, просто си помислих, че сигурно е някой от онези типове с едносрични имена. Нали се сещаш, нещо просто като Ут или Грант.

Той се усмихна под мустак.

— Предупредиха ме, че речта ти е необичайна, но значението е ясно. Оскар може би не е толкова изискан, колкото би трябвало да бъде.

— Изискан? Или цивилизован? Може би хиленето му го издава.

— Той не разбира от дами. Така или иначе, той е изключително лоялен, подчинява се на заповеди и е много по-интелигентен, отколкото изглежда.

— Идеалният гангстер — промърмори тя.

— Но не съм те довел тук, за да обсъждаме добродетелите на Оскар...

— Преди да започнеш, би ли имал нещо против да се облека?

— Мисля, че си най-прекрасна в този си вид.

— Обзалагам се. — Погледът ѝ обходи стаята. — Имаш ли някаква представа, къде са ми дрехите?

— Ако говориш за онези дрипи, с които пристигна — той сви рамене — мисля, че заповядах да ги изгорят.

— Изгорил си роклята ми! — Тя се опули. — И сега какво ще облека?

— Не се отчайвай, милейди, заповядах да ти се намери нова рокля. — Той се върна в коридора и излая някаква заповед на невидим слуга. Върна се само след минута и затвори вратата след себе си. — Мисля, че това ще ти прилича. — Той ѝ подаде дрехата.

— Благодаря. Старата и без това изглеждаше доста опърпана. — Тя взе роклята, погледна я и се намръщи. — Жълта е.

— Прекрасен цвят за човек с твоята светла коса и тъмни очи.

— Страхотна е, ако ти харесват хора с тен като болни от жълтеница. А сега се обърни, за да се облека.

— Ако си сигурна, че няма да ти е необходима помощта ми?

— Ще се справя някак си.

— Много добре.

Той се обърна, а тя пусна чаршафа и бързо се напъха в роклята.

— Когато си готова, искам да поговорим.

— Знаеш ли, не мисля, че това е много добра идея, като го няма Галахад.

Винаги се бе чудила защо в отминалите епохи всички са имали слуги. Сега вече знаеше. Тази рокля тук не беше кой знае колко сложна за обличане, но малко помощ нямаше да ѝ е излишна.

— Аз точно това искам — да го няма Галахад. — Думите му прозвучаха малко рязко.

Тя оправи роклята и се намръщи. Не беше имала предвид точно това.

— Можеш да се обърнеш. Той я огледа с възхищение.

— Наистина завиждам на Галахад за компанията ти, милейди. Прелестите ти са очевидни.

— Щяха да са по-малко очевидни, ако роклята не беше такава. — Тя дръпна дълбоко изрязаното деколте в безплоден опит да го вдигне по-нагоре.

Той се засмя.

— И остроумна при това.

— Благодаря. Можем ли да седнем?

— Бъди моя гостенка.

— Вече съм — промърмори тя.

Огледа стаята. Освен леглото имаше едно ниско столче до огнището, дървена ракла и дълга пейка. Леглото определено не ставаше. Столчето беше някак смешно, така че оставаше пейката. Тя пристъпи към нея с толкова достойнство, колкото успя да събере, и седна, държейки гърба си изправен.

— Е — тя присви очи, — какво искаш?

— И директна при това. Отлично. — Той отиде до пейката и седна до нея. Прищя ѝ се да се отдръпне, но нето направи. — Имам предложение, което може да те заинтригува.

— Съмнявам се. Какво предложение?

Тонът му беше небрежен. Прекалено небрежен.

— Първо, трябва да знаеш, че съм запознат с целта на пътуването на Галахад. И бих бил много доволен, ако се провали.

— Това ме изненадва. Искаш ли да ми кажеш защо?

— Не е тайна, че между мен и Галахад не цъфтят добри чувства. — В очите му проблесна мръснишко пламъче. — Аз го ненавиждам, а той не се интересува от мен. Ще ми достави огромно удоволствие да го унищожа, без въобще да се замислям.

— Страхотно. — Стомахът ѝ се сви. — Е, какъв е проблемът? Мислех, че всички харесват Галахад.

— И точно за това аз не го харесвам. — Той стана и започна да крачи из стаята. — Знам, че си от далечна земя и следователно не си добре запозната с интригите и историите в кралството на баща ми. — Спря и я погледна настойчиво. — Аз съм негов наследник. Следващият крал на всички британци.

— И аз така съм чувала.

— Той ще ми даде — макар и неохотно — короната, но обичта му е запазена за Галахад. — Гласът му стана по-суров. — Той се отнася с Галахад като със син, а с мен като с...

— Отрепка? — подсказа сладко тя.

— Странна дума, но звучи точно, милейди.

— Благодаря. — Тя се изправи и скръсти ръце на гърдите си. — Разбирам защо не харесваш Галахад, но какво общо има търсенето му с теб?

— Не искам да чакам смъртта на баща ми, за да получа полагащото ми се място.

Обзе я безпокойство.

— Все още нищо не разбирам.

— Съвсем просто е. — Тонът му беше студен и определено зъл. Как въобще бе могла да си помисли, че е хубав? — Баща ми разчита на Граал като на символ, който да обедини страната. Не мога да позволя това да се случи. Имам верни последователи във всички краища на кралството. Поддръжници, които са съгласни с мен, че Артур не е човекът, който някога беше. Крайно време е управлението да му се отнеме и да се повери в ръцете на човек, който може да направи за тази страна това, което той вече не може. Някой, който притежава смелостта да разгроми враговете ни. Да завладява, не да прави компромиси. Англия някога беше страна на горди воители. Баща ми я превърна в страна на слаби старци. Денят на Артур приближава своя край и преди да е станало твърде късно, преди да сме паднали в ръцете на враговете си, народът има нужда, не — иска — нов крал.

— И това ще бъдеш ти?

— Артур е миналото. — Той изпъна рамене и вдигна брадичка. — Аз съм бъдещето.

Ти си един ненормален, побъркан принц.

— Какво искаш да направя?

— Искам да убедиш Галахад да спре търсенето на Граал.

— Това ли е всичко? — Тя се намръщи. — Мислех си, че ще е нещо сложно.

— Не се шегувай с мен. — Гласът му беше тих и овладян. — Той ще го направи заради теб.

— От коя планета си ти, приятел?

Челото му се сбърчи объркано.

— Забрави — сопна се тя. — Какво те кара да мислиш, че Галахад ще се откаже от мечтата на живота си само защото аз искам така?

— Любовта ще преклони волята на Галахад пред твоята. — Мордред се подсмихна. — Той е омагьосан от теб.

— Омагьосан? Ха! Събуди се. — Тя изсумтя и прекоси стаята. — Откъде ти е хрумнала подобна глупава идея?

Мордред се намръщи.

— Накараха ме да повярвам...

— Да повярваш, че Галахад ме обича? Не вярвай на всичко, което чуваш. Това е измислица. — Казваше думите, но ѝ се искаше да са лъжа. — Кой, по... — Тя спря изведнъж и се втренчи в него. — Вивиан! Права съм, нали? Тя те е насъскала, нали?

— Няма никакво значение. — Той я гледа известно време. Устните му се разтеглиха в лукава усмивка. — Може би просто съм допуснал грешка. Може би ти си тази, която го обича.

Тя сви рамене.

— И какво от това?

— Ако не го убедиш, милейди, да спре това търсене, ще го убия.

— Не мисля така.

— Нима? — Веждите му се повдигнаха. — И защо?

Води ми по точки. Да се надяваме, че принцът не може да разпознае блъфа. Тя тръгна към него уверено и заби пръста си в гърдите му.

— Защото на твоето татенце, краля, няма да му хареса.

Той пребледня и сграбчи ръката ѝ.

— Не ме е грижа какво баща ми харесва или не харесва.

— Може би, но няма да е много хитър ход да го прецакаш, преди да си готов за тази голяма революция, не мислиш ли?

Тя му се ухили и се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх, но външно не го показваше. Изиграй го, Теса.

— Ти наистина си толкова умна, колкото подозирах. — Той се взираше в нея с ледените си сини очи. Очите на Артур, само че без топлината им. Страшничко. — Но не е необходимо да го убивам веднага. Търсене като това може да продължи незнайно колко дълго. Мога просто да го хвърля в тъмницата и да забравя за него. Отсъствието му няма да причини тревога в двора на баща ми поне няколко години. Най-накрая ще решат, че благородният рицар е поел пътя, по който са тръгвали толкова много преди него — убит, опитвайки се да спаси краля и кралството. Никой никога няма да

разбере, че изживява дните си в смрад и тъмнина и се храни с плъхове и паяци и каквото там успее да намери.

Тя се опули, молейки се предизвикателната ѝ физиономия да прикрива отчаяните ѝ усилия да измисли нещо. Вече бе спасила Галахад от незабавна смърт само за да го обрече на по-бавна и мъчителна. Каква каша още може да забърка?

— Няма начин. Няма да стане.

— Защо не?

Той я дръпна към себе си. Върху челюстта му трепереше един мускул. Това приятелче беше опасно.

— Ако не се върне, Галахад ще се превърне в герой. Ще бъде легенда. Ще пеят песни за него и ще разказват приказки. — Тя му се усмихна. — Помисли затова, Мордред. Името му ще живее вечно.

— Престани!

Той я разтърси силно.

— Откъдето и да погледнеш, си прецакан. Не можеш да го убиеш сега. Не можеш да го убиеш и по-късно. — В гласа ѝ се долавяше триумфална нотка. — А сега ме пусни. Причиняваш ми болка.

— Аз не мисля така. — Говореше бавно и отчетливо. — Не мисля, че въобще някога ще те пусна.

— Какво искаш да кажеш? — Дали долавяше страха в гласа ѝ?

— Тя каза, че притежаваш нещо, от което той има нужда. Не може да намери Граал без теб.

— Вивиан дрънка какви ли не глупости.

— Аз ѝ вярвам.

— Значи и ти си същият.

— Така ли? — Очите му проблеснаха и тя затаи дъх. — Търсенето на Галахад ще бъде обречено на провал и аз няма да съм замесен, ако ти... как да се изразя... станеш жертва на нещастен случай.

— Не би ме убил. — Опита се в гласа ѝ да прозвучи убеденост, каквато въобще не изпитваше.

— Би било жалко. — Той погледна надолу. Гърдите ѝ бяха притиснати към неговите и той виждаше в деколтето ѝ. — Много жалко. Може би има и друг начин.

Той сграбчи тила ѝ със свободната си ръка и притисна лицето ѝ към своето, смачквайки устните ѝ под своите. Обзе я паника. Бореше

се с желязната му хватка със сила, каквато дори не бе подозирала, че притежава. Дали щеше да я изнасили? Тук? Сега?

Гимназия „*Сейнт Маргарет Мери*“ Начин за самозащита 101.

Хватката му се охлаби мъничко. Тя се дръпна, завъртя се бързо и лакътят ѝ се заби в корема му.

Той изстена и се преви на две. Тя отвори широко уста, опитвайки се да си поеме въздух.

Той изпъшка и се изправи. Лицето му бе почервеняло от ярост. Обзе я ужас.

Ръката му се отметна назад и я зашлеви през лицето. Прониза я силна болка. Погледът ѝ се размъти. Олюля се и падна на колене. Той пристъпи към нея, сграбчи я за косата и я дръпна нагоре. Тя размахваше диво ръце в отчаян опит да се защити.

— Глупачка — изсъска той. — Ти нищо не разбираш. Търсенето на Галахад приключи.

Пусна косата ѝ и я блъсна. Теса отново се олюля, но успя да запази равновесие.

Вирна брадичка и се втренчи в него.

— Недей да бъдеш толкова сигурен, приятел. Той е добрият, а добрите винаги побеждават.

Той се изсмя — злобен, безрадостен смях, който отекна в стаята.

— Не разчитай на това, милейди. Галахад и подобните нему рядко разбират, че победата изисква нещо повече от благородни добродетели и свят морал. Победата отива при този, който притежава сила и мощ и воля да ги използва. Който е готов на всичко, за да я постигне.

Лицето ѝ пулсираше от болка.

— Той няма да се откаже. Никога няма да се откаже.

— Няма друг избор. — Мордред се обърна рязко и тръгна към вратата. Отвори я и се обърна към нея. — Все пак ще дам и на двама ви възможност да спасите нещастните си кожи. Ако Галахад иска да продължи търсенето си, може да го направи, но без теб.

— Няма да го направи.

— Ще му дам думата си, че няма да ти се случи нищо лошо.

— Думата ти? — Тя се изсмя. — Твоята дума не означава нищо.

— Така или иначе...

— И какво означава според теб да не ми се случи нищо лошо?

— Няма да те убия. — Погледът му се плъзна към гърдите ѝ и тя едва устоя на желанието да ги прикрие с ръце. — Не, мисля, че бих предпочел да те оставя жива. За много дълго време.

Тя стисна зъби.

— По-скоро бих умряла.

— Бих бил щастлив да удовлетвори молбата ти... — Веждите му подскочиха нагоре. — Накрая.

— Галахад няма да остави това така.

— Тогава от теб зависи да го убедиш, милейди. Въпреки мнението ти за реакцията на баща ми, изпитвам огромно желание да го убия сега и да приключа с тази работа. Ако отхвърли предложението ми, ще го направя. Ако все пак тръгне без теб, ще спаси живота и на двама ви. Засега. Не знам какво притежаваш, от което той има нужда, но не се съмнявам, че не може да намери Граал без теб. Всъщност повече искам Галахад да се провали, отколкото искам да умре.

Тя поклати глава.

— Той няма да го направи.

— Ще видим. Независимо дали те обича или не, той се е закълел да те защитава. А може да е сигурен, че няма да умреш единствено като те остави в ръцете ми. — Бавна усмивка се плъзна по устните му — А трябва да си призная, че очаквам с нетърпение да попаднеш в ръцете ми.

Той излезе и трясна вратата след себе си.

Теса пристъпи към леглото и се строполи върху него. Лицето ѝ пулсираше там, където я бе ударил. Всичкият страх, който бе сдържала в присъствието на Мордред, заплашваше да избухне и тя се разплака, но бързо изтри сълзите си с гневно движение. Не беше време за плач. Трябваше да мисли.

Как щяха да се измъкнат от това? Единственият начин да се измъкнат от лапите на Мордред, който виждаше, беше да приеме предложението му и да остави Галахад да тръгне сам. Но той никога не би се съгласил да я остави на милостта на Мордред. Да я остави на една съдба, която не искаше и да си представя. Съдба, която оставяше смъртта като единствено избавление. Дали той щеше да избере търсенето на Граал пред нея?

Когато предложението не може да е по-велико.

Това ли беше саможертвата в гатанката? Трябваше ли да се откаже от свободата си, да се обрече на един живот — всъщност доста кратък — с Мордред, за да спаси Галахад? Въпреки смелостта, която си даваше вид, че притежава, откак започна това пътуване през времето, тя всъщност въобще не беше особено смела. Щеше да прекара цялото си време тук, в лапите на ужаса и истерията. Най-смелото нещо, което бе правила, преди да дойде в Средновековието, бе да даде газ на колата си, за да успее да мине на зелено, преди да е угаснало. И все пак може би беше по-смела, отколкото смяташе? А може би не, но характерът ѝ никога преди не е бил поставян на изпитание. Никога преди животът ѝ, нито животът на някой друг, не е бил в ръцете ѝ.

Досега.

До този момент винаги бе смятала, че Мерлин няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Че това е само игра и че той ще я върне в бъдещето, преди да е станало твърде напечено. Въпреки всичките приказки за предизвикателства и опасности и как ще зависят само от себе си, тя наистина смяташе, че Мерлин ще я защитава. Може би беше драконът или срещата с Вивиан, или заплахата в очите на Мордред, или всичко, взето заедно, но вече знаеше, че е грешила. Оцеляването — на Галахад и нейното — зависеше от нея.

Как щеше да намери смелост да пожертва собствения си живот, за да спаси живота на мъжа, когото обичаше? А как не би могла?

ГЛАВА 18

Къде е Теса?

Галахад крачеше напред-назад из стаята, която му служеше за затвор. Нямаше смисъл да се опитва да отвори вратата. Бе чул звука на спускащо се резе, след като го доведоха тук. Странно. Защо Мордред не го бе хвърлил в тъмницата си? Всъщност нямаше никаква разлика. И оттук не можеше да излезе.

Дали е ранена?

Стисна зъби. Беше се опитал да си почине, след като разбра, че бягството е невъзможно, но сънят му беше неспокоен. Съзнанието му беше изпълнено с мисли за Теса и страх от това, което би могло да ѝ се е случило.

Дали е мъртва?

Сърцето му се сви при тази мисъл и той бързо я прогони от ума си. Щеше да разбере, ако е мъртва. Някак си щеше да разбере.

Вратата се отвори с шумно скърцане.

— Галахад. Какво удоволствие е да те видя отново. — Мордред пристъпи в стаята.

— Аз не бих използвал тази дума — отвърна хладно Галахад.

— Никога не сме си приличали особено. — Мордред се огледа. — Как ти се струва домът ми, Галахад? Ако не ме лъже паметта, като момче прекарваше известно време тук, нали?

— Да, но тогава замъкът беше дом на Артур и двора му.

— В действителност не беше на Артур, а на майка ми и роднините ѝ. — Гласът му беше суров. — А сега е мой.

Галахад повдигна вежди, но не каза нищо.

— И така — Мордред присви очи, — не се ли чудиш каква е съдбата на прекрасната ти спътничка?

Галахад се постара лицето му да остане безизразно. Не би било добре, ако позволи на Мордред да види колко много означава Теса за него. Би било толкова глупаво, все едно му е подал меч.

— Не. Имах достатъчно други неща, за които да мисля, откак пристигнах. Предполагам, че е добре?

— Доста добре. Засега.

Галахад изпусна дъха, който бе задържал.

— Какво искаш от мен, Мордред? Защо съм тук?

— Трябва да кажеш само една дума и ще бъдеш свободен.

— След като си създаде такива главоболия, за да ме докараш тук? Едва ли мога да повярвам, че е толкова просто.

— О, наистина е просто. — Мордред кръстоса ръце на гърдите си и се облегна на рамката на вратата. — Трябва само да ми дадеш дума, че ще се откажеш от търсенето на Граал, и ти и дамата можете да си вървите.

Галахад изсумтя.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Ще ви осигуря ескорт до морето, както и кораб, и ти, заедно с красивата дама, ще отпътувате от Англия. Завинаги.

— И защо бих приел подобно предложение?

— За да спасиш живота й. — Очите на Мордред блестяха злобно.

— А ако откажа?

— Това не е единственото предложение, което направих тази вечер. — Мордред протегна ръка и заразглежда ноктите си. — Твоята дама в момента обмисля малко по-различно предложение, което би осигурило твоята безопасност.

— Това е между мен и теб, Мордред. — Галахад стискаше и отпускаше юмруците си. — Теса е просто една жена и не играе никаква роля в несъгласията между нас двамата.

Мордред изсумтя презрително.

— Напротив, скъпи мой Галахад, играе много важна роля. Разбрах, че без нея не можеш да намериш Граал. И все пак, както и ти каза, тя е просто една жена и следователно ми е трудно да повярвам в значимостта й. И все пак й предложих да ти позволя да продължиш търсенето си, ако... — устните му се разтеглиха в доволна усмивка — тя остане тук.

— Никога — тихо каза Галахад.

— Значи имаме твоя избор, както и този на дамата. Кое ще изберете, за мен няма значение. Откажи се от търсенето и двамата ще си тръгнете оттук, без никога повече да се връщате. Или я остави тук и

тръгни без нея. Независимо дали тя наистина е толкова необходима за успеха ти, бих се обзаложил, че благородното чувство за чест, което толкова много цениш, ще вгорчи усилията ти да намериш Граал. Изоставянето на лейди Теса, за да осъществиш собствените си желаниа, ще почерни душата ти. И в двата случая победата е моя.

— Така изглежда.

— Не ме е грижа какво ще избереш. — Мордред сви рамене. — Интересува ме единствено да се провалиш в търсенето.

Галахад стисна зъби.

— Не е трудно да се сетя защо.

— Не, очевидно е дори. Не мога да позволя народът да се обедини около Граал. Няма да дам на баща си това предимство.

— Не можеш да победиш Артур.

— Наистина мога. С твоя помощ.

Галахад присви очи.

— Няма да получиш никаква помощ от мен. Мордред се изсмя.

— Помисли достатъчно, Галахад. Дадох ти две възможности. Има и трета. Мога просто да те убия веднага и пак да задържа дамата за себе си.

Галахад бе обзет от силен гняв. Гласът му звучеше равно и студено, в него отекваше заплаха, която дори и един глупак би разбрал.

— Кълна се във всички светии, Мордред, само ако я докоснеш, няма да се примиря, жив или мъртъв, докато не видя лицето ти, изкривено от болка.

— Добре казано. — Думите му бяха пропити от сарказъм. — И сега си толкова благороден, колкото беше като младеж. Няма да имаш никаква полза от това, но все пак прави впечатление. — Той пристъпи към отворената врата и тихо каза нещо на охраната в коридора. — Ще ти дам малко време, за да вземеш решение. Както и малко помощ. — Мордред кимна и затръшна вратата.

Беше жива. Облекчението пулсираше в цялото му тяло. Но за колко дълго?

Започна да крачи из стаята, опитвайки се да мисли. Не беше идвал тук повече от двайсет години. Но замъкът Ле Фей си имаше слаби места. Имаше тунели, скрити в тъмните недра на крепостта, които водеха към гората или към места вътре зад стените на крепостта.

Идеални скривалища за малки момчета, които нямат какво да правят през зимните дни. И всички те водеха към свободата.

Дали още съществуваха? Ако беше така, дали Мордред знаеше за тях? Дори като дете той не се присъединяваше често към другите деца. Ако наистина знаеше за съществуването на подобни проходи, може би подробностите отдавна бяха изчезнали от ума му, заместени от амбициите му за короната и апетитите му за властта. В очите му сякаш гореше пламъчето на лудостта. А лудите никога не са толкова хитри, за колкото се смятаха. Поне се молеше да е така.

Ако не можеха да избягат, трябваше да приеме едно от предложенията на Мордред, макар да подозираше, че принцът няма да позволи нито той, нито Теса да си тръгнат живи. Това беше избор, който никому не би трябвало да се налага да прави — лоялността към краля и мечтата на живота му или спасението на жената, която обича.

Грешеше.

Тук въобще нямаше място за избор. Вратата се отвори рязко. В коридора отекнаха груби гласове. Теса пристъпи в стаята.

— Теса!

Главата ѝ се вдигна рязко нагоре. Очите ѝ се разшириха.

— Галахад!

И се отпусна в прегръдката му. Рицарят стисна зъби от облекчение и желание да я прегръща, да я докосва, да я целува, сякаш сега той беше този, който поставяше под съмнение това, което виждаха очите му. Не можеше да я прегърне достатъчно силно, не можеше и да я пусне.

— Галахад! — Тя се дръпна назад и погледът ѝ потърси неговия.
— Слава Богу! Добре ли си?

— Аз... — Той се загледа в лицето ѝ, в подутата, посиняла буза.
— Кой ти стори това?

— Няма значение.

Обзе го дива ярост.

— Кой го направи?

— Кой си мислиш? Принц Личност. Нашият любезен домакин.

Той нежно махна косата от бузата ѝ.

— Ще го убия.

— Обикновено не съм привърженичка на насилието, но този път ще си затворя очите. Все пак и аз не му останах длъжна.

Той се усмихна.

— Съветите на добрите сестри?

Теса се ухили.

— Сестра Абигейл би се гордяла с мен.

— Аз също. — Той я пусна неохотно. — Имаме много да говорим, а се страхувам, че Мордред ще ни даде малко време.

— Без майтап. Този принц наистина е доста припрян. — Гласът ѝ се снижи. — Мисля, че е смахнат. Нали се сецаш — луд. Побъркан.

— Съгласен съм с теб — поведението му намирисва на лудост.

Тя докосна внимателно бузата си и се намръщи.

— Е — погледна го очаквателно, — какъв е планът?

— Планът?

— Точно така. Как ще ни измъкнеш оттук?

— Теса. — Подбираше думите си внимателно. — Това не е точно план.

— Но все пак имаш план, нали?

— Това е... идея?

— Мен ли питаш?

Тя разтри ръцете си, сякаш ѝ беше студено. А може и да ѝ беше. Досега не бе забелязал, но роклята ѝ беше друга и разкриваше доста от доста съблазнителните ѝ прелести.

— Малко е, хм... — той махна с ръка и се намръщи — разголена, не мислиш ли?

Теса погледна надолу, после отново към него.

— Мордред ми я даде.

— Много е предизвикателна. Не ми харесва.

— Хубаво. — Тя се ухили. — Недей да сменяш темата. Какво ще правим?

Той наистина имаше идея, но не искаше да ѝ дава напразни надежди.

— Не съм съвсем сигурен.

— Точно това исках да чуя. В такъв случай... — Тя си пое дълбоко въздух. — Мордред ми предложи сделка.

— Теса, аз...

— Не. — Тя вдигна ръка, за да го накара да замълчи. — Първо ме изслушай, а след това ще поговорим, но мисля, че нямаме много време,

за да измислим нещо друго, и трябва да те предупредя... че вече съм решила.

Тя извърна поглед и започна да крачи из стаята, разтърсвайки ръце пред себе си в онзи странен свой навик.

— Мордред е разбрал за тази глупава работа на Мерлин. Че притежавам нещо, от което ти имаш нужда, и че не можеш да намериш Граал без мен.

— Откъде би могъл да научи подобно нещо?

— Нека просто приемем, че от замъка изтича информация. Няма значение, как е разбрал. Както и да е, каза ми, че ти можеш да тръгнеш, ако аз остана тук. Следователно...

Тя млъкна. Той искаше да каже нещо, но не можеше и само се взираше в нея. Тя се обърна към него. Погледите им се срещнаха. За Бога, тя е наистина голям инат.

— Ще остана.

Не можеше да прикрие страха в очите си. И смела при това. От нея би излязъл чудесен рицар.

— Тогава аз няма да тръгна.

— Трябва. — Гласът ѝ трепереше.

— Не.

— Няма друг...

— Не, Теса. — Той поклати глава. — Мога да съм инат като тебе и няма да тръгна никъде сам.

— Сигурен ли си? Това е твоят шанс да продължиш търсенето си точно така, както си го замислял. Без мен.

— Без теб? — Той се усмихна. — Не мога да си представя да продължа търсенето, живота си, без теб. Все едно да ми изтръгнат сърцето.

Тя го гледа дълго, сякаш се страхуваше да му повярва. После въздъхна, или може би изхълца, и скри лицето си в ръце.

— Слава Богу. Толкова се страхувах. — Свали ръцете си и му се усмихна с трепереци устни. — Трябва да ти призная нещо. Аз съм една слабачка. Не притежавам никаква смелост. И наистина не искам да умра. Не така възнамерявах да прекарам лятната ваканция. Не искам да мисля как бих се чувствала с това хлъзгаво, гадно влечуго, нито какво възнамерява да прави с мен, преди да ме убие. Съвсем сигурна

съм... хей! — Челото ѝ се сбърчи замислено. — Каза ли нещо за сърцето си?

Едната му вежда подскочи нагоре.

— Времето не е подходящо да обсъждаме неща, свързани със сърцето ми.

— Може да е единствената възможност, която имаме — каза бавно тя. — Какво искаше да кажеш?

Погледът му се вкопчи в нейния. Надежда ли виждаше в очите ѝ? Или тревога? Ами ако тя не споделяше чувствата му? Неговият свят беше толкова различен в сравнение с нейния, как би могъл да се осмели...?

— Галахад?

Той сви рамене и затаи дъх.

— Обичам те, Теса Сейнт Джеймс.

— Аз не... — Тя поклати невярващо глава. — Ами съпругата ти?

— Съпругата ми е отдавна мъртва.

— Но ти още я обичаш.

— Да. — Той кимна. — И винаги ще я обичам.

— Точно така си мислех и аз — каза тихо тя.

— Теса, сърцето и съзнанието ми се борят с това, откак за първи път осъзнах истината за чувствата си към теб. Заклел съм се да обичам Диндрейн вечно и наистина ще я обичам. — Той спря. Как можеше да ѝ обясни? — Въпросът тук не е ти или тя. Любовта ми към теб не е по-малка от чувствата, които съм изпитвал към нея.

— Но тя е била свършена.

— А ти не си. — Той се подсмихна лукаво. — Това е една от прелестите ти.

Теса сви безпомощно рамене.

— Не мога да се състезавам със свършенството.

— Това не е състезание. Трудно е да се обясни. — Опитваше се да намери подходящите думи. — Диндрейн притежаваше сърцето ми. А ти, красива Теса, ти си сърцето ми. Сякаш не съм цялостен човек без теб.

— Не разбирам.

— И аз самият не го разбирам напълно. Знам, че бих дал живота си за Диндрейн, ако можех. Бих я защитавал със силата си, с мечата си и с последния си дъх, но не бих искал да бъде до мен по време на беда.

— Погледна я в очите. — А искам ти да си винаги до мен. Бих умрял, за да те спася, но ако не мога, бих умрял заедно с теб.

Очите ѝ се разшириха.

— Би умрял с мен? Без майтап?

— Без майтап.

— Аз... — Тя разпери безпомощно ръце. — Не знам какво да кажа.

— Това е чудо. — Той се ухили. — Обичам те, красива Теса. — Хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — И винаги ще те обичам.

— Винаги? — Тя се засмя тихо. — Доста относително понятие, като се имат предвид обстоятелствата, не мислиш ли?

— Затова и реших да приема предложението, което ми направи Мордред.

— Мордред е предложил сделка и на теб? — Тя дръпна ръката си. — Обзалагам се, че е добра.

— Наистина е интригуваща. — Той спря за момент. — Иска да се откажем от търсенето на Граал, да напуснем Англия и никога да не се връщаме.

Очите ѝ се разшириха.

— Няма начин.

— Решено е.

— Не и от мен.

— Не ти трябва да вземеш това решение.

— О, така ли? Чуй ме. — Тя вдигна брадичка и той разбра, че каквото и възражение да направеше, не би имало смисъл. — Ти не ми позволи да приема сделката на Мордред. Не ми позволи да се откажа от свободата си...

— И без съмнение от живота си.

— В такъв случай какво те кара да мислиш, че ще ти позволя да се откажеш от това, за което мечтаеш, откакто се помниш, и да нарушиш обещанието си, дадено на краля, за да ме спасиш?

— Няма да има по-добро предложение.

— Като тръгнеш без мен, ще изпълниш и тази част от гатанката.

Трябваше да се досети, че тя няма да приеме предложението на Мордред. И все пак рискуваше и нейния живот, освен своя, и трябваше да ѝ даде право на избор. Отказът ѝ го изпълваше с гордост.

— Теса...

— Първо на първо... — Тя сложи ръце на хълбоците си и очите ѝ проблеснаха високомерно. — Ти никога няма да си простиш, че си нарушил обещанието, дадено на Артур, и в крайна сметка ще започнеш да ме мразиш за това. Второ, ще се качим на кораб и къде ще отидем? По това време и в тази епоха възможностите не са особено привлекателни. И, трето — честно казано, това е най-главното и не мога да повярвам, че чак сега ми дойде на ума, — няма никакъв начин Мордред да ни остави да излезем оттук живи. Има ли?

— Мисля, че не — каза тихо той. — Мордред винаги е обичал да играе по своите правила. Игри, в които може да спечели. И се страхувам, че това е още една от тези игри.

— Така изглежда. — Тя си пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си. — Не искаш ли да обмислиш отново онова „Готов съм да умра с теб“?

— Никога. — Той я придърпа в прегръдката си. — Не бих могъл да живея без теб.

— Оу! — Тя го погледна в очите и сърцето му политна от това, което видя там. — Мен ме устройва.

Резето изскърца и той я пусна. Очевидно Мордред подозираше за чувствата, които изпитваха един към друг. И все пак нямаше да е зле да са дискретни в присъствието му. Галахад потрепери, като си помисли колко жесток би могъл да бъде Мордред към Теса.

Вратата се отвори. Мордред пристъпи в стаята, веднага след него влязоха капитанът на охраната му и още двама войници.

— Галахад. Милейди. — Мордред кимна. — Наистина съжалявам, че не можах да ви дам повече време, но уви. — Той сви рамене. — Нетърпелив човек съм.

— Прекалено нетърпелив, за да изчакаш баща ти да умре от естествена смърт? — Теса се усмихна невинно.

Галахад изпъшка наум. Защо тази жена не можеше да си държи езика зад зъбите?

— Да. — Очите на Мордред се присвиха. — Прекалено нетърпелив, за да чакам естествената смърт — Устните му се разтеглиха в усмивка. — На когото и да било.

— Е, всеки си има недостатъци — промърмори тя.

— Какво искаш от нас, Мордред? — Галахад гледаше принца право в очите.

— Много добре знаеш какво искам. — Погледът на Мордред се премести към Теса и в очите му проблесна похотливо пламъче.

— По-скоро бих предпочел да е умряла — каза Галахад с усмивка.

— Бих могъл да го уредя. — Мордред отвърна на усмивката му.

— Оха. Извинете? — Теса погледна от Галахад към Мордред и после обратно. — Имам ли право на глас в случая?

— Всъщност, милейди... — Мордред пристъпи по-близо до Галахад. — Нямаш. Но от време на време мога да ти позволявам да изказваш мнението си по някои незначителни подробности. Ако се държиш възпитано.

— Аз не се държа възпитано — сопна се тя.

— Колко приятно. — Той сякаш предвкушаваше удоволствието. — Ще трябва да те науча. За мен ще е голяма чест.

— Няма да тръгна без нея, Мордред. — Ръката на Галахад търсеше нейната, скрита някъде в гънките на роклята ѝ.

Мордред повдигна вежди.

— Всъщност не очаквах да го направиш. — Погледна към Теса и поклати глава. — Много жалко.

— А аз няма да му позволя да се откаже от търсенето. — Думите ѝ звучаха предизвикателно. Ръката ѝ стисна неговата.

— Мили Боже. — Мордред се изсмя презрително. — Дамата е толкова благородна и лоялна и притежава всички онези качества, които човек търси в добро куче. Много добре тогава. Дадох ви възможност. Заслужихте съдбата си.

Мордред направи знак на хората си и те пристъпиха напред. Теса се приближи още към Галахад.

— Не ми харесва как звучи това — каза тя с крайчеца на устните си. — Какво искаше да каже?

— Скъпа моя лейди — каза Мордред. — Това просто означава, че моето гостоприемство ще продължи, но, за нещастие, ще настъпи известна промяна в покоите ви.

Тя погледна към Галахад.

— Покоите ни?

— Просто е, Теса. — Гласът му беше равен, но вътре в него кипеше въодушевление. — Вече няма да сме затворници над земята.

Изражението ѝ потъмня от тревога.

— Над земята? Има и под земята, така ли?

— Тъмницата, Теса. — Погледът му беше впит в този на Мордред. — Небезизвестните зандани на замъка Ле Фей.

— Небезизвестни? Ласкаеш ме. — Мордред се засмя. — Сигурен съм, че ще се чувствате добре там. — Той кимна към охраната си и войниците бързо заобиколиха Теса и Галахад и ги изведоха от стаята. Мордред извика след тях:

— Предложенията ми остават в сила. Ако промените решението си, вратата ми е винаги отворена. Разбира се, вашата ще бъде здраво залостена. — Злокобният му смях отекна по коридора.

— Всичко ще бъде наред, Теса. — Галахад ѝ се усмихна. — Довери ми се.

Тя въздъхна.

— С живота си, Големи човече, доверявам ти се с живота си.

Той се молеше вярата ѝ да не е напразна, но с всяка стъпка към затвора сърцето му олекваше.

Небезизвестните зандани на замъка Ле Фей. Идеалното място за игра през скучните зимни дни.

ГЛАВА 19

— Е, какъв е планът? — попита през стиснати зъби Теса. Глезените ѝ бяха завързани, ръцете — също, вдигнати високо над главата ѝ, закачени за желязна халка. Под краката ѝ имаше малка бала сено или слама, или може би бурени. За какво ли? За удобство? Едва ли, но ако беше само със сантиметър по-ниска, щеше да се изправи на пръсти. Галахад се намираше на няколко стъпки от нея в същото положение, с изключение на балата. Но дори и така, благодарение на ръста му, изглежда му беше много по-удобно, отколкото на нея.

Стражите ги бяха повели надолу по безкрайна стълба, после през дълъг, тесен коридор, от двете страни на който имаше здрави врати. Хората на Мордред ги завързаха и бързо си тръгнаха, оставяйки една горяща факла, забита в стената. Би могло да е и по-лошо. Поне не виждаше уреди за изтезание. Не че знаеше как изглеждат. Все пак беше тъмно, влажно и доста страшно и Теса би могла да се закълне, че чува топуркащи звуци. Не ѝ се искаше да мисли какво точно означават тези звуци.

— Явно не го наричат зандан току-така — промърмори тя и погледна към Галахад. — Какво правиш?

Галахад гледаше нагоре към ръцете си.

— Опитвам се да развържа въжетата.

— Желая ти успех. Аз не мога дори да раздвижа пръстите си.

— Не е нужно да се движиш много. — Челото му се сбърчи.

Тя го гледа известно време.

— Не изглежда да имаш някакъв напредък.

— А ти не изглежда да имаш някакво търпение — отвърна спокойно той.

— Щях да имам повече, ако не бях закачена тук като свински бут.

Той не ѝ обърна внимание, съсредоточен върху усилията си. Тя въздъхна дълбоко. В сумрака не виждаше много добре.

— Какво правиш сега?

— Същото, което правех и преди малко.

— О. — Не ѝ стига, че висеше тук, ами и той не искаше да я слуша. — Е, какво...

— Когато бях малко момче — започна той търпеливо, сякаш обясняваше нещо много сложно на някой не особено умен, — в двора на Артур дойде пътуващ магьосник. Е, не беше истински вълшебник, не като Мерлин...

— Мерлин — изръмжа тя. — Ако някога видя този кучи...

— Но беше забавен. Но — и може би това беше истинска магия... — Работеше упорито върху въжетата. Нима наистина виждаше някакво разхлабване? — Можеше да развърже всеки възел дори когато самият той е завързан. И ми каза точно... — въжетата му се разхлабиха — как го прави.

Само след миг въжетата вече бяха в ръцете му.

— Страхотно, мистър Рекордър! Добре! — Тя подскочи леко. — А сега — мен.

Галахад се наведе и развърза глезените си.

— Аз не мисля така.

— Какво искаш да кажеш?

— Би било грешка. — Изправи се и ѝ се ухили. — Тук ще си в безопасност засега.

— Не искам да съм в безопасност. — Гласът ѝ се повиши. — Искам да съм с теб.

— Не е разумно.

Той отиде до нея и я целуна. Устните ѝ за първи път бяха на нивото на неговите. Тя дръпна рязко глава.

— Не си мисли, че можеш да оправиш всичко с някаква си целувка. — Той я целуна по врата и тя потрепери. — Или с няколко целувки. — Той прокара пръста си между гърдите ѝ и тя едва не изстена. — Или... ъ-ъ... с това.

В това положение на тялото ѝ и с дълбокото деколте гърдите ѝ изпъкваха напред. Той сведе глава и целуна някаква точка между тях и тя изпъшка. Ето, че беше вързана в някакъв зандан, а единственото, за което можеше да мисли, беше секс.

Той прошепна тихо:

— Трябва някой ден отново да опитаме с това.

Теса въздъхна.

— Така ли мислиш?

— Да. — Той докосна устните ѝ със своите. — Но продължавам да не харесвам тази рокля. — Обърна се.

— Галахад, измъкни ме от това!

— За мен би било голямо удоволствие да я махна от тялото ти, но се страхувам, че нямам време.

— Не роклята. — Тя стисна зъби. — Развържи ме.

— Не, не сега. — Той пристъпи предпазливо към вратата, отвори я и се огледа. — Странно, няма охрана.

— Разбира се, че няма охрана. Предполага се, че сме завързани. И двамата. А сега, раз...

— Теса — каза рязко той. — Ще ми е по-лесно, ако съм сам.

— Къде отиваш?

— Не е лесно да се забавляват деца в кралския двор и момчетата много обичат да се крият от наблюдателните погледи на по-възрастните, измисляйки си свои игри. Нашите бяха тук долу.

Тя го изгледа учудено.

— Не ми казвай, че си бил тук и преди.

Веждите му се повдигнаха.

— Не съм имал тази възможност. — Погледна в коридора. — Замъците са крепости, Теса, и са създадени по-скоро за да държат хората отвън, а не да ги затварят вътре. Много отдавна тук долу е имало тунели и проходи за бягство. Този замък е като восъчна пита. А ако съм сам най-добре ще проверя дали тунелите, които си спомням, са все още проходими.

— Но ако си сам, и аз ще съм сама. — В гласа ѝ звучеше умолителна нотка. — А аз наистина не искам да оставам тук сама.

— Тук си в безопасност. — Той кимна и пристъпи навън. — Ще се върна бързо. — Вратата се затвори леко зад него, после изведнъж бързо се отвори. — Давам ти дума. — Той се ухили и я затвори.

— Не ме оставяй тук! По дяволите, Галахад! — Сигурно не беше много добра идея да креци, но не можеше да се въздържи. Страхът я бе сграбчил здраво. Освен това кой щеше да я чуе? Тук нямаше никой друг, освен плъхове. — Галахад! Помогни ми. На Мордред няма да му се наложи да те убие... Аз ще го направя собственоръчно!

Сламата под краката ѝ се размести и тя млъкна. Това не беше най-здравата опора на света. Ако се движеше прекалено много,

сигурно щеше да премести проклетата бала. И тогава наистина щеше да е в беда.

Напъна се да чуе нещо, каквото ѝ да е, което да ѝ подсказе, че е променил мнението си и се връща. Вече го нямаше от близо трийсет секунди. Това достатъчно време ли беше? Как бе могъл да я остави тук сама? Завързана. В безопасност.

Обичам те, красива Теса.

Въпреки раздразнението, споменът за думите му я стопли. Усмихна се на себе си. Той я обичаше. И тя го обичаше. Разбира се, още не му го беше казала, но щеше.

Кога?

Когато се върнеше.

Ако се върнеше.

Разбира се, че щеше да се върне. Тогава щеше да му каже. Не, по-добре да му каже, след като я развърже. Или когато избягат. Или когато открият Граал.

Или когато трябва да му каже сбогом?

Усмивката ѝ помръкна. Как би могла да го напусне?

Как би могла да остане?

Мястото ѝ не беше тук. Никога нямаше да се приспособи към Средновековието. О, разбира се, досега се бе справила, ако не се смятат дребните неудобства като пленяването от ненормален принц и висенето на халка в зандан, но това беше само временно. Тя щеше да се прибере вкъщи.

Може би ще е по-добре, ако не му казва. Той не я бе попитал дали го обича, въпреки че сигурно предполагаше, че чувствата му са споделени. В крайна сметка, коя жена със здрав разум не би се влюбила в сър Галахад? Той беше рицар.

И може би, ако не му кажеше, нямаше да го боли толкова, когато тя си тръгне. Щеше да погледне на това като на още едно предизвикателство за преодоляване и щеше да смята болката просто за цената, която трябва да плати. Щеше да продължи живота си с чест и смелост, независимо дали щеше да става дума за търсенето на Граал или за някой хубав малък замък с бяла ограда и някоя като Ориана, която да се грижи за него. Щеше да забрави за Теса.

И може би, ако не му кажеше, нея също нямаше да я боли толкова много, когато го напуснеше. Щеше да се върне в модерния си

живот с всичките му прекрасни удобства и да мисли за болката си като за цената на приключението на живота ѝ. Щеше да съхрани спомените за дните, прекарани с него, в някое малко, сигурно кътче на съзнанието си и щеше отново да спре да вярва в митове, магии и любов. И щеше да забрави за него.

Гърлото ѝ се сви и тя преглътна сълзите си. Какъв смисъл би имало да му каже? Може би беше най-добре поне веднъж да си държи устата затворена. Но дори и да беше съгласна по принцип, знаеше, че се самозалъгва.

Как въобще би могла да го забрави?

Всеки път, когато погледне към звездите през някоя топла пролетна вечер, ще се връща отново в прегръдката му. И той ще бъде в сърцето ѝ.

* * *

— Всичко е така, както заповяда, милорд.

— Отлично, Оскар. — Мордред повдигна вежди. Оскар кимна, понечи да каже нещо, но явно се отказа.

Без съмнение, мъдро решение, но все пак...

— Какво има, Оскар?

Войникът се поколеба. Мордред въздъхна и се облегна назад в стола си. Момичето на Галахад беше право — Оскар не беше най-ярък пример за мъж. И все пак той му беше верен като куче, безмилостен като дявол и най-вече — би прерязал гърлото на някой враг по заповед на Мордред, без да се замисли и за миг.

— Изплюй камъчето, човече.

— Просто си мислех, милорд...

— Тц, тц, Оскар. Не знаеш ли какви беди можеш да си навлечеш, когато се замислиш?

Оскар се изчерви от притеснение и Мордред се усмихна. В този миг войникът сигурно го мразеше. За разлика от съюзниците му в страната, които заговорничеха с принца срещу Артур, Оскар и другарите му тук нямаха никакви благородни чувства относно работата си. Те бяха грубияни, прости хора. Съдействието им се осигуряваше в замяна на подслон, дрехи и храна, плюс няколко монети

от време на време. И всички живееха с надеждата, че някой ден Мордред ще награди верността им с власт, земя или богатство. Може би щеше да го направи. А може би не.

— Чудех се, милорд, защо не ги окова, вместо да ги завързваш.

Мордред го изгледа със съжаление.

— Ако ги бях оковал, Галахад никога не би се освободил.

Оскар премига объркан.

— Не разбирам.

— Нито пък е необходимо.

— Но, милорд...

— Конете им в конюшните ли са? — Оскар кимна. — И вещите им — там, където могат да ги намерят?

— Да, милорд.

— Значи тогава сме готови. — Обзе го приятно предчувствие. Отдавна чакаше този момент. — Събери хората си. Ще ви чакам при портата на замъка.

Оскар се опули, после изведнъж лицето му се проясни.

— Разбирам, милорд.

— Знаех си, че ще разбереш, Оскар. — Той махна към вратата. — Побързай.

Оскар кимна и излезе. Мордред посегна към чашата с вино на масата пред себе си. Това беше. Най-после той и Галахад щяха да кръстосат мечове, без да се намесва Артур.

Отпи голяма глътка от виното и се замисли за неохотата, която изпитваше. Това беше глупост. Бе чакал този ден от години. Бе копнял за него всеки път, когато Галахад го побеждаваше в игра, бой или в непрестанното състезание за обичта на краля. Без съмнение, Галахад никога не е забелязвал изражението на гордост, изписано върху лицето на Артур, когато синът на Ланселот се представи добре и почтено. Но Мордред го забелязваше. Бе забелязал също така, че баща му не проявява същия интерес към успехите на наследника си.

Отново отпи от виното си. Вкусът му внезапно бе станал горчив, като спомените му. Причината за омразата между него и баща му не беше участието на Артур в смъртта на майка му. Всъщност Мордред знаеше, че не действията на Артур, а безразличието му бе предизвикало смъртта ѝ. Кралят нито е обичал, нито е мразил първата си съпруга. Тя беше кралицата и дали е жива, или мъртва, явно за него

не е било от особено значение. Същото беше отношението му и към нейния син.

Но той, Мордред, беше синът на Артур и заслужаваше да се отнасят към него с уважението и — да! — обичта, съответстващи на положението му. Пръстите му се вкопчиха в металната чаша. Артур предпочиташе да дава обичта си на Галахад.

И все пак може би дължеше всичко, което представляваше, на добрия рицар. Желанието да победи Галахад го бе пришпорвало напред. Но любимецът на краля винаги беше малко по-бърз и малко по-силен. Мордред можеше и да триумфира над другите момчета и, по-късно, над другите мъже, но не и над Галахад. Никога над Галахад.

И нима състезанието не продължи до днес? Не трябваше ли Мордред да е този, когото Артур да изпрати да търси Граал? Не трябваше ли наследникът на кралството да бъде изпратен на мисията за спасението му? Артур знаеше за предателството на сина си, но безсмислената сантименталност на стареца му бе попречила да реагира. Но дори и да не беше така, Мордред беше сигурен, че баща му никога не би го помолил да направи подобно нещо. Не, такова благородно начинание беше запазено за любимеца на краля.

Но сега щеше да е различно. Сега, най-после, той щеше да триумфира. А Галахад щеше да умре. О, аргументите на дамата наистина бяха верни — Артур щеше да побеснее, когато узнае за смъртта на Галахад. Мордред не би му спестил тази трагедия. Не, той очакваше с нетърпение добре подбрания момент, когато ще каже на баща си, че мъжът, когото Артур винаги е предпочитал пред сина си, е паднал мъртъв от неговата ръка. Това щеше да стане точно преди Артур, Ланселот и всички останали, все още верни на старото, да се присъединят към Галахад в отвъдното.

Ами жената? Веждите му се сбърчиха и той се замисли. Тя наистина имаше хубави форми и щеше да му достави удоволствие. Макар че след смъртта на Галахад няма да е същото. Беше се наслаждавал на мисълта да отпрати Галахад и да задържи жената, знаейки, че при всяка стъпка на рицаря сърцето му ще се изпълва с болка при мисълта как точно се наслаждава Мордред на неговата прекрасна лейди. А когато Галахад умре, тръпката щеше да изчезне. Дотогава обаче тя може би беше единственото слабо място на Галахад.

Нямаше две мнения по въпроса — Галахад щеше да умре. Мордред допи виното си и стана. При това скоро. Едни прости въжета никога нямаше да задържат такъв рицар. Не и такъв, който още много отдавна бе проучил тунелите и проходите в замъка, в който сега беше затворен. И когато рицарят и дамата му се появят, Мордред и хората му щяха да ги посрещнат.

Това щеше да е последното състезание между двамата. Последната битка. Последната игра. Беше почти жалко, че трябва да ѝ се сложи край. Но нямаше друг начин. Мордред тръгна към вратата. Въпреки разгулния живот, който Галахад така ненавиждаше, дните на Мордред бяха изпълнени с бойни упражнения толкова, колкото и с хубави жени. Беше готов да се изправи пред съперника си в една последна борба.

Наистина — Мордред се усмихна на себе си — нямаше съмнение, че победителят ще бъде той. Заради гордостта си, щеше да избере да разчита само на своите умения. Но ако те му откажат, пак щеше да победи Галахад. Този път Мордред щеше да е победител. В края на краищата, той знаеше слабото място на рицаря.

И не би се поколебал да я използва.

* * *

— Може никога да не ти простя, че ме остави сама в тази дупка.

Теса разтри китките си, опитвайки се да възвърне кръвообращението.

— Не се забавих.

Галахад коленичи и развърза въжетата, пристягащи глезените ѝ.

— Стори ми се цяла вечност.

— Беше съвсем за кратко.

Той се изправи, хвана я през кръста, вдигна я от балата и я сложи на пода. Челото му се сбърчи.

— Можеш ли да ходиш?

— Мисля, че да. Краката не ме болят толкова, колкото ръцете. — Тя ги размаха. — Как ще се измъкнем отгук?

— Има един тунел, който ще ни изведе в гората зад замъка. Намерих конете, както и меча ми, провизиите ни и камата на

кralицата. — Той потупа ножа на хълбока си. — Бих ти я дал, но... — Погледът му се плъзна по роклята ѝ. — ...Няма къде да я сложиш.

— Бих предпочела един боздуган. Освен това, Гуенивир я даде на теб, за да ти носи късмет. Откри ли ми...

— Да.

— Свършил си доста работа. Впечатлена съм.

Той тръгна към вратата, извади меча си и внимателно огледа коридора.

— Не беше трудно. Тунелите са си същите, каквито ги помня. Конете бяха вързани наблизко. Нещата ни също бяха там. Дори успях да преведа животните през една малко използвана врата.

Теса застана до него и също погледна празния коридор. Нищо. Въздъхна с облекчение.

— Да вървим тогава.

Той кимна и излезе навън. Тя хвана ръката му и го последва. Досега беше лесно. Фасулска работа. Може би... прекалено лесно.

— Не мислиш ли, че е странно това, че Мордред не е оставил никаква охрана тук?

— Ш-шт. Говори по-тихо.

— Е, не мислиш ли? — прошепна тя.

— Много странно при това.

Облекчението ѝ започна да се изпарява.

— Когато проверяваше тунела, видя ли някого?

Галахад спря пред стълбището, водещо нагоре, взе една факла от металната скоба на стената и се приведе под стълбата, за да влезе в тесен проход.

— Не.

— Никой?

— Жива душа нямаше.

— Чакай, задръж, спри. — Теса дръпна туниката му — Виж, знам, че си рицар и всичко останало, но мисля, че имаме проблем. — Той спря и се обърна към нея. — Всичко това е някак прекалено лесно. — Тя си пое дълбоко въздух. — Мисля, че е капан.

Той я гледа известно време, после се ухили.

— Ъ-хъ.

— Ъ-хъ?

— Не казваш ли така, когато искаш да изразиш очевидното?

— Да — тя кимна. — Ако знаеш, че това е капан, защо сме тръгнали право към него?

Усмивката му се стопи, устните му се стиснаха в решителна линия.

— Това е типично за игрите на Мордред. Не ни е оставил друга възможност. Но капанът губи ефективността си, когато жертвата знае за него, защото не е изненада. А след като знаем какво ни очаква, няма да тръгнем слепешката напред. Подготвени сме.

— Те ни превъзхождат по брой — промърмори тя.

— Може би. — Тонът му беше мрачен. Обърна се и продължи напред.

— Преживяхме доста заедно, нали, Големи човече? — каза тихо тя.

Тихият му смях отекна в каменния коридор.

— Наистина, така е.

— Мислиш ли, че ще се справим и с това?

— Доверие, Теса. Имай вяра.

— Точно така. — Стомахът ѝ се сви. Колко пъти бе познала истинския страх от онази вечер в библиотеката насам? Сто? Хиляда? Имаше ли нещо в нейния свят, което да се сравни с ужасите, които бе преживяла тук? Или с радостите? — Вече не съм същият човек, какъвто бях, преди да дойда тук.

— Аз също се промених. — Той я погледна през рамо и се усмихна. — Мисля, че към по-добро.

— И аз така мисля. — Повървя малко, без да говори. — Не знам какво бих направила, ако ти се случи нещо. — Преглътна буцата в гърлото си. О, по дяволите. Тя го обичаше и независимо как щеше да свърши тази връзка, може би той заслужаваше да знае. — Ти означаваш много за мен. Аз...

— Мълчи, Теса — прошепна строго той. — Външният отвор е пред нас.

Галахад забави крачка. Приблужи изхода предпазливо. Поне тя си мислеше, че е изходът. Въпреки факлата в ръката му, Теса не виждаше на повече от метър пред тях. А там имаше стена, покрита с гъсти увивни растения. Сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. Тунелът свършваше тук. Нямахше изход.

— Галахад. — Стисна ръката му — Какво ще правим сега?

— Дръж това. — Той ѝ подаде факлата.

Тя я вдигна високо. Галахад пристъпи към стената, пъхна се в растителността и изчезна.

— Галахад! — прошепна отчаяно тя. — Не ме оставяй! Чуваше тихото свистене на меча му в бурените и само след секунди той вече бе разчистил пътека до нея.

— Хайде, Теса, бързо.

Пъхна меча си в ножницата, сграбчи ръката ѝ и я поведе през тунела.

Излязоха на малка полянка, обградена от покритата с бръшлян стена на замъка и гората. Луната беше почти пълна и ярка. Теса се наведе и завъртя факлата в пръстта, за да я изгаси. Чуваше пръхтенето на конете им, скрити зад дърветата.

— Не виждам никого — каза предпазливо тя.

За първи път, откак срещнаха хората на Мордред, изпита надежда. Дали щяха да се измъкнат оттук живи?

— Нито пък аз. — Мрачният му тон говореше повече от думите му. Още не бяха извън опасност — Трябва да сме много бързи.

— Може би извадихме късмет. — Теса нямаше намерение да се откаже от малката си надежда. — Може би Мордред си мисли, че ще излезем от друго място. Или може би си мисли...

— Или може би предпочита да излезете на открито, за да се увери, че наистина няма къде да избягате.

ГЛАВА 20

Мордред излезе от сянката на дърветата в ръката с меч.

Сърцето на Теса се сви. Галахад спокойно извади своето оръжие и застана между нея и принца.

— Милорд, много мило от твоя страна да дойдеш да се сбогуваш.

— Би било неучтиво да ви позволя да си тръгнете, без да ви пожелаем приятно пътуване.

Мордред кимна, явно сигнал за малката му армия от стражи да излезе от дърветата.

Двамата започнаха да обикалят в кръг. Гласът на Галахад беше хладен:

— Любезен домакин, както винаги.

Очите на Мордред блестяха на лунната светлина.

— Нищо повече от обикновена вежливост.

На Теса ѝ се искаше да закрещи. Това беше като някакъв мъжки ритуал. Два диви звяра, дебнеци се един друг. Преценяващи другия. Готови за нападение.

— О, да, но макар че не искам да те обидя, трябва да кажа, че покоите ни не бяха особено удобни. — Галахад поклати глава. — Разочарова ме.

— Моите извинения, Галахад. Следващия път ще се постарая да е по-добре.

— Следващия път? — Веждите на Галахад подскочиха. — Ще има ли следващ път, Мордред?

Мордред се изсмя — злокобен звук, който я накара да настръхне. Нямаше никакво съмнение, че Мордред иска кръв — тази на Галахад, а може би и нейната.

— Уви, сър рицарю, съжалявам, но това ще е последната ни среща. — Мордред замахна с меч.

— Срамота — промърмори през стиснати зъби Галахад, парира удара и боят започна.

Теса никога не бе виждала бой с мечове, като се изключат филмите. Там мечовете бяха тънки, елегантни, а ла Тримата мускетари. Но тези тук бяха тежки и страшни, държаха ги с две ръце. Това беше истинско. Нямаше драматична музика за фон, само смразяващото кръвта дрънчене на метала и звуците, издавани от двама мъже, опитващи се да достигнат границата на силите си и отвъд нея. И биенето на собственото ѝ сърце. Това беше бой на живот и смърт и напрежението бе увиснало във влажния въздух като сянката на смъртта.

Секундите преминаваха в минути, а минутите сякаш продължаваха безкрайно. Мордред удряше. Галахад отговаряше на удара. Принцът се защитаваше. Рицарят парираше ударите. Нападаха се и при всеки удар на меч в меч Теса затаяваше дъх, сигурна че единият или другият ще бъде ранен. В очите на Мордред блестеше омраза, в тези на Галахад — решителност. Колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, принцът беше почти толкова умел с оръжието, колкото и Галахад.

Боят отнемаше от силите и на двамата. По лицето на Мордред се търкаляха капчици пот. Мускулите на Галахад се напругаха при всяко движение. Силите бяха може би равни и беше трудно да се каже кой ще победи. Това щеше да продължава, докато и двамата се строполят на земята. Галахад имаше нужда от помощ. Тя беше негов партньор. Тя трябваше да пази гърба му. Да се грижи за безопасността му. Трябваше да направи нещо.

Двамата воители продължаваха да се бият, без да обръщат внимание на хората на Мордред, които ги бяха заобиколили. Слава Богу, че не се опитваха да помогнат на принца си. Дали щяха да застанат до него, ако бъде ранен? Дали щяха да си отмъстят на Галахад, ако Мордред бъде убит? Или щяха да се разпръснат като пилци?

Рано или късно умората щеше да надвие Галахад или Мордред, давайки предимство на другия. Страхът бе стегнал стомаха ѝ. Дали щеше да е Галахад? Не и ако тя можеше да го предотврати.

Обходи с поглед полянката. Търсеше нещо, каквото и да е. Защо не взе камата? Погледът ѝ се спря на забравената изгасена факла. Беше с размерите на бейзболна бухалка. Тя скочи и сграбчи потенциалното

оръжие. Само след миг груби ръце я стискаха в желязна хватка. Погледна през рамо право в беззъбата усмивка на Оскар.

— Няма начин, приятел.

Тя се бори с него, докато хватката му се разхлаби достатъчно, за да успее да направи любимия удар на сестра Абигейл. Теса се извъртя и удари с лакът, но той се заби във въздуха. Противникът ѝ я хвърли на земята. Тя се надигна на колене и вдигна глава. Върхът на меча на Оскар сочеше гърлото ѝ.

— Теса! — Ревът на Галахад отекна в гората.

Тя обърна глава към него и погледите им се срещнаха. Върху лицето му беше изписан ужас — не за него, а за нея. В момента, в който видя очите му, разбра, че това беше грешка. Фатална грешка. Всичко започна да се движи като в забавен кадър. Погледът на Галахад се обърна към Мордред, но беше твърде късно. Мечът на принца си заби дълбоко в тялото на Галахад, точно под гръдната кост. Главата му се отметна назад, мечът падна от ръката му и той се разтресе като парцалена кукла.

— Галахад! — изпищя Теса.

Без да се замисля, тя бутна настрана меча на Оскар. Знаеше единствено, че трябва да се добере до Галахад. Падна до него и сложи главата му в скута си.

— Не! — Търсеше отчаяно пулса на шията му. Нямаше пулс. — Не можеш да ми причиниш това!

Кръвта се процеждаше през туниката му и се събираше в скута ѝ.

— Знаех си, че тя ще го провали.

Думите на Мордред я пронизаха по-дълбоко и от меч. Бог да ѝ е на помощ, той беше прав. Обзе я ужас. Това се случи по нейна вина.

— Милорд, какво ще заповядаш да правим с нея? — попита тихо Оскар.

Тя долови безразличието в гласа на принца.

— Оставете я на благородния ѝ рицар и на вълците. Вече не ме е грижа. Тя вече не ме интересува.

Теса откъсна погледа си от окървавеното тяло на Галахад и се втренчи в Мордред с всичката омраза, която бе събрала в сърцето си. Гласът ѝ отекна като глас на пророчица:

— Ще си платиш затова, Мордред. Мислиш, че си спечелил, но не си! Докато свят светува, името ти ще бъде синоним на злото и

предателството. А той... — Тя погледна към неподвижната фигура на Галахад и едва не изхълца. — Той ще бъде герой. И през идните столетия, когато принцове, крале, мъдреци и дори глупаци говорят за благородни и добри дела, те ще говорят за него. Той ще бъде обичан. Винаги. А ти ще бъдеш... — Сякаш изплю думата: — Нищо.

Дори на лунната светлина видя, че Мордред пребледня.

— Проклятията ти не ме плашат. Ти не си нищо друго, освен една обикновена жена, и каквито и качества да притежаваш, които биха му помогнали в търсенето му, сега са безполезни. — Той изсумтя, но в гласа му се долавяше известно безпокойство. — Прав бях. Ти и той си принадлежите. Той виждаше в света и хората само почтеност, справедливост и доброта. Той никога не би нанесъл удар, ако е отвлечено вниманието на противника му. Той беше глупак. Затова сега е мъртъв.

— Не. — Тя вдигна брадичка. — Той беше легенда.

— Както желаш.

— Няма да го оставя да умре! Няма!

— Скъпа милейди. — Гласът му бе наситен с фалшиво съжаление. — Ти вече го направи.

— Не!

Тя отново върна вниманието си върху мъжа в скута си. Мордред каза нещо на хората си и те изчезнаха в гората.

— Хайде, Големи човече, не ме изоставяй. — По бузите ѝ се търкаляха сълзи. — Двамата сме забъркани в това, забрави ли? Ти и аз. Търсенето още не е свършило. Не можеш да се откажеш. Не и сега. — Притисна го по-близо до себе си сякаш за да му даде от своя живот. — Знаеш, че те обичам, нали? Разбира се, че знаеш. Коя жена не би те обичала? Ти си рицар. — Сълзите ѝ се лееха като река. Тя махна тъмните му коси от лицето му — Легенда. Легендите не умират така. Не знам какво да правя. Бих направила всичко, всичко, за да те спася.

— Едва ли може да се направи много.

Теса вдигна поглед и внезапно я озари надежда. Мерлин стоеше почти до тях.

— Мерлин! Направи нещо. Не можеш да оставиш всичко да свърши така.

По лицето на вълшебника премина изражение на изключителна мъка и за първи път той не приличаше нито на танцуваща степ

филмова звезда, нито дори на магьосник. Само на един много уморен стар човек.

— Не очаквах това да се случи. — Той поклати глава. — Нищо не мога да направя.

— Не! — Тя крещя, докато гласът ѝ отекува в ушите му. — Не го вярвам! Не го вярвам! Използвай вълшебствата си, Мерлин. Можеш да местиш хора през времето и пространството! Защо да не можеш да направиш това?

— Има Правила, Теса, от които се ръководят дори същества като мен. Това, за което ме молиш... — Той се поколеба. — Не, невъзможно е.

— Какво? Какво си мислиш?

— Няма да стане. — Той започна да гали брадата си и да се разхожда по полянката. — Дали? — Спря и се втренчи в нея, с присвити очи, с равен глас. — Колко много искаш да живее?

— Що за въпрос е това?

— Отговори ми, Теса.

— Не знам.

Веднъж предложих да пожертвам живота си заради него. И все пак съществуваше вероятност да преживея гостоприемството на Мордред.

— А ако няма възможност за оцеляване?

— Аз... — *Никаква възможност? Бих ли могла да дам живота си, за да спася неговия?*

— Би ли могла?

Тя погледна обичното му лице, главата му в скута си и я обзе спокойствие. Нямаше значение, че когато се е родила, той отдавна е бил мъртъв, нито че нейният свят смята, че той въобще не е живял.

— Какво да направя?

— Бях прав, когато избрах теб, Теса Сейнт Джеймс. — Гласът на Мерлин беше тих. — Душата ти е много силна.

— Какво да направя, Мерлин?

Той прикри въздишката си.

— Няма връщане назад.

— Знам.

— В какво вярваш, Теса?

Тя поклати раздражено глава.

— Какво искаш да кажеш?

— В какво вярваш, Теса? Сега, в този момент?

— По дяволите, Мерлин, не още една гатанка! Не и сега!

— Теса!

Опита се да мисли. В какво вярваше?

— В теб. И в Артур. В разказа, в мита, вярвам в него. Във всичко.

— Още!

— Не знам! — *Мисли, Теса, мисли!* — В честта и лоялността. Не знам. Във вярата и доверието и... — *В какво още!*

— И?

— Магия! — Тя затаи дъх и погледна към Галахад. — В любовта. Гласът на Мерлин изпълни съзнанието ѝ.

— И след всичко, в което вярваш, след всичко, което знаеш, би ли дала живота си заради неговия?

— И след всичко... — Гласът ѝ се пречупи. — Да. Заради него.

— Не! — Проблесна мълния и Вивиан се появи на полянката. — Всичко свърши, Мерлин!

— Вивиан! — Мерлин се обърна, за да я погледне. — Теса вероятно може...

— Престани, Мерлин! — Гласът на Вивиан отекна в нощта. — Нищо не може да се направи. Те се провалиха. Време е да се прибираме вкъщи!

— Но Теса иска...

— Така казва. Думи, Мерлин, нищо друго, освен думи. — Тонът ѝ беше суров. — Знаеш точно както и аз, че само думите едва ли са достатъчни. Нужно е доказателство. Такива са Правилата, Мерлин, твоите Правила.

— Знам ги по-добре от теб. — Гласът му беше гневен. — Не подлагай на изпитание търпението ми, любов моя. Аз съм те учил...

„Само думите едва ли са достатъчни.“

Изречението проблесна в съзнанието на Теса и тя разбра, че Вивиан е права. Погледна отново Галахад. Не беше достатъчно само да каже, че иска да умре заради него. Не беше достатъчно просто да каже, че вярва.

„Нужно е доказателство.“

Трябваше да действа бързо, всяка секунда беше от значение. Но какво би могла да направи? Как би могла да докаже нещо такова? Как?

Скъпоценните камъни върху камата на Гуенивир проблеснаха на лунната светлина, сякаш даваха отговор на въпроса ѝ.

Гуенивир ти я даде...

Какво беше животът на една асистентка в сравнение с този на една легенда?

... за късмет.

Така или иначе, те щяха да бъдат заедно.

Когато предложеното не може да е по-велико.

Тя посегна и извади ножа от канията му, сега покрита с кръвта на Галахад. Надигна го по-близо към себе си с една ръка, сграбчи камата с другата и я вдигна към гърдите си, точно под гръдната кост.

— Наистина вярвам — прошепна тя. — Моят живот за твоя.

Стисна очи и съсредоточи волята си, любовта си, върху Галахад. Пое си дълбоко въздух и заби камата в плътта си. Прониза я остра болка, но съзнанието ѝ продължаваше да мисли за Галахад. Усети върху ръката си кръвта, сливаща се с неговата, и въпреки това съсредоточеността ѝ не отслабна.

Вярвам.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. Кръвта пулсираше във вените ѝ. Или може би чуваше неговото сърце? Усещаше неговата кръв? Душата ѝ се втурна към неговата, животът ѝ се сля с неговия и тя вече не правеше разлика между него и себе си. И духът ѝ се сля с неговия. С радост. Те бяха заедно — в нейния свят или в неговия, или в някой друг, неизвестен досега.

И тогава... Нищо.

Сякаш някой бе изключил централното хранване. Болката ѝ изчезна. Чуваше звуците на нощта и шумоленето на дърветата. Мъртва ли беше? Отвори очи и погледна надолу.

Камата я нямаше. Кръвта бе изчезнала. Нейната кръв и неговата.

Очите му се отвориха. Тя изпищя.

— О, Боже, ти си жив!

Очите ѝ се разшириха и сълзи премрежиха погледа ѝ. Хвърли се върху него, докосвайки го с устни, с ръце, за да се увери, че наистина е жив и истински.

— Теса — прошепна Галахад. — Аз...

— Ти си жив. И аз съм жива. — Тя се задъхваше. — Аз... — Погледна към Мерлин. Страхуваше се, че това е някаква ужасна

грешка, страхуваше се, че не е. — Какво, по дяволите, стана тук?

Вълшебникът се усмихна.

— Ти наистина искаше да дадеш живота си за неговия, защото сега наистина вярваш в любовта. Знам, че звучи прекалено просто, но е така. Тя е едно от основните неща в живота, стига смъртните да го разберат.

— Сънувах странен сън... — промълви Галахад.

— Глупости. — Теса изглежда подозрително магьосника. — А сега ми кажи истината.

— Хайде, кажи й. Можеш да го направиш. Вече всичко свърши. Всичко — сонна се Вивиан. — Не трябваше да идвам тук. Ако бях държала устата си затворена, тя никога нямаше да...

— Задръж я затворена сега, скъпа моя.

Мерлин я изглежда настойчиво. Тя изсумтя и изчезна в заслепяваща светлина. Мерлин поклати глава.

— Понякога е доста неприятна. Особено сега. — Мерлин гледа Теса известно време, сякаш се чудеше колко може да й каже Най-накрая въздъхна. — Права си. Въпреки това, което казват поетите, само любовта, дори истинската любов, не е достатъчна, за да върне един човешки живот. Нужно е повече. Някъде в родословието ти, преди много поколения, които не би могла да проследиш, си се докоснала до магията.

Тя изсумтя невярващо.

— Майтапиш се.

— Или по-скоро ти си се майтапила.

— Моля?

— Всъщност това е нещо като да си изгърмиш патроните наведнъж. Разбираш ли, скъпа, неизползваната магия се натрупва като добра инвестиция. И най-накрая може да се използва за нещо голямо, което закрива сметката, както беше и в случая. Докато истински, дълбоко в душата си...

— Вярвам — прошепна тя, погледна към Галахад и гласът й омекна: — Как си, Големи човече?

— Всъщност не съм съвсем сигурен. — Той седна и поклати глава. — Сякаш бях тук, но и ме нямаше. Сякаш летях някъде над теб, наблюдавах и чаках. Сън може би или видение.

Тя се втренчи в него.

— Добре ли си?

Той се усмихна и стана.

— Доста свеж.

— Точно така те искам. — Тя хвана ръката му и той ѝ помогна да се изправи. — Трябва да се махаме оттук. Мордред...

— Трябва да се върна незабавно в Камелот. — Изражението на Галахад беше решително. — Трябва да предупредя краля...

— Кралят ще бъде предупреден — прекъсна го Мерлин.

— Тогава трябва да тръгна след Мордред. Това е мой дълг. — Очите му се присвиха. — И мое желание.

— Не, Галахад. Твоите желания нямат значение, а твоят дълг сега е свързан само с търсенето. Както и съдбата ти.

— Мордред повече няма да ти пречи. Ще бъдете в безопасност под моя защита до края на пътуването ви. — Мерлин сви рамене. — Това е най-малкото, което мога да направя. Не съм очаквал, че ще се стигне дотук. Но се случват и такива неща.

Теса пристъпи по-близо до Галахад и той я прегърна.

— А сега какво, мистър Вълшебник?

— Мразя това обръщение... — Мерлин ги гледа замислено известно време, после се усмихна и очите му заблестяха в тъмнината. — Не мога да повярвам, че не си го осъзнала, Теса, нито пък ти, Галахад, но вие се справихте с всички предизвикателства на гатанката. — Образът на Мерлин започна леко да избледнява. — Просто съберете парчетата от мозайката... — Останаха само очите му, като звезди в нощта. — Истината ще се разкрие. — Сега дори звездите изчезнаха и остана само гласът му: — И това, което търси всеки човек, ще стане негово.

— Какво иска да каже? — Челото на Галахад се сбърчи замислено.

— Кой знае? — Теса махна косата от лицето си. — Но след като казва, че сме се справили, значи сме се справили.

— Не би трябвало да е трудно да се досетим. — Галахад спря. — Илюзията беше драконът.

— Това е лесно. А какво е неверник?

— Неверник? — Галахад сви рамене. — Човек, който не вярва, еретик.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Значи това съм аз. Аз не вярвах в теб, в магията. — Погледът ѝ срещна неговия. — В любовта.

— А сега вярваш — тихо каза той. — В любовта?

— И във всичко останало.

— Това е неверникът, върнал се в стадото.

— А предложеното, което не може да е по-велико? — Тя се усмихна кисело. — Май за това трябва да получим повече точки. Да видим. Ти беше готов да се откажеш от търсенето заради мен. Аз бях готова да се откажа от свободата си...

— И повече, Теса — гласът му беше тих. — Ти жертва живота си.

— Струваше си.

— Струваше ли си, Теса? — Очите му бяха разтревожени. — Ти предложи живота си и аз оживях. Но изгуби скъпоценна дарба, за да ме спасиш. Не съжаляваш ли?

— Не можеш да съжаляваш, че си изгубил нещо, което така и не си знаел, че притежаваш. — Странно. Той наистина не разбираше колко много го обича. — Особено когато запазваш това, което най-много цениш.

— Теса. — Той целуна нежно устните ѝ. — Ти си моята душа. Това е разкритата истина.

— Мисля, че трябва да получим повече точки и за разкритата истина. — Тя също го целуна. — Ето защо е било цялото това пътуване през времето.

Той я прегърна през кръста и я притисна към себе си.

— Истината за онова нещо, което ти притежаваш и от което аз имам нужда.

— О? — Тя затвори очи и главата ѝ се отпусна назад. Устните му докоснаха вдлъбнатината в основата на шията ѝ и тя изстена. — И какво е то?

— Просто е. Аз действам със силата си. — Езикът му тръгна надолу към гърдите ѝ.

Тя въздъхна.

— Да?

— А ти действаш със знанието си. Заедно ние сме едно цяло. — Той хвана гърдите ѝ през роклята и подразни зърната ѝ с пръсти. — Затова държиш онази книжка винаги близо до себе си.

— Ъ-хъ.

Защо ѝ правеше това? Защо тя не го спираше? Защо искаше да се отпуснат на земята и да правят дива, страстна любов? И защо не правеха точно това?

Тя вдигна рязко глава.

„*Затова държиш онази книжка винаги близо до себе си.*“

— Какво каза?

— Аз? — промълви той и вниманието му отново се върна към изключително чувствителната кожа, изложена на показ от дълбоко изрязаното деколте. — Не си спомням.

— Не, почакай. — Желанието изчезна и тя го отблъсна. По устните му плъзна усмивка.

— Да почакам?

— Книгата! Казах ли ти за книгата? — Тя се обърна и огледа полянката. — Защо тя е толкова важна за мен?

— Не. — Той сви рамене. — Предположих, че ти е дадена за спомен.

— Повече от това. — Тя видя чантите им и коленичи пред тях, ровейки из първата, която ѝ попадна. — Това е книгата на Мерлин. Така дойдох в твоето време.

— Не разбирам.

— Заглавието на проклетата книга. — Тя грабна втората чанта и изсипа съдържанието ѝ на земята. — Ето я. Виж. — Тя му я подаде.

Галахад коленичи до нея.

— Все още не...

— Това не е обикновена книга. — В гласа ѝ кънтеше въодушевление. — В нея нещата се променят. Картинките, текстът, всичко. Когато я погледнах за първи път, заглавието беше „*Моят живот и време, историята на Мерлин*“, но после, а и сега, заглавието е „*Моят живот и време, истинската история на Мерлин*“. Схващаш ли?

По лицето му премина сянка на разбиране.

— Да не би да искаш да кажеш, че книгата ще ни помогне да намерим Граал? И сме я носили с нас от самото начало? Това е прекалено лесно, за да е отговорът.

— Не знам. Ще видим.

Тя изкриви книгата, за да хване ъгъла на лунните лъчи. Въпреки слабата светлина, думите се четяха лесно:

И Граал ще остане там, където започва пътуването. Дълбоко под замъка на краля, забулен в мъгли и магия, ще се разкрива само на онези, които истински вярват и са посрещнали и победили предизвикателствата, изправили се на пътя им. Там те ще открият това, което търсят всички хора.

Погледите им се срещнаха и те се гледаха дълго.

— Хайде да се връщаме у дома, Теса.

— У дома. — Думата увисна във въздуха.

— Да. — Той хвана ръката ѝ. — За да завършим онова, което е започнало там.

ГЛАВА 21

Защо не бързаше да се върне? Да изпълни съдбата си и да намери Граал за своя крал и страната си? Защо не пришпорваше коня си напред? Защо не се взираше нетърпеливо в пътя? Защо болката бе сграбчила душата му?

Теса.

Тя яздеше безмълвно до него. Доста често през дните, прекарани заедно, си бе пожелавал тя да млъкне, но днес на сърцето му щеше да олекне, ако чуеше гласа ѝ. Не беше необходимо да я пита какво я тревожи. И с него беше същото. Когато тръгнаха от замъка на Мордред снощи, духът му се бе приповдигнал от това, че най-последно пътуването им ще свърши и ще открият Граал. Чак когато спряха за почивка и той я прегърна, осъзна какво щеше да означава това. До този момент не бе мислил за високата цена на успеха.

— Е, колко време ще ни е необходимо, за да се върнем? — Теса гледаше право напред.

— Още един ден може би. Или два.

— Не е много, нали?

— Не — каза тихо той. — Дори е много малко.

Настъпи неловка тишина. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. Но думите не идваха.

— Какво ще стане, когато стигнем там и намерим...? — Тя го погледна и изражението ѝ говореше, че трябва да попита, но не иска да чуе отговора. — Наистина ли ще станеш негов пазител?

Той сви рамене.

— Така съм чувал.

— И това е за постоянно? Завинаги, така ли?

— Аз... да. — Той спря. Мина доста време, преди отново да проговори: — А ти?

— Аз? — Тя го погледна изненадано.

— Какво ще стане с теб. Теса, когато всичко това свърши?

Тя въздъхна дълбоко, сякаш бе очаквала въпроса му, но не е подготвена за него.

— Предполагам, че ще си отида вкъщи.

— Вкъщи?

— В моето време. — Погледна го в очите. — Мерлин обеща да ме върне вкъщи, ако ти помогна да намериш Граал.

— Разбирам. — Наблюдаваше я внимателно. — Знам много добре, че домът ти ти липсва. Бързаш ли да се върнеш?

В очите ѝ проблесна болка и тя извърна глава. Вдигна брадичка и той се зачуди как сърцето му не се пропука от този упорит жест, който беше толкова важна част от характера ѝ.

Гласът ѝ беше тих и овладян:

— Там ми е мястото.

Разбира се, че там ѝ е мястото. Това тук не беше нейният свят и той не можеше да очаква от нея да остане. Нейният свят беше свят на чудесата, където хората са стигнали до луната, че и по-далеч. Още му беше трудно да повярва на разказите ѝ. Но нима тя не трябваше да приеме същото за неговия свят? Беше ѝ трудно, но оцеля и победи.

А как щеше да оцелее той без нея?

Странно. Нима сега съжаляваше за бързо постигнатия успех? Това беше всичко, за което някога е мечтал. Но търсене като тяхното би могло да продължи месеци и години. Би могъл да слуша смеха ѝ и да я прегръща в продължение на повече от един живот. И въпреки това в един момент тя все трябваше да си отиде. Може би беше по-добре и за двамата това да стане сега, отколкото по-късно. Преди да са споделили прекалено много радости, преди да са си създали твърде много спомени.

Ако той беше свободен...

Стисна по-здраво юздите. Това беше обет, толкова свят, колкото и всяка клетва, произнесена на глас — този, който открие Граал, трябва да го пази, докато свърши самото време. Не, той не беше свободен и беше по-добре тя да се върне в дома си, където той нямаше да се страхува за безопасността ѝ. Или да се чуди на странните ѝ думи. Или да усеща повдигането и спускането на гърдите ѝ, докато лежи до него късно през нощта.

А той няма да е нищо повече от един разказ, който четат вечер на децата, преди да заспят.

— Галахад. — Тя се взираше в пътя пред тях. — Говори ми.

— Какво? Нима моята лейди е изчерпала всичките си теми за разговор? — Шегата му не се стори смешна на нито един от двамата.

— Искам да знам всичко за теб. — Гласът ѝ беше равен. — Искам да знам за детството ти и за приятелите ти, за баща ти. Искам да знам за Артур и Гуенивир. Искам да знам за съпругата ти.

— Не знам откъде да започна.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

— Започни от началото.

Той се усмихна.

— Майка ми беше дъщеря на...

Той ѝ разказа за семейството си, за детството си и за приключенията си и — най-накрая — за чувствата си, надеждите си, мечтите си. Тя от време на време задаваше по някой въпрос, но предимно мълчеше, сякаш се опитваше да запомни всяка подробност.

А всяка дума ги приближаваше по-близо до сбогуването.

— ...Не беше трудно състезание за...

Всяка крачка на конете ги приближаваше до сбогуването. Теса се съсредоточи върху думите му. Искаше да запази всеки разказ, всеки анекдот, всяко приключение. Слушаше гласа му, интонацията, нюансите, напевния му акцент. И се опитваше да запечата завинаги в паметта си начина, по който се усмихваше или повдигаше вежди; звука на смеха му, носещ се от вятъра. Успяваше, но тъпата болка от това, което предстоеше, не си отиваше.

Как би могла да живее без него?

Нямаше голям избор. Не по-голям, отколкото имаше, когато Мерлин я прехвърли през времето и прекъсна молитвите на Галахад. Или когато ѝ каза, че или ще тръгне на това търсене, или ще се превърне в динозавърски обяд. Или когато се влюби в една легенда.

О, имаше право на избор понякога, но той едва ли беше особено добър. От страна на Мордред, разбира се. И Вивиан. Предложението на магьосницата да обединят силите си, сега ѝ се струваше много по-логично, след като разбра за магическите си способности. Разбира се, тях вече ги нямаше. Бе използвала силата си, каквато и да беше, за да върне Галахад към живота. И си струваше. Но жената на Мерлин бе предложила да ги върне и двамата в съвременния свят. Ами ако бе приела сделката на Вивиан? Дали точно в този момент нямаше да

седят пред телевизора и да си похапват пица? Не. Той никога нямаше да си прости, ако се откажеше от търсенето. Тя не би могла да му стори това. Той бе дал дума. Освен това Галахад нямаше да се чувства добре в нейния свят повече, отколкото тя се чувстваше в неговия.

— ...Но баща ми не мислеше така...

И все пак, нима тя не бе успяла да се справи тук? И може би, само може би, ако той не беше обвързан с отговорността си и обещанията си, би могло да се получи. Сигурно щеше да успее да се адаптира.

Въздъхна. Подобни мисли нямаше да я отведат доникъде. Нямаше смисъл. Това беше съдба. Съдба, ха! По-скоро присъда. От ума ѝ не излизаше образът на древния кръстоносец от последния филм за Индиана Джоунс и тя не можеше да понесе мисълта, че Галахад ще живее завинаги в някаква тъмна пещера под замъка.

Опита се да не обръща внимание на болката в сърцето си. Би било глупава загуба на време отново да започне да плаче. Вече бе проляла достатъчно сълзи по време на това така наречено пътешествие, за да ѝ стигнат за цял живот. Оставаше им толкова малко време и тя не искаше да го прекара, ридайки, със зачервени очи и подуто лице. Искаше да го прекара в прегръдката му, правейки любов отново и отново, докато и двамата спрат да мислят за дълг и чест, за миналото и за бъдещето.

— ...И всъщност той никога не е бил — според представите на хората за тези неща — особено...

След няколко дни щеше да се прибере вкъщи. А той ще остане в този свят, където му беше мястото. Свят, който изпращаше мъже като него на невъзможни пътешествия, където успехът означаваше да обречеш живота си, желанията си и дори любовта си на по-благородни цели. Теса щеше да остави зад гърба си остриите миризми на хора и животни, които бяха навсякъде, и неудобните дрехи, и странната храна, и всички неудобства на Средновековието. Щеше да остави вълшебствата и мъжа, който я научи да вярва във всичко това. И, Бог да ѝ е на помощ, щеше да ѝ липсва. Всичко. О, тя щеше да продължи да живее, но щеше да умира по малко всеки път, когато преподаваше легендата за Артур. Или когато случайно видеше някой висок, добре сложен, тъмнокос мъж, крачещ по улицата. Или загледан в звездите.

Или когато разказваше приказка на дете за лека нощ.

— Ще спрем тук за през нощта.

Галахад слезе от коня. Посред гората имаше малка полянка, в средата на която малко поточе образуваше вир. Слънцето беше слязло ниско над хоризонта и лъчите му минаваха през листата на дърветата, хвърляйки сенки от ярка светлина и приглушено зелено.

Теса затаи дъх.

— Красиво е.

— Наистина. — В гласа му прозвуча нотка на гордост — Идвам на това място още от детството си.

— О, разбирам. — Тя преглътна. — Значи вече сме близо, така ли?

— Да. — Той посегна да ѝ помогне да слезе от коня и тя се плъзна в ръцете му. Той я пусна на земята, но продължи да я прегръща. — До края на гората има още малко езда. След това е ливадата, в която се намира дървото, където изпитах смелостта ти...

Тя му се усмихна.

— И аз твоята.

— Да. — Той се засмя. — И ти моята. Имаше ли по-опасен момент в пътуването ни от този?

— Не.

Тя се ухили и се отдръпна от него, за да отиде до вирчето. Голяма скала бе надвиснала над водата и тя седна в една вдлъбнатина, оформяща нещо като стол. Усмивката ѝ помръкна.

— Е, утре ще сме там, нали?

Той кимна неохотно.

Не можеше да го погледне. Теса се наведе и докосна с пръсти водата.

— Готов ли си?

— Теса. — Той коленичи на мъха до скалата. — Бих променил всичко, стига да можех.

— Би ли? — Покрай пръстите ѝ се образуваха вълнички. — Как?

— Не знам. — В гласа му се долавяше болка.

— Аз съм виновна, макар че — предполагам — и Мерлин трябва да поеме част от вината. Да не кажа цялата вина. — Стараеше се гласът ѝ да не трепери. — Ако не бях дошла в живота ти...

— Ако не беше дошла в живота ми, аз щях да съм мъртъв. — Повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Нямахте да имам

новия живот, който ти ми даде. Нито щях да разбера, че сърцето ми отново може да изпитва подобни неща. Нямах да знам, че смелостта на една жена може да бъде толкова голяма, колкото и на мъж. Нямах да знам, че любовта може да дойде повече от веднъж в живота.

— Тогава... предполагам, че сметката е точна.

— Може би.

Той се усмихна и тя се загледа в очите му, тъмни и сини като небе пред буря. Би могла да се изгуби в тези очи. Вече бе изгубила сърцето си. Мъка, силна и първична, сграбчи съзнанието ѝ и тя скочи на крака. Трябваше да има известна дистанция между тях, иначе нямаше да се справи.

— Смешно. — Тя тръгна покрай потока. — Изглежда, не знам какво да кажа.

— О, лейди Теса не знае какво да каже!

Знаеше, че се опитва да направи така, че да се чувства по-добре. Но думите му само увеличиха болката, която заплашваше да я погълне цялата.

Взираше се във водата. Отражението ѝ я гледаше. Галахад застана зад нея. Приличаха на илюстрация от приказка. Приказка, в която принцът и принцесата са принудени да тръгнат по различни пътища и никой не живее щастливо до края на дните си. Облегна се на него, гледайки образа му във водата.

— Ще ми липсваш, Теса Сейнт Джеймс — каза тихо той и целуна косите ѝ.

Тя кимна. Гласът ѝ беше едва доловим шепот:

— И ти на мен.

— Искам... — Той поклати глава, сякаш беше безполезно да се говори за желания, копнежи и мечти.

— И аз.

Дълго време гледаха във водата. Толкова много неща искаше да му каже, но беше достатъчно и само да седи тук, в прегръдката му. Би трябвало да е достатъчно. Слънцето се спусна зад дърветата и луната изгря, за да ги залее с магическата си светлина.

— Ако всичко можеше да е по-различно — той си пое дълбоко въздух, — щях да искам да си винаги до мен. Като моя съпруга.

Тя се усмихна.

— Като твой партньор.

Той се засмя тихо.

— Да. И моя равна. — Изведнъж се натъжи и обърна лицето ѝ към своето. — Теса, ще ти дам един подарък, който ще свърже сърцето ти с моето.

— То вече е свързано.

Той извади пръстена с рубина от малкия си пръст и хвана ръката ѝ, за да го сложи на нейния.

— Така ще бъда винаги с теб.

— Винаги.

— И в сърцето си ще мисля за теб като за... — Той се усмихна.
— Мой партньор.

Тя сподави риданието си.

— Твоя съпруга.

— Моя любов.

Галахад се приведе и докосна устните ѝ със своите. Тя се разтопи в прегръдката му и те се отпуснаха на тревата, за да се докосват, да се вкусват с горчиво-сладката страст и отчаяната необходимост да си спомнят. И заедно отново, за последен път, преживяха магията, за която тя никога преди не бе знаела, че съществува, и която откри в прегръдката на един мъж, за когото не бе и предполагала, че е съществувал. Докато най-накрая легнаха един до друг за да съхранят последните моменти заедно с радост и мъка, която щеше да бележи душите им през самото време.

За първи път Теса нямаше какво да каже. И не беше необходимо да се казва нещо. Заедно гледаха небето, звездите, които се движеха в кадифената нощ и чакаха.

Новия ден.

И края на търсенето.

И сбогуването.

* * *

Конете им излязоха от гората с бавна, премерена крачка, разпилявайки падналата мъгла с копитата си. Утрото още не бе настъпило, но за първи път не му се бе наложило да я събужда. Въобще не бе спала. Нито той.

Приблжиха малкия дъб и той протегна ръка към нея. Тя я хвана и така, ръка за ръка, бавно тръгнаха към замъка. Никой не се виждаше, дори вятър не подухваше. Теса се зачуди дали Мерлин не е направил онзи свой трик със спирането на мига, за да ги защити. Не би се изненадала. Може би това беше една от премиите за решаването на гатанката.

Стигнаха съвсем близо до замъка и Галахад спря.

— Теса. — Той кимна. — Там.

Тя проследи погледа му. Между стената на замъка и дъба се издигаше скала. Отворът на пещера, голям колкото да застане прав един човек, ги зовеше. Значи това беше.

В гласа му прозвуча странна нотка на въодушевление:

— Не съм я виждал преди.

Слезе от коня си и тръгна към пещерата като насън. Обзе я паника.

— Почакай, стой там!

Той спря и се обърна. Тя буквално падна от коня и се втурна към него, отчаяно опитвайки се да измисли нещо — каквото и да е, — за да го задържи.

— Не можеш да отидеш, без да се сбогуваме.

Той изглеждаше спокоен и сериозен — като човек, взел решението си и готов да живее с него, но в очите му се четеше тъга. Усмихна се и надигна брадичката й.

— Винаги ще те обичам, милейди Теса.

Обърна се и тръгна.

— Чакай! — Той спря. Обзе я отчаяние. Трябваше да го спре. — Още не съм ти казала всичко! — *Какво? Какво не съм му казала?* — Има нещо, което трябва да знаеш. — *Какво? Какво трябва да знае? Разбира се!* Вдигна брадичка. — Не съм го казвала. Не съм ти казала. Обичам те, Големи човече. Обичам те.

Той се усмихна през рамо.

— Знам.

— Как е възможно да знаеш?

— Ти бе готова да дадеш живота си заради мен. Освен това... — Той й се ухили с онази своя сладка, малко арогантна усмивка. — Аз съм рицар.

От очите ѝ бликнаха сълзи и ѝ се искаше да се смее и да плаче едновременно. Той тръгна към пещерата. Да го остави той да каже последната дума, и то за единственото нещо, което тя не можеше да опровергае. Той беше рицар. Нейният рицар. Щеше да го обича вечно. В нейния свят или в неговия — как би могла да живее без него? Как би могла да го пусне?

— Не! — изкрещя тя и тръгна след него. Не можеше да го направи. — Идвам с теб!

Усети полъха на топъл вятър. Той се обърна.

— Теса! — Поклати глава. — Не, това е моят живот, моят избор. Няма да те обрека на моята съдба.

— Това е мое решение! Аз искам да остана с теб.

Вятърът се усили.

По лицето му премина сянка на надежда.

— Разбираш ли какво ми предлагаш?

Едва чу думите му през воя на вятъра.

— Да!

— Всъщност сигурна ли си? Няма да има връщане назад.

— Не ми пука. Предпочитам да прекарам вечността в пещера с теб, отколкото остатъка от живота си или още сто живота, или цялото време, без теб.

— Помисли, Теса, от какво ще се откажеш!

— Мисля за това, което ще имам!

— Хайде, тогава, милейди.

Протегна ръка към нея.

Тя се опита да тръгне към него, но вятърът я спираше. Кога се бе появил този ураган?

— Това е неговата съдба, Теса, не твоята — прозвуча гласът на Мерлин в главата ѝ.

— Не!

Галахад сякаш се отдалечаваше. Тя въобще не се движеше, като в някакъв кошмар.

— Моята съдба е да бъда с него!

Вятърът я брулеше. Само че не беше вятър. Прилоша ѝ. Фигурата на Галахад се стопяваше в далечината. Тя изкрещя.

— Не, Мерлин, не!

— Той трябва да направи точно това. Това е смисълът на целия този живот — Гласът на Мерлин звучеше твърдо.

— Не ми пука! Аз го обичам! Аз...

Гласът ѝ се изгуби в бездната от сили, която я пренасяше през времето и пространството, отнемайки дъха ѝ, сграбчвайки душата ѝ. Галахад и неговият свят избледняха в една картина, тя закрепця и скри лицето си в ръце.

Изведнъж бурята утихна. Не искаше да поглежда. Знаеше какво ще види. Мина доста време, но тя чакаше. Може би Мерлин ще промени решението си? Може би ще я върне обратно? Може би...

Най-после тя си пое дълбоко въздух, махна ръцете си и се опули. Виждаше стара библиотечна маса и купчина справочници. И едно старо томче, чието позлатено заглавие блестеше на ярката светлина:

*Моят живот и време Истинската история на Мерлин
Магьосник необикновен и съветник на крале*

ГЛАВА 22

Теса се задъха. Наистина ли се бе върнала? Всичко — и справочниците, и книжката на Мерлин — изглеждаше съвсем същото. Недокоснато. Само тя се бе променила. Беше ли?

Отпусна се на стола до масата и се загледа в книгата, която я бе превела през едно невероятно приключение. Знаеше без съмнение, че това сега е една съвсем обикновена книга. Вълшебството, което някога бе имала, сега бе изчезнало. Книгата не би могла да я върне обратно.

Галахад!

Болката от загубата му я шибна като физически удар и тя изпъшка на глас и се подпря на масата. Как бе възможно Мерлин да ѝ стори това? Тя искаше да остане. Не. Искаше... трябваше да остане с него. Завинаги. Бе се отказала от всичко, за да остане с него. Заради него. Нима вече не го бе доказала? А ето, че беше откъсната. Опустошена.

Шокът и болката я пронизваха. Трябваше ли сега да си отиде вкъщи, сякаш нищо не се е случило? Сякаш това беше просто още една вечер, прекарана в библиотеката? Сякаш не бе прекарала седмици в търсенето на Свещения Граал със сър Галахад? Очевидно тук не бе минало никакво време. Мерлин бе направил това, което ѝ обеща — върна я точно там, където я бе намерил. Тя нямаше как да докаже случилото се.

Ако наистина се е случило.

Ами ако не беше? Ами ако беше полудяла? Ами ако е преживяла някакво загубване на разума тук, в библиотеката, и всичко преживяно е било само плод на въображението ѝ? Ами ако приключението, опасностите и любовта се бяха случили само в главата ѝ?

— Извинете. — Една служителка надникна иззад ъгъла на етажерка с книги. — След малко затваряме. — Усмихна се. — Хубава рокля. Изследване на костюмите, нали? Театралният департамент?

Теса погледна надолу. Разбира се, роклята ѝ! Обзе я въодушевление. Прекалено жълтата, прекалено изрязана рокля, която ѝ

даде Мордред, щеше да докаже историята ѝ! Погледна към момичето и сърцето ѝ се сви. Теса сама не би повярвала, ако го чуеше от някой друг.

— Точно така. — Гласът ѝ се пречупи. — Изследване.

Момичето кимна, предупреди я отново, че библиотеката затваря, и изчезна.

На кого би могла да каже? На Ейнджи? На родителите си? Всички щяха да си помислят, че се е побъркала. И какъв би бил смисълът? Нищо не можеше да облекчи огромната мъка, сграбчила сърцето ѝ.

Теса си пое няколко пъти въздух, за да се успокои. Трябваше да се вземе в ръце, за да се махне оттук. Фактът, че се бе върнала точно в същия миг, в който бе напуснала, беше прекалено много за нея. Трябваше да отиде в апартамента си, преди да е започнала да крещи истерично. Посегна към чантата си. На пръста ѝ блестеше пръстен с рубин.

„Винаги ще бъда с теб.“

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Как бе могла да се усъмни дори и само за миг? Той беше истински.

И я обичаше, и тя го обичаше. И това беше истинско.

Изправи се бавно и взе книжката на Мерлин. Разлисти я с треперещи ръце, докато стигна до илюстрацията на рицар, коленичил молитвено пред олтар. На малкия му пръст блестеше пръстен. Неговият пръстен. Нейният пръстен. Гледаше обичния му профил и ѝ се прииска само още веднъж да види дълбоките му сини очи, озарени от гняв, смях или любов. Опита се да преглътне буцата в гърлото си и затвори рязко книгата.

Свърши. Приключението на живота ѝ, любовта за цял живот — нямаше ги. Сякаш никога не са съществували. Сякаш бяха просто разказ от детска книжка. Приказка. В този свят, в нейния свят, нямаше значение какъв е бил Големия човек в действителността. Той беше Галахад. Един от рицарите на кръглата маса.

Легенда.

И всичко, което ѝ бе останало от него, беше една грозна жълта рокля, пръстен с рубин и сърце, разбито на милиони парчета.

И нищо никога не е било толкова истинско.

* * *

— Добре, тук съм. — Теса и Ейнджи стояха на опашката за проверка на документи на летището. — Щастлива ли си?

Ейнджи се усмихна сладко.

— Екзалтирана.

— Можеш да си тръгваш, ако искаш.

— Няма начин. — Ейнджи поклати глава. — Не и преди да те видя, че си се качила на самолета.

— Така да бъде.

Теса въздъхна и отново потъна в апатията, която ѝ беше верен спътник през последните няколко седмици. Играеше си разсеяно с пръстена, сложен на верижка на шията ѝ.

Ейнджи присви очи.

— Какво е това?

— Кое? Това ли? — Теса погледна надолу. — Пръстен.

Ейнджи кръстоса ръце на гърдите си.

— Знам, че е пръстен. Откъде го взе?

Обикновено пръстенът беше скрит под дрехите ѝ, за да бъдат избегнати въпроси като този. Днес, в бъркотията около заминаването, бе забравила да го скрие. Не че вече имаше някакво значение.

— Подарък от един приятел.

— Какъв приятел?

— Някой, когото познавах много отдавна.

— Кой?

— Рицар в блестящи доспехи — сопна се Теса. — Сега доволна ли си?

— Хайде, стига, Сейнт Джеймс. Защо си толкова докачлива заради един подарък от стар приятел? — Ейнджи повдигна вежди. — Освен ако този приятел отново не се е върнал в живота ти?

— Не — тихо каза Теса. — Не е. Не съм го виждала от... години.

— Красив е. Рубин, нали?

— Да.

Теса пристъпи към нея и вдигна верижката, за да може приятелката ѝ да разгледа пръстена. Ейнджи го хвана и го гледа дълго.

— Много е хубав. Мога ли да го разгледам по-отблизо? — Тя се ухили. — Да го пробвам?

— Не!

Без да се замисля, Теса се дръпна рязко назад. Верижката се скъса и пръстенът падна на пода.

— Не!

Сърцето ѝ спря. Тя бутна един пътник и грабна пръстена само миг преди кракът на мъжа да го настъпи. Изправи се и го сложи на палеца си. Обърна се към опашката, хвърляйки бегъл поглед към някакви рекламни плакати.

— Теса, съжалявам за пръстена. Аз...

Теса се обърна рязко.

— Хей, добре ли си?

Гласът на Ейнджи и бърборенето на пътниците сякаш се стопиха. Теса не можеше да откъсне погледа си от плаката. Снимка на Британия, Британия такава, каквата си я спомняше. Но текстът привлече вниманието ѝ и докосна сърцето ѝ:

Британия. Земята на Артур... където легендата продължава.

— О, Боже! — Теса ахна.

— Теса? — Гласът на Ейнджи се повиши тревожно.

— Дори не съм се сетила за това! Такава идиотка съм.

— За това няма да споря — каза бавно Ейнджи. — Но все пак какво точно имаш предвид?

— Имам предвид... — В сърцето ѝ запулсира надежда и духът ѝ се извиси. Взе чантата си и се махна от опашката. — Няма да ходя в Гърция.

— Разбира се, че ще ходиш в Гърция. — Ейнджи се забърза след нея. — Винаги си искала да отидеш в Гърция.

— Вече не. — Теса гледаше към таблото с разписанието на самолетите, откри полета, който ѝ беше необходим, отиде до билетното гише и се нареди на опашката. — Не знам колко ще ми струва да сменя този билет, но не ми пука, дори да се наложи да използвам всичките си кредитни карти.

Подаде билета си на Ейнджи и започна да рови в голямата си чанта за портмонето. Пръстите ѝ докоснаха книгата на Мерлин, която вече носеше непрекъснато със себе си. Дали заглавието не блестеше малко по-ярко? Дали не усети някакво гъделичкане, когато я докосна?

— Какви ги приказваш?

Теса извади портмонето си и го размаха триумфално.

— Отивам в Англия.

— В Англия? — Челото на Ейнджи се сбърчи. — Защо?

— Защото... — Тя срещна смутения поглед на приятелката си и се усмихна. — Може би, само може би, той е още там.

— Кой? — Очите на Ейнджи се разшириха. — Онзи, който ти е дал пръстена? Рицарят в блестящи доспехи?

— О, той е рицар, да, но не носи доспехи. Мисля, че му е още рано. Въпреки че не съм много сигурна. Мразя Средновековието, нали знаеш. — Тя се засмя. — Не мога да повярвам, че не съм се сетила по-рано. Това може да е най-глупавото нещо, което някога съм правила, но ако има някакъв шанс, някаква нищожна възможност да го открия, трябва да се възползвам от нея.

— Теса. — Ейнджи подбираше думите си внимателно. — Каза, че не си виждала този човек от години.

Тя се изкикоти.

— От векове.

— Тогава не можеш да знаеш дали все още се интересува от теб.

— Ще се заинтересува.

— Ами ако е женен?

— Не е.

— Обратен?

Теса се засмя и се наведе заговорнически към приятелката си.

— Това е единственото, за което не се тревожа. Знаеш ли, наричали са го „рицаря-девственик“, но това въобще не е вярно.

— Как можеш да си толкова сигурна? — Ейнджи започваше да се дразни.

— Е, като си спомня онази прекрасна, романтична, огряна от звезди нощ...

— Не. — Ейнджи стисна зъби. — Нямам предвид това. Попитах те как може да си сигурна за чувствата му?

Теса гледа дълго приятелката си.

— Трябва да вярваш, Ейнджи. В легендите, във вълшебствата и в любовта.

— Това не ти е присъщо, Теса. — Ейнджи поклати глава. — Напоследък наистина се държиш странно. Какво става?

— Вяра. Всичко се свежда до вярата.
„Винаги ще те обичам, милейди Теса“
Теса се усмихна.
— И доверието.

* * *

— Артур бил тук, Артур бил там. Да бе! — Теса гледаше през прозореца на колата. — Артур просто не би могъл да е навсякъде, където се предполага, че е бил.

Теса бе проучила всички туристически карти и справочници, най-вече онези, обръщащи особено внимание на легендите за Артур. Почти едноседмичното ѝ лутане из Южна Англия не я бе довело по-близо до откриването на Галахад, отколкото беше в началото. Е, все пак имаше цялото лято на разположение и нямаше намерение да се отказва, докато не е проверила всеки туристически капан от рода на „Артур е пренощувал тук“.

Разлистваше пътеводителя с едната ръка, а с другата държеше волана. Никакъв проблем. Пътят беше второстепенен и почти не се използваше. Теса вдигна поглед и натисна рязко спирачката.

Малкото стадо овце, преминаващо пътя, май дори не забеляза присъствието ѝ.

— Глупави овце — промърмори тя и паркира колата. Нямаше да е зле да се отпусне. Щеше да ѝ отнеме само няколко минути. Посегна към чантата си. Книгата на Мерлин сякаш я зовеше от пода на колата. Сигурно е паднала. Тя я взе и понечи да я сложи на седалката, но една странна илюстрация привлече вниманието ѝ.

Сърцето ѝ заби лудо. Не я бе виждала преди, а знаеше книгата от кора до кора. Това беше карта. Истинска карта. От онези, които ги има в атласите.

„... с картинки на мънички рицари на коне, посочващи пътя към Граал...“

— Е, мистър Вълшебник. — Тя се визира дълго в картата. Беше на прав път. Усмихна се. — Добре дошъл в моето търсене.

Кара още час или два, докато слънцето не слезе ниско на хоризонта. Проклятие. Скоро трябваше да спре. Не ѝ се спираше сега,

когато знаеше, че Мерлин е на нейна страна, но едва ли би постигнала нещо през нощта.

Забеляза билборд напред по пътя. Страхотно. Може би там пишеше колко път има до следващия мотел. Забави ход и прочете огромната реклама:

*ТОВА Е ПЪТЯТ КЪМ ГРААЛ. ПОЕТЕТЕ ПО КИНГ АВЕНЮ,
МИНЕТЕ ПОКРАЙ ДВАТА БЛОКА. ЧИСТИ СТАИ ЗА ПОЧИВКА*

Натисна рязко спирачките. Гумите изсвириха. Колата се завъртя и спря. Теса отвори вратата, излезе навън и се върна до билборда. Или там, където беше билбордът.

— Мерлин — извика. — Престани с тези игрички! Знаем, че много се забавляваш, но шегата свърши! Не ми трябва още една проклета гатанка! Трябва ми малко помощ!

Нищо.

Тя тръгна обратно към колата си и се спъна в стара дървена табела. Вдигна я и прочете:

ДЪБЪТ НА АРТУР

Изсумтя презрително. Точно така. Артур имаше толкова дъбове из цяла Англия, колкото и замъци, рождени места и гробове. Къде беше това глупаво дърво?

Сложи ръка над очите си и се огледа. Огромен, вековен дъб се извисяваше в средата на малко поле. Дървото беше може би на около петстотин метра от пътя. Изглеждаше достатъчно старо, за да е от времето на Артур. В един от пътеводителите пишеше, че някои видове дъбове в Англия живеят по повече от хиляда години. Трябваше да признае, че дървото наистина беше внушително.

„Това е млад дъб.“

Не. Невъзможно. Тръгна нататък.

„Служеше на мен и приятелите ми в игрите ни.“

Стомахът ѝ се сви. Неговият дъб беше по средата на огромна ливада. От едната страна имаше дива гора, не къщи и няколко дървета. От другата беше замъкът, където сега имаше малко възвишение.

„Мислехме, че е тук само заради нас.“

Стигна до дървото и протегна ръка, за да го докосне. Беше масивно, силно, истинско. Може би е истинска идиотка. Но може би... Обърна гръб на това, което бе останало от гората, и тръгна към замъка, който сега живееше само в спомените ѝ. Слънцето бе слязло ниско над

хоризонта. Здрачът обгръщаше зелената трева и придаваше на всичко недействителен вид.

Тя тръгна към отвора на една скала, достатъчно голям, за да застане в него изправен човек.

Дъхът ѝ спря, коленете ѝ омекнаха от ужаса на съвременна жена, която не може да повярва в подобни неща, и от радостта на влюбена жена, която трябваше да вярва.

— Големи човече? — Едва успяваше да шепне. Покашля се. — Галахад?

Гледа входа на пещерата в продължение на минута, а може би на часове. Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение. Само след миг се появи фигура. Сърцето ѝ спря и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Галахад вървеше бавно към нея, премигващ в здрача като човек, който току-що се събужда. Искаше ѝ се да се втурне към него, но краката ѝ отказваха да се движат.

— Милейди. — Той я гледа дълго време, после се ухили. Изглеждаше съвсем малко по-стар, отколкото си го спомняше. — Липсваше ми гласът ти.

— О, Галахад — проплака тя и се хвърли в прегръдката му. — Мислех си, че никога повече няма да те видя.

— Теса, любов моя. — Прегръщаше я силно, сякаш и той самият не вярваше съвсем. — Живот мой.

Тя се дръпна назад и в гласа ѝ прозвуча ожесточена нотка:

— Няма да те пусна да се върнеш. Не и сам. Никога повече няма да те пусна.

— Теса — веждите му се склочиха и в дълбоките му сини очи проблесна съжаление. — Това не е нещо...

— Не се тревожи за това, Галахад — чу се познат глас зад тях.

Обърнаха се едновременно. Мерлин се бе облегал небрежно на дъба на Артур. Тръгнаха към магьосника прегърнати.

— Хубав костюм — каза Теса.

— Армани. — Мерлин изтупа въображаема прашинка от рамото си. — Мисля, че някой веднъж ме обвини в липса на стил. Ако си спомням добре, думата беше „банален“.

Теса се ухили.

— Дълго помниш.

— Наистина. — Мерлин изсумтя.

— Милорд Вълшебник! — Гласът на Галахад беше мрачен. — Аз... — погледна към Теса. — Ние трябва да знаем какво ще се случи с нас.

— Давай, Мерлин. — Теса си пое дълбоко въздух. — Мога да го понеса. Какво се случва сега? Той връща ли се или какво?

— Може да отиде и в Дисниленд, въобще не ме е грижа. — Мерлин сви рамене. — Свободен е да си отиде.

— Но... — Думите на Галахад бяха премерени. — Клетвата ми пред краля?

Теса и Мерлин се спогледаха.

— Той не знае, нали?

Мерлин поклати глава.

— За него са минали само няколко години. Трудно е да се обясни, но приемете го като... как да се изразя... сънна терапия. Той всъщност е проспал вековете.

— Дръж се, Галахад. — Тя го погледна в очите. — Минало е много време.

— Колко много?

— Не знам как да го кажа най-добре. — Тя въздъхна. — Добре дошъл в моя свят.

— Твоя... — Галахад се втренчи в нея, после погледът му обходи местността. — Изглежда ми същото.

— Повярвай ми, не е.

— А сега, ако нямате повече нужда от мен... — Мерлин започна да избледнява.

— Не. — Галахад пристъпи към него. — Не разбирам.

Мерлин спря да изчезва, но все още беше някак прозрачен. На Теса отново ѝ се повдигна от гледката.

— Мисля, че заслужаваш обяснение. Нека помисля. Всичко е много езотерично и философско. Разбираш ли, момчето ми... — Мерлин спря. — Важна е не цената, а самото търсене. Всеки човек търси Граал по свой начин. И всеки, който наистина вярва, ще открие своя Граал.

Галахад поклати смутено глава.

— Не схващам — каза Теса. Мерлин въздъхна тъжно.

— Ти осъществи твоето търсене по благороден и честен начин. Успя въпреки всички препятствия. Удържа думата си въпреки желанията на сърцето си. Това, което получи в награда, всъщност е Граал. — Мерлин се усмихна. — Сега е достатъчно просто да кажем, че задълженията ти към краля, родината ти и всичко, останало в миналото, са изпълнени. Животът ти сега ти принадлежи. Помисли, Галахад, ти всъщност видя ли Граал?

— Не, но...

— Вие търсихте мечтата на Артур, мечтата на баща ти, твоята мечта. И докато ти беше пазител на Граал, това само по себе си не може да се обясни. — Той обърна поглед към нея. — Теса. Какво беше последното нещо, което ти казах?

— Каза ми: *„Той трябва да направи точно това. Това е смисълът на целия този живот“*

— И този живот е свършил. Съдбата е била осъществена. — Мерлин вдигна ръце в жест, който не изглеждаше по-малко вълшебен заради модерния костюм. — Това сега е неговата съдба.

— Милорд, аз все още...

— Не се тревожи за това, Големи човече. — Мерлин се усмихна. — Скоро ще разбереш. В момента, в който осъзнаеш, че търсенето ти свърши чак сега.

— Но ние разгадахме гатанката — каза замислено Теса.

— Така ли? — Очите на Мерлин блесяха в здрача. — Намерихте ли това, което търси всеки човек?

— Разбира се. Намерихме Граал.

— Да, но ако Граал представлява различно нещо за различните хора...

— Тогава това, което търси всеки човек, не е едно и също. — Галахад сякаш започна да разбира.

— Все още нищо не схващам — въздъхна Теса.

— Той обаче — да. Неговият Граал... — Вълшебникът изчезна, останаха само думите му. — Си ти.

Очите на Теса се разшириха и тя погледна към Галахад. Виждаше истината в тях, но искаше — не! — трябваше да я чуе.

— Така ли е?

— Винаги, Теса Сейнт Джеймс.

Тя поклати глава.

— Няма да ти е лесно. Животът през двайсети век е толкова различен.

— Това е още едно предизвикателство от нашето търсене. — Галахад хвана ръцете ѝ, вдигна ги към устните си и целуна първо едната, после другата. — Заедно.

— Заедно — прошепна тя.

Устните му докоснаха нейните и тя знаеше, че разполагат с всичкото време на света... а дори и цял един живот нямаше да е достатъчен.

И тя се учудваше, че е възможно да не е вярвала в рицари, митове и вълшебства, и най-вече... в любовта.

ЕПИЛОГ

— Ти мамеше.

— Маменето е относително нещо, Мерлин. — Вивиан го изглежда високомерно. — И при това самата дума е отвратителна. Не бих казала, че ми харесва как я използваш. Освен това... — В ръката ѝ се появи пиличка и тя започна да пили ноктите си. — Не съм мамила.

— О? — Мерлин повдигна вежди. — Ти как би го нарекла?

— Творческо манипулиране.

— Творческо манипулиране? — Той изсумтя. — Определено беше такава. Изпрати им дракон...

— Само илюзия. — Тя вдигна ръка и я разгледа внимателно.

— Опита се да сключиш сделка с Теса.

— И как се разочаровах само. — Вивиан въздъхна. — Кой да знае, че е толкова благородна?

— И се съюзи с Мордред.

— Едва ли бих го нарекла съюз. — Тя сви рамене. — Просто му дадох малко незначителна информация. — Насочи пиличката към него. — Но това, така или иначе, не му донесе нищо добро.

— Вярно...

— Наистина не разбирам защо толкова се цупиш. — Пиличката от ръката ѝ изчезна и Вивиан се изправи. — Успяха в търсенето си, никой не пострада особено и те си живеят щастливо. Ти спечели малкия ни облог. — Тя огледа жилището на Мерлин и потрепери. — Аз... от друга страна... съм обречена да живея в Средновековието.

Мерлин я наблюдаваше внимателно.

— Ти не игра честно.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и го изгледа предизвикателно.

— Голяма работа.

— Заслужаваш си това, което ще получиш.

— Много вероятно.

Без предупреждение светът около нея изчезна, заменен от много по-съвременна обстановка. Лицето ѝ се озари.

— Апартаментът!

Мерлин се ухили.

— Добре дошла у дома, скъпа моя.

Тя присви очи.

— Не разбирам. Защо сме тук?

— Колкото и да не ми се ще да си го призная, Теса и Галахад ме научиха на някои неща. Всеки от тях бе готов да се откаже от това, което най-много желае, заради другия. Всъщност това ме трогна. Ако обикновените смъртни могат да са толкова благородни... — Той въздъхна. — Не мога да изоставам от тях.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Няма да искам да изпълниш облога.

— Мерлин! — Тя пристъпи към него и го изгледа подозрително.

— Наистина ли?

— Няма да се върнем в най-великия период от историята.

Тя положи голямо усилие, за да не възрази. Той поклати глава със съжаление.

— Не винаги е възможно и дори за предпочитане да се връщаме в онова, което е било някога. Понякога е най-добре да оставим миналото там, където му е мястото — в миналото.

Тя го прегърна.

— Какво мъдро и прекрасно същество си ти!

— Нали? — Той се ухили.

— Наистина. Доведе ме вкъщи и е редно да го отпразнуваме. — Гризна леко ухото му. Толкова му харесваше да го прави. — Искаш ли да поиграем онази малка игричка на майстор-магьосник и чирака му?

Той се усмихна лукаво.

— Една от любимите ми. — Вдигна я на ръце и я занесе в модерната спалня. — Макар че трябва да ти кажа, че не те освобождавам напълно от споразумението ни.

— Така ли? — Очите ѝ се разшириха от изненада, после тя се усмихна и го погали. — Както желаеш. Все пак, ти си Магьосник необикновен и съветник на крале. И аз ще те обичам през вековете.

— А това, вълшебнице моя, е истинска магия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.